

El setmanari
de més
difusió de
Catalunya

Catalunya Cristiana

"Ha ressuscitat l'home perquè l'home és el que ha mort. L'home ha ressuscitat, però és Déu qui l'ha ressuscitat. Ell era home segons la carn, ell ara és Déu en tot.

Si ell no ha ressuscitat per nosaltres, no ha ressuscitat en absolut, perquè no tenia cap raó per ressuscitar per a ell mateix. En ell, el cosmos ha ressuscitat; en ell, el cel ha ressuscitat; en ell, la terra ha ressuscitat; perquè hi haurà un cel nou i una terra nova".

Sant Ambrós

Membre
de la UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any V N.º 241

Setmana del 6 al 12 de maig del 1984

50 Ptes.

AFINANT

Salve de maig

La Salve és una pregària romànica. El qui la va compondre estava avesat a contemplar una d'aquestes maredeus tant nostres, regines i mares assegurades majèsticament; ampla falda i braços oberts per fer de tron al Déu ric en misericòrdia.

El seu text és com un brodat damunt del canemàs de l'endrega de l'àngel de l'Anunciació. Després de la salutació, salve, el nom de Maria i el cognom divinal, plena de gràcia, es despleguen evangèlicament en l'afirmació de la reialesa d'aquella, el fill de la qual afirmà ésser rei abans de ser clavat a la creu, i en la invocació a la seva maternitat inaugurada al peu d'aquell patíbul que, d'aleshores ençà, seria sempre més el senyal universal de la misericòrdia: vida, dolcesa i esperança nostra.

Seguint el fil de la invocació d'Elisabet i dels fidels d'Efés, l'autor de la Salve, s'adreça a la beneïda entre totes les dones i imitant el bon lladre li prega que ens mostri el fruit beneït del seu ventre, Jesús; aquell que ha promès que tornarà i la contemplació del rostre del qual ens farà feliços en l'eternitat.

Joan E. Jarque i Jutglar

SUMARI

Tancament de
l'Any Sant
Pàg. 6

Més de 3.000
persones
peregrinant cap
a la catedral
de Tortosa.
Pàg. 13

Entrevista al
Dr. Ramon Malla,
bisbe de Lleida,
en exclusiva per
a "Catalunya -
Cristiana".
CENTRALS

Centenari del
Dr. Carles Cardó.
Pàg. 20

De cara a una nova legislatura catalana, presidida per Jordi Pujol

ÈTICA I POLÍTICA

Jordi Pujol, que no s'amaga de ser cristià, descobrint la placa de mossèn Jacint Verdaguer, a la pica d'Estats, junt amb la seva esposa, Marta Ferrusola.

Ens plau reproduir unes reflexions del que serà altra vegada President de la Generalitat, Jordi Pujol, feta pocs dies abans de les eleccions al Parlament de Catalunya:

"Si en política no hi ha plantejaments ètics, pot degenerar cap al servei d'una ambició personal —el poder—, o cap a l'aprofitament de la mateixa política o, finalment, cap a l'actitud de creure que en política val tot. Són motors de les accions humanes que, a poc a poc, es donen en política, i que degeneren en aspectes negatius. Malauradament —i també a Catalunya—

existeix la creença que en política val tot: es pot dir qualsevol cosa; es pot fer qualsevol cosa, es pot anar a la destrucció dels adversaris o d'entitats, i que això és vàlid si es fa en funció de la política.

Una autèntica i real voluntat de servei a la comunitat i un pregon sentit religiós de la vida humana, serveixen extraordinàriament al polític a l'hora de prendre les decisions, perquè t'adones que no estàs sol en el lloc que ocupes."

El doctor Josep Pont i Gol a TV3

Dintre de la sèrie d'entrevistes "Els catalans" que, fa unes setmanes, va començar TV3, el dissabte sant fou dedicat a un llarg diàleg amb l'arquebisbe emèrit de Tarragona, doctor Josep Pont i Gol. Aquesta era la primera vegada que en el programa, en el qual han sortit rellevants figures catalanes,

apareixia un clergue. El doctor Pont, amb la seva senzillesa habitual, contestà totes i cadascuna de les preguntes, de vegades un xic rebuscades i compromeses. Explicà com durant la Setmana Santa Feia de vicari en una parròquia rural de Tarragona.

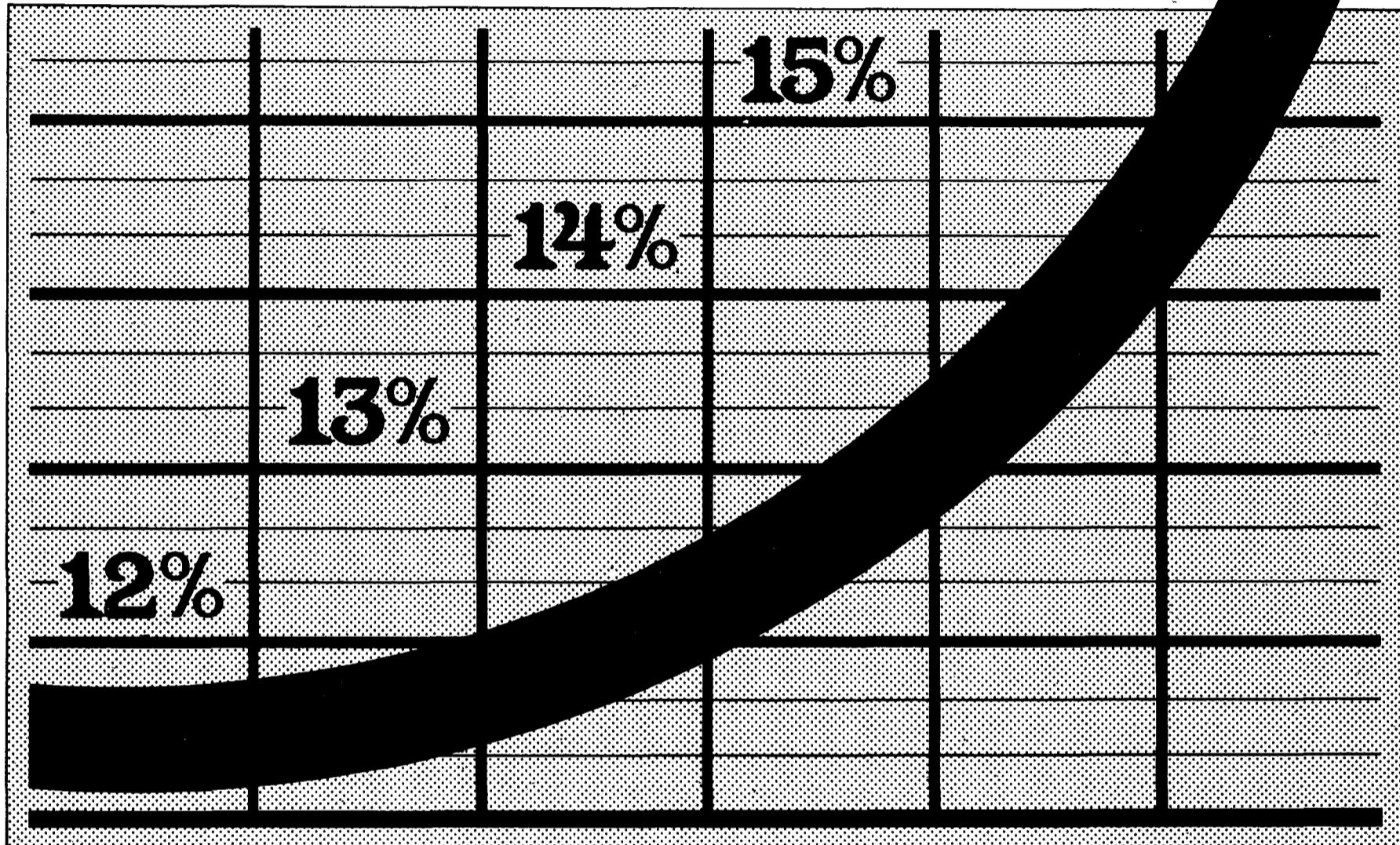
L'arquebisbe Pont va dir que li

agradaven aquests programes, tot i la dificultat de contestar qüestions difícils.

CATALUNYA CRISTIANA celebra que TV3 comenci a tenir present l'existència dels cristians en els seus programes, i desitja que això no hagi estat un fet isolat.

19,7%*

 BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA
BANC INDUSTRIAL DEL MEDITERRANI

BONS AL 19,7%*

Qui se'n pot beneficiar

La nova emissió de Bons de Caixa del Banc Industrial de Catalunya i del Banc Industrial del Mediterrani ofereix un 19,7% de rendibilitat a qualsevol estalviador, gros o petit, i a partir de només 1.000 pessetes.

Com calcular i controlar els beneficis

Cal afegir a la rendibilitat pròpia de l'emissió, els beneficis fiscals d'aquests bons, els quals permeten de realitzar la màxima deducció autoritzada de l'Impost sobre la Renda.

Si afegim a això que els interessos són abonats trimestralment, vostè pot assolir una rendibilitat anual del 19,7%, que es converteix als tres anys en un rendiment total del 65,9%.

D'aquesta manera, 1.000 pessetes es poden convertir en 1.659,-.

I, si així ho vol, vostè pot controlar al dia tots els rendiments que va

*rendibilitat financero-fiscal

generant la seva inversió, a través de la nostra «Libreta de Bons».

Diners a mà

Els Bons de Caixa al 19,7% són fàcils d'aconseguir i fàcils de convertir una altra vegada en diners.

Per a subscriure'n, ho pot fer indistintament a les oficines dels bancs emissors o a qualsevol de les 381 oficines del Grup Bancari.

Vostè recuperarà la seva inversió als tres anys, o en qualsevol moment, si ho necessita, a través de Borsa.

I, a més, estan exempts d'impostos quan es transmeten per successió o per donació.

Bons de Caixa del Banc Industrial de Catalunya i del Banc Industrial del Mediterrani: en qualsevol cas, sempre diners a la mà.

Bons pagadors per als seus estalvis

BANCA CATALANA
BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA
BANC INDUSTRIAL DEL MEDITERRANI
BANC DE BARCELONA

Editorial

Vida religiosa i humanisme

L'abundància de discursos i de documents que el Papa adreça constantment a tots els fidels comporta el risc que més d'un passi desapercbut. És una llàstima. El diumenge passat llegíem precisament en els Actes dels Apòstols que els primers cristians "eren constants a escoltar la doctrina dels apòstols". Avui, con aleshores, aquesta ha de ser una característica de la comunitat eclesial, però se'ns fa difícil, tant per l'abundor de textos com per la migradesa de mitjans, que ens els posin a l'abast. Nosaltres des d'aquestes pàgines fem el que podem —i som conscients que ho podríem fer millor—, però podem poc. Un mitjà com el nostre no "tolera" els textos llargs. Ens hem de limitar doncs a oferir uns resums i a cridar l'atenció sobre aquells que ens semblen més importants. La tria s'imposa, amb el risc inevitable d'oblits greus.

Avui voldríem subratllar l'exhortació apostòlica del 25 de març passat sobre la vida religiosa. Sabem que molts dels nostres lectors són religiosos i tots hem d'estimar la vida consagrada. És per tant una "doctrina" del successor de Pere que ens interessa a tots. Fidel al seu pensament —"tots els camins de l'Església passen per l'home"—, el Papa centra la visió cristiana de la vida religiosa en els valors humans. Per ell les renúncies que imposa la vida consagrada són un guany d'humanitat. "El mestre de Natzaret, diu Joan Pau II, invita el seu interlocutor a renunciar a un programa de vida basat sobre la categoria de la possessió, de l'"haver", i a acceptar al contrari, en lloc seu, un programa centrat sobre el valor de la persona humana, sobre l'"ésser" personal amb tota la transcendència que li és pròpia". Car la vocació religiosa és una invitació a practicar el principi de la "superioritat de l'ésser sobre l'haver, sobretot si aquest darrer és pres en el sentit materialista i utilitari" posant en relleu "les bases antropològiques de la vocació segons l'Evangelí".

És d'una bellesa especial l'exposició de la consagració religiosa com la plenitud de la "consagració baptismal" de la qual el Papa subratlla d'una manera humaníssima el caràcter nupcial. "En cada persona consagrada és escollit tot l'Israel de l'aliança nova i eterna. El poble messiànic tot sencer —tota l'Església— és elegit en cada persona que el Senyor escull d'enmig d'aquest poble, en cada persona que, per a tots, es consagra a Déu a fi de pertànyer-li exclusivament".

La professió dels vots religiosos —pobresa, castedat i obediència— són presentats a la llum del pla de Déu —l'"economia"— per a la salvació de l'home i, a través d'ell, de tot el món. Són com uns "elements clau que, d'alguna manera, resumeixen tota l'economia de la salvació" que il·luminada pel "segueix-me" del Senyor, adquireix un caràcter "específicament cristocèntric".

Finalment, l'amor a l'Església, com a expressió de la plenitud humana de la vocació religiosa, clou aquesta important exhortació apostòlica.

El Papa recorda a les religioses i als religiosos com l'Església compta amb la vostra col·laboració total i generosa a fi que, com a administradors d'un do tant preciós, penseu i actueu sempre en comunió amb l'Església, plenament conformats amb els ensenyaments i les directives del magisteri de Pere i dels pastors en comunió amb ell, cultivant, tant en el pla personal com en el comunitari, una consciència eclesial constantment renovada".

En el nostre editorial del número 240, en el tercer paràgraf, línia 18, on diu: "...per fer una crida..." ha de dir: "...per fer avançar la justícia en condicions sovint heroiques hi ha un exemple i una crida..."
Preguem els nostres lectors que vulguin disculpar-nos l'error.

Pessimisme i optimisme

Vet aquí dues realitats que semblen emmarcar tota la vida humana sobre la terra. Adés som optimistes, adés som pessimistes. Quan el passimisme s'apodera de nosaltres, ho veiem tot negre. Quan és l'optimisme el qui ens mena, ho veiem tot de color rosa.

Amb aquestes variacions del nostre ànim hi hem de comptar. Entre altres coses perquè l'equinitat —i tots també la sentim en un moment o altre— ens fa veure que normalment ni les coses són tan negatives com ens semblen en els moments baixos, ni tan positives com ens semblen en els moments alts.

La meua intenció en tractar aquest tema no és, tanmateix, fer consideracions d'ordre psicològic. M'agradaria ajudar els lectors a formular i a respondre una pregunta sobre la radicalitat que en nosaltres puguin tenir —o que haurien de tenir— el pessimisme i l'optimisme, l'actitud negativa i l'actitud positiva.

¿Poden existir, és bo que existeixin l'optimisme radical i el pessimisme radical? ¿Hi ha alguna realitat que pugui provocar en nosaltres —que sigui bo que les provoqui— les actituds optimistes o pessimistes?

Aquestes preguntes tenen, evidentment, respostes diferents segons sigui la filosofia de la vida del qui se les formula i, sobretot, segons siguin els seus principals inspiradors. Amb tota certesa podem dir que no hi respondran igual un materialista doctrinari, un materialista pràctic, un panteista, un panxacontenta, un cristià.

Jo em cenyiré —per impossibilitats òbvies— al cas del cristià. I encara voldria matisar: em cenyiré al cas del cristià en tant que vol ser fidel a la seva condició.

¿Un cristià pot ser pessimista? ¿Pot ser optimista? ¿Es pot deixar induir o arrossegar a aquests estats d'ànim per algunà realitat?

Si el cristià és l'home —home o dona— que ha decidit seguir Jesús, el Fill de Déu, fet home per a deslliurar-nos del pecat i oferir-nos en Ell per l'Esperit la vida que procedeix del Pare, és evident que la condició cristiana ha de comportar un pessimisme i un optimisme radicals, amb la primacia, però, d'aquest últim.

Per al cristià, el pecat ha de ser font i objecte d'un pessimisme radical. El pecat no té cap justificació. El pecat ha de provocar en el cristià una actitud negativa de refús.

Per al cristià, la vida de Déu oferta als homes ha de ser font i objecte d'un optimisme radical. La vida de Déu, en l'actual providència divina, és el sentit últim de la vida humana, cridada a esdevenir vida de Déu en Jesucrist. La vida de Déu ha de provocar en el cristià una actitud positiva d'acolliment agraït.

El cristià ha de ser pessimista respecte al pecat i optimista respecte a la vida de Déu. El cristià ha de tenir la seva vida arrelada en l'optimisme sobrenatural amb una primacia indiscutible, ja que el Crist ha vençut el pecat i la mort en la seva resurrecció.

Aquestes no són afirmacions aproximades, "maneres de dir". Són afirmacions enterament exactes, fonamentades —això sí— en la fe.

Per això els cristians hem de ser per a tots els homes un signe d'esperança, ja que seguim el Qui és l'Esperança de la humanitat. Però el fet de ser un signe d'esperança no ens fa ser uns babaus que passem pel món confonent la "gimnasia" amb la magnèsia.

Ens ha de doldre el mal del món. Però no ens podem enganyar sobre el seu origen, que és el pecat. No ens podem plànyer quan es tracta de treballar per fer un món més humà. Però no ens podem pensar que som més espavilats o més humans que els altres homes. El nostre testimoni i la nostra eficàcia no es fonamenten en nosaltres mateixos, sinó en Aquell en el Qual hem estat salvats.

Els cristians patim i hem de patir, plorem i hem de plorar, morim i hem de morir. Com tots els homes. Però els cristians patim, plorem i morim en Jesucrist, que ens ha ressuscitat a tots en Ell.

Des d'aquest optimisme nuclear, basat en el Do gratuït i amorós de Déu, els cristians hem de mirar amb optimisme tota l'obra de la creació: Déu vol que tota l'obra seva arribi a la plenitud en l'home (l'home ha de senyorejar la terra, i no s'ha de deixar mundanitzar pel món). I Déu vol també que l'home

arribi a una plenitud que per naturalesa no podia ni sospitar: a la plenitud de fill de Déu en el seu Fill Unigènit, Alfa i Omega de tot. "Tot és vostre, vosaltres del Crist i el Crist de Déu".

Des d'aquest optimisme nuclear, no podem pactar amb el pecat, que és el mal de l'home, la destrucció de l'home i del món. El pecat no és un entramat de barreres que Déu ens ha posat —com ridiculitzadorament de vegades s'ha dit—. El pecat és l'ofensa a Déu, que ha volgut sentir-se afectat per tot el que va contra la seva obra, que la destrueix. El pecat és fruit d'una voluntarietat negativa. L'home pecca quan es fa no-home: o per sobre seu quan es fa Déu per orgull, o per sota seu quan es fa bèstia o cosa per animalitat o comodisme.

Res del que hi ha de noble en l'home no ens pot deixar indiferents als cristians, tal com ens ho ha recordat Joan Pau II en el seu magisteri i especialment en la seva encíclica "Redemptor hominis". Perquè tot el que és noblement humà —inclòs el món— ha estat redimit per la sang de l'Anyell.

Els cristians hem de ser un exemple de goig i de joia i de germanor i d'entusiasme en la humanització de tot mitjançant un treball seriós. I hem de ser-ne un exemple malgrat les nostres limitacions perquè la font de la nostra fortalesa no és en nosaltres, sinó en Aquell que sabem que no ens fallarà.

La fatalitat no és pròpia dels qui hem estat cridats a formar part de la família de Déu, agermanats en el seu Fill fet home.

L'optimisme, però mai no ens ha de fer acceptar el pecat sota cap excusa. Perquè el pecat és el mal de l'home. Per això, respecte a aquest mal sempre hem de ser pessimistes, sostinguts per l'optimisme de la redempció.

Solament dient "no" al pecat podem dir "sí" a Déu. Solament dient "sí" a Déu tindrem forces per a dir "no" al pecat. Solament dient "no" al pecat i "sí" a Déu podem dir "sí" a l'home amb la serenor acollidora que tant necessita en aquests moments de la nostra història.

Pau López Castellote

Constituït el nou Consell d'Administració d'Edicions Terra Nostra S.A.

Comuniquem als nostres lectors i al públic en general que el Consell d'Administració d'Edicions Terra Nostra S.A., editora de CATALUNYA CRISTIANA, ha estat recentment ampliat i que ha quedat constituït per les persones següents: mossèn Joan E. Jarque i Jutglar, president, mossèn Francesc Malgosa i Riera, sots-president, Srta. Maria Figueres, secretària, mossèn Joan Carrera i Planas, senyor Josep R. Carreras de Nadal, senyor Ricard Forasté i senyor Àngel Morell, vocals.

Catalunya
Cristiana

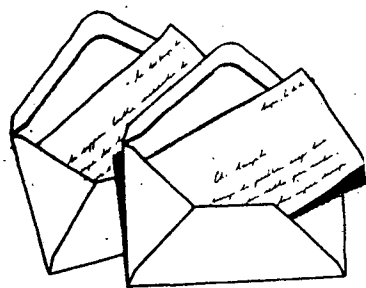
Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració C/ València, 244, 2.º Barcelona-7. Tels. 215/2739 - 2805 - 2433.
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.

Subscripció anual: 2.500 pts.

Impressió: Promotora de Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L. Dipòsit Legal: B-14387-1979

Difusió
controlada
per O.J.D.

Però es que encara aprenc mecano-
grafia. Els articles de Francesc
Nicolau ens els recomanen per
lectura i resums al col·legi, però això
m'agraden molt. Ens els posen a
les classes de religió.

Eugenio Lluch Roca

☆☆☆

Visites als santuaris marians

En una visita al santuari dels
Àngels de Girona, va fer força
il·lusió trobar a la tenda de "re-
cords" una col·lecció dels
goigs dels santuaris de la Mare
de Déu, que una antiga tradició
catalana els dedicava a cada un
dels dies del mes de maig.

Penso que tradicions com
aquesta val la pena de revifar-
les, i aquell "avui farem la pere-
grinació i visita espiritual al
santuari de la Mare de Déu
de..." i el "juntament amb els
devots que són allà en aquest
dia, i tots els que participen en
aquesta devoció..." vol dir que

M'agraden els articles de Francesc Nicolau

Sóc estudiant i voldria dir-li que
m'ha agrada la qualitat dels artí-
cles que ha publicat Francesc Ni-
colau i que sento molt que els hagi
acabat, amb gran altura i capacitat
divulgativa, que mostren un pro-
fund coneixement d'alguns aspectes
dels últims avenços de la bio-
logia. Afrontant sense complexos
algunes tendències en la investi-
gació contemporània, ens mostra
com la ciència no es contradia en
cap punt amb el contingut de la
doctrina cristiana que coneixem
per la fe:

I perdoni els errors de la carta.

"LOS SECRETOS DE FATIMA", la seva repercussió en el món d'avui i els últims fets en l'Església"

Exhaurida la primera edició de
1975, presentem una segona edi-
ció bastant augmentada i alhora
amb un total de 188 pàgines i di-
verses fotografies en color, afegint
nous capítols d'interès i actuali-
tat.

Comandes a: Representació
de la "Casa Española Fátima"
a Barcelona (Apartat de Correus
23.449)
(Preu: 400 ptes.)

Col·legi "Reial Monestir de Santa Isabel"

Inscripció oberta dels nivells de
Pre-escolar a partir de 3 anys.

Bàsica
BUP i
COU

C/. Rocaberti, n.º 12 - Tel. 203 27 88.

Voleu accedir al
matrimoni però no
trobeu parella?

Us hi ajudarem
responsablement. Som
experts en aquest delicat
servei.

Telefoneu a C.I.P.
253 55 56. Aribau, 84 pral.

**LLIBRERIA
SANT MIQUEL**

Catequesi, revistes,
estampes, goigs, rosaris,
cromos, escapularis,
medalles, etc.

Roger de Llúria, 100
Tel. 207 25 98
Barcelona-37

a casa nostra ja fa molts anys
que es vivia l'esperit comuni-
tari.

Actualment, a part de la mol-
ta gent que si se'ls recordés
farien la visita espiritual, crec
que també es podria trobar
algun grup que fes també la
visita "material", ja que molts
d'aquests santuaris no són pas
a més d'una hora de Barcelona,
i en els que fossin lluny s'hi
aplegarien els de la seva con-
trada; i això més avui dia que
moltes persones es jubilen jo-
ves, i tenen temps per fer-ho, i
altres que fan jornada conti-
nuada, hi dedicarien el final de
la tarda.

Seria una tasca pròpia del
nostre setmanari, que publi-
qués amb antelació la llista i
adreça d'aquests santuaris,
que ja anomenava el Mes de
Maria de Torras i Bages, indi-
cant al mateix temps l'hora de
la tarda en què es fa l'acte
marià en cada lloc, i tal volta
també assenyalar un lloc de
trobadura pels qui volguessin
anar-hi plegats.

Daniel

☆☆☆

Cal matisar l'interès i la usura

He llegit l'article "Legalit-
zació de la usura?" (C.C. 11-17
març).

Tractar del 18% d'interès
com usura, crec que s'ha de
matisar.

Suposem que l'any 1973
hom deixés un capital de 100 i
que al 1983, o sigui al cap de
10 anys, per motiu de la infla-
ció aquest capital li quedí re-
duït a 21,10%, això suposa un
8% d'inflació cada any.

Resulta que del 18% sols un
10% serà de rèdit, l'altra 8%
serà per a cobrir aquesta deva-
luació.

Igualment ens podem tro-
bar en els marges de qualsevol
botiguer. Per a mantenir el ma-
teix stock de peces, si avui
valen 100 i al cap de l'any li
costen reposar les mateixes
peces 110, vol dir que al bene-
fici comercial més l'increment
de "despeses generals" i ha de
sumar un 10% d'inflació.

No fer-ho així suposa anar de
recules.

Ara, si es tracta de mantenir
preus i rèdits, i que el botiguer
minvi i l'estalviador cada any li
minvi l'estalvi, és altra cosa.

J. Bofill Ll.

☆☆☆

Victòria dels Àngels

Em plau dirigir-me a vostè
per primera vegada amb el
propòsit de posar al seu coneixement un petit error d'im-
premta aparegut a la primera
plana del setmanari n.º 235 de
la setmana del 25 al 31 de
març proppassat i correspon-
ent a l'article de M. Caballé.

En el seu primer apartat fa
menció a la intervenció de la
cantant "Maria dels Àngels",
quan en realitat es tracta ni
més ni menys que de l'exímia
soprano **VICTÒRIA DELS ÀN-
GELS**.

Suposo que vostè se n'haurà
adoant ja, de la meua gran
admiració envers aquesta gran
dama i espero que comparteixi
la meua opinió pel que fa a la

la meua opinió pel que fa a la
informació donada als lectors.

Per aquest motiu estaria
summament agraït si això fos
possible, fer referència d'aques-
ta errata en qualsevol pròxim
setmanari; ja que amb altres
persones hem comentat aquest
error.

Antoni Giner i Olms

☆☆☆

Fariseus

Cada dia en el cens mundial
moren de fam, potser, 100.000
germans nostres. És un fet sobra-
dament conegut i airejat.

¿Com incideix aquest fet en el
nostre viure de cristians? Ho re-
cordem?

Sí. Talment com abans ens
entèiem, sobretot un cop l'any,
amb el "Nadal del Pobre"... avui
ens mou a la reflexió, també un cop
l'any, el Dia de la Fam, i el nostre
cor s'entendria de tal forma que
fins es veuen gestos traduïts amb
bitllets de 500 pessetes que gene-
rosament surten d'algunes de les

nostres carteres... i mentrestant
durant la resta de l'any, el pressu-
post particular nostre, està nodrit
en el capítol de les despeses su-
perflues amb milers i milers de
pessetes. Aneu sumant: banquetes,
vestits i modes, rifes, sorteigs i
jocs d'atzar, diversions, especta-
cles, excursions, festes familiars o
amb amics, comoditats luxoses,
electrònica musical i aparells de
tota mena dintre de les llars parti-
culars, contribució voluntària a vi-
cís més o menys descarats, tabac,
begudes, etc. etc., la llista es faria
interminable.

¿Voleu dir que la nostra gene-
rositat conserva una proporció adient
a les anteriors atencions inneces-
sàries?

Nosaltres pretenem ésser els
complidors de la Llei. ¿No som tal
vegada els que resem a les canto-
nades o ens posem als primers
bancs del temple perquè tothom
vegi el nostre recte comportament?

Es cert que la misericòrdia de
Déu es infinita, i és aquest el
nostre salvavides, que en el pitjor
dels casos, pensem que serà la
nostra clau de salvació.

No obstant, jo em pregunto.
¿Quins seran els que se salvaran?
¿quins seran els que es perdran?

Per un cantó —els que anem a
missa i estem tips— i per l'altra —els
que no van ni poden anar a missa i
es moren de gana.

Genís de Tera Teixidor

☆☆☆

Cristians pel marxisme?

Vaig restar sorprès de la carta
apareguda en el número de "Cata-
lunya Cristiana" corresponent als
19-26 de febrer advocant pel títol
amb que encapçalava.

Jo creia llargament superada
aquesta reacció, sols explicable
per un extremisme prou conegut
de molts anys, que necessàri-
ment pot portar a extremismes
reaccionaris de l'altre costat. El
veritable sentit cristià troba em-
però lluny de les dictadures opres-
sores, que no compten amb la
generositat sortida de la llibertat
humana, com també, de les sag-
nantes resistències i terrorismes
que avui ens porten a tots de cap,
sigui quin sigui el seu pretext i
objectiu.

Em limitaria a recordar un pen-
sament de Mn. Joan Carrera Plana,
publicat en un dels darrers núme-
ros de "Catalunya Cristiana" del
1983: Siguin quins siguin els pre-
textos per voler casar cristianisme
i marxisme, això sempre sol restar
en la pura teoria. La pràctica bé
prou s'encarrega de definir una
línia de incompatibilitat en la ex-
periència.

Tots ja coneixem bé prou i mas-
sa el tripijoc: Ara no ens posen
inconvenients que els cristians en-
trem al marxisme, ans ens volen
captar; això però no contribueix ni
poc ni molt que els marxistes en-
trin al cristianisme, ni que tan sols
obrin els ulls als seus valors.

Es més; això ha servit encara
perquè sovint els marxistes pen-
trin dintre les estructures eclesials
per instrumentalitzar-les, tan o
més com ho havien pogut fer les
dictadures i produir-hi la dissolu-
ció i el malestar.

R. N. B.

AVUI

Prensa Catalana S.A. Consell de Cent, 425, Barcelona, 9. Telef. 246.60.00 (10 línies), Telex 54063.

VULL REBRE INFORMACIÓ, SENSE CAP
COMPROMÍS, DE LES CONDICIONS I MO-
DALITATS DE SUBSCRIPCIÓ AL DIARI AVUI.

NOM I COGNOMS

ADREÇA

POBLACIÓ

BARCELONA, A DEL

PREMSA CATALANA, S.A.
Consell de Cent, 425, 6è - Barcelona-9

N. de R. Es publicaran, pre-
ferentment, les cartes escrites
a màquina a doble espai i d'una
extensió màxim, d'un foli. La
Redacció no es compromet a
retornar les cartes no publica-
des ni a contestar-les particu-
larment.

Catalunya

Cursos de català als jutjats

Dintre la campanya de suport a la normalització lingüística, el Departament de Justícia de la Generalitat ha iniciat uns cursos de català destinats a funcionaris de diferents organismes judicials. Aquesta iniciativa, segons comunica el Departament organitzador, ha estat acceptada favorablement per part del president de l'Audiència Territorial de Barcelona, Cesáreo Rodríguez Aguilera.

Els pescadors de Vilanova temen les prospeccions petrolíferes

Pescadors de la flota amb base al port vilanoví han manifestat certa preocupació per les prospeccions petrolíferes que, enfront a les costes d'aquesta ciutat, du a terme el vaixell plataforma "Polly Bristol" per a l'empresa nord-americana Chevron Oil, especialitzada en prospeccions petrolíferes, que opera per encàrrec del consorci constituït per Texicol d'Estats Units i l'Institut Nacional d'Hidrocarburs. Fa dies aparegueren bidons en zones properes on la plataforma "Polly Bristol" treballa, ocasionant desperfectes a les arts de pesca.

Madrid vol substreure a la Generalitat el control dels vídeos

El Departament de Cultura de la Generalitat ha emès un comunicat en el qual s'afirma que el sector del vídeo ha quedat enormement perjudicat per la decisió del Govern central de plantejar recurs d'inconstitucionalitat contra la normativa emanada de l'executiu autonòmic.

Abans de la normativa elaborada per la Generalitat no n'hi havia cap, amb la qual cosa es facilitava l'intrusisme en el sector, gràcies a pràctiques extraprofessionals "que vorejaven la legalitat quan no queien en comportaments tipificats en el Codi Penal".

D'aquesta manera, la suspensió d'una norma autonòmica torna a crear un "impasse" del qual en seran els primers perjudicats, les empreses que legalment treballen en aquest sector. El conflicte, cal afegir, és calcat d'altres també motivats pel fet que la Generalitat s'hagi avançat legislativament a l'Administració central, per la qual cosa s'ha apel·lat al Tribunal Constitucional.

Espanya

Augmenten les vendes de tabac ros

El consum de tabac ros ha experimentat a Espanya, durant el 1983, un increment del 17'5% respecte l'any anterior, mentre la venda de tabac negre sofrí un descens del 4'7%, informa Tabacalera, S.A. L'any passat es vengueren 2.049 milions de paquets de cigarretes negres i 1.511 milions de paquets de ros, cosa que representa un augment del 3'6% respecte al total venut l'any anterior. El consum de cigars "puros" amb 825 milions d'unitats venudes el 1983 va decreixer un 7'1% respecte a les vendes del 1982.

El Govern critica els col·legis professionals

"En ocasions, alguns col·legis professionals han estat més preocupats d'activitats polítiques que d'altres coses. Han estat sindicats grossos més que col·legis professionals", ha declarat

el ministre de la Presidència, Javier Moscoso, a la revista "Cauce 2000". El ministre afirma que "els col·legis professionals, després de la llei que prepara el meu departament, seran diferents, ja que els col·legis no han de tenir competències en l'Administració, ni quan un professional treballi per a l'Estat".

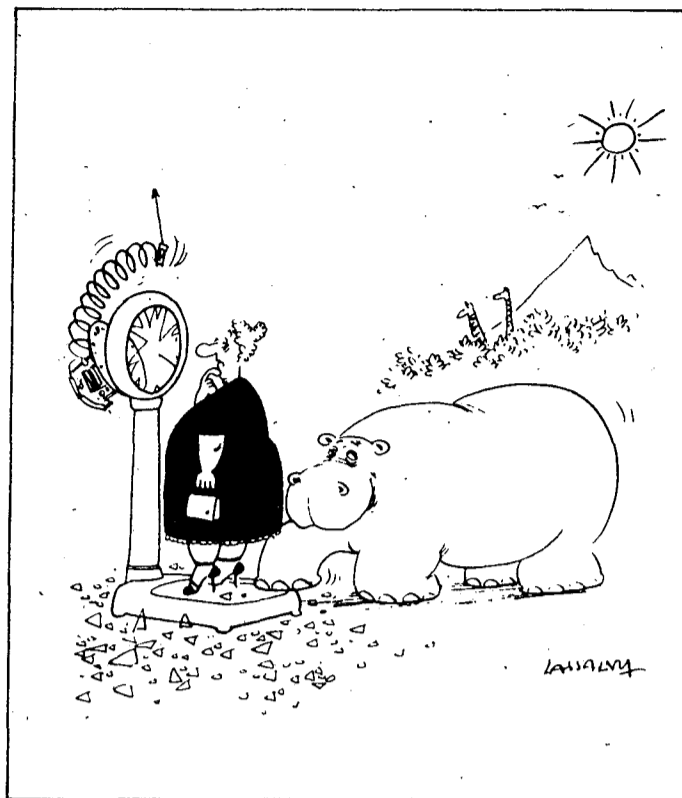
Els funcionaris traslladats a Andalusia volen tornar a Madrid

Fa pocs dies arribaren a Sevilla tres-cents funcionaris traspassats de Madrid a la Junta d'Andalusia. Havia rebut la promesa per part de l'Administració central del pagament de les despeses de viatge i dietes, gratificació de trasllat de mobiliari i atuell; avenç reintegrable i préstecs, per a l'adquisició de vivendes. Com que cap d'aquestes condicions no s'ha complert, uns trenta funcionaris s'han replantejat tornar.

Món

Els grecs reclamen els frisos del Partenon a Gran Bretanya

El Govern britànic no té

intenció de tornar els frisos i estàtues del Partenon, malgrat la reclamació oficial del Govern grec. Aquests elements foren traslladats a Gran Bretanya a principis del segle XIX per lord Elgin, que els vengué al Govern i, actualment han estat reclamats. L'Administració d'Atenes continuarà reclamant les obres.

Virulència de la guerra a Kampuchea

L'ofensiva vietnamita a la frontera entre Kampuchea i Tailàndia va comportar la caiguda del quarter general del principal moviment comunista de la resistència kampuchean, i també el control d'una muntanya situada a la província tailandesa de Surin, 340 km. al nord de Bangkok. Com a conseqüència, més de 70.000 kampucheanos s'han refugiat a Tailàndia.

Supressió de 20.000 llocs de treball a França

El Govern francès ha decidit suprimir 20.000 dels 90.000 llocs de treballs del sector siderúrgic. Aquesta reducció de plantilla es farà entre 1984 i 1987, segons va acordar el Consell de Ministres.

L'anunci d'aquest nou pla de reconversió ha provocat una enèrgica resposta sindical. La CGT (pròxima al Partit Comunista) va convocar una vaga general per al dia 3 d'abril en la regió de la Lorena. Les decisions del Govern són, per aquest sindicat "un cop fatal per a la siderúrgia de la regió i una hecatombe a nivell d'ocupació".

El gabinet Mitterrand ha pres aquesta decisió sobre la base d'una producció anual d'acer de 18,5 milions de tones fetes el 1983. Per altra banda vol restablir l'equilibri financer, ja que els acords de la Comunitat Econòmica Europea obliguen a suspendre les subvencions de la producció d'acer a partir del 1986.

ARA MATEIX

El centenari de Carles Cardó

El dia 5 d'aquest mes de maig s'escau el centenari del naixement de mossèn Carles Cardó. Un parell o tres de vegades n'he fet esment, de passada, en anteriors articles, i CATALUNYA CRISTIANA li dedicarà un extens homenatge en un dels propers números. Val la pena, tanmateix, no desaprovechar avui la data precisa d'aquest aniversari, per a una primera aproximació a la figura de Cardó, de tanta importància en la nostra història recent. Qui va ser? Quina ha estat la seva obra? Què li donà un especial relleu històric? Els possibles lectors poc informats sobre el tema, agrairan, probablement, una resposta concisa a aquestes tres preguntes.

1. Carles Cardó va néixer a Valls el 1884, i fou ordenat sacerdot a Roma el 1908. Els primers anys de ministeri els visqué a Tarragona, la seva diòcesi d'origen. Tot seguit d'ordenar-se, inicià la seva tasca d'escriptor, que seria la fonamental de la seva vida, col·laborant en el diari catòlic tarragoní "La Cruz" i en el setmanari "Pàtria". Va ser professor del Seminari de Tarragona. Començà a treballar esforçadament a favor del moviment litúrgic, que era aleshores, en els seus inicis. Com diria després mossèn Trens, "Cardó es rebel·là contra una pietat declamàtoria i lacrimògina". El 1915, participà destacadament en el transcendent Congrés Litúrgic de Montserrat. El 1918, és nomenat canonge de la Catedral de Barcelona i passa a residir en aquesta ciutat. És aleshores que inicia amb plenitud la seva acció cultural que té lloc, bàsicament, des de l'interior de l'Església, però amb una forta irradiació en tota la societat catalana. Funda dues revistes: "La Paraula Cristiana", d'alt nivell intel·lectual, que es proposa, com indica la seva capçalera, de posar una paraula cristiana dins la cultura del país; i "El Bon Pastor", dedicada a potenciar el ministeri dels preveres. A través de la direcció i de la participació amb articles editorials, petits assaigs i notes diverses, en aquestes revistes, Cardó exerceix, fins al 1936, un mestratge penetrant i de gran abast. Al mateix temps duu a terme una gran tasca com a traductor, també en

dos vessants: el pastoral, amb la traducció d'una dotzena de llibres de la Bíblia; i el literari, en general, amb la versió catalana de l'obra completa de Sèneca. Al mateix temps, col·labora regularment en els diaris "La Veu de Catalunya", "El Matí" i "La Publicitat". Una de les preocupacions constants que manifesta Cardó, amb més i més insistència a mesura que avancen els anys trenta, és la necessitat de lliurar-se de cor a la construcció d'un cristianisme viu, en llibertat, dins el context de la segona República, i el rebuig de tot recurs a la violència per a la instauració d'un sistema polític pretesament favorable a la fe. El 1936, coherent amb els seus principis, és víctima de la persecució anarquista i està en desacord amb la sublevació militar i el clima de "croada" de què aquesta s'empara. Comparteix l'exili amb el cardenal Vidal i Barraquer, i no torna a Barcelona fins el 1954. Mor el 25 de març de 1958.

2. Pel que fa a l'obra escrita de Cardó és molt extensa i, en part, encara dispersa. Les obres que el lector pot llegir amb profit, encara avui —i que és possible de trobar— són: "La nit transparent", "El diàleg interior", "Emmanuel" i "Les dues tradicions".

3. El relleu històric de Cardó és fruit de les seves altes qualitats i de l'actitud que sapigué adoptar en les difícils circumstàncies que li tocà de viure. Excel·lent escriptor, aportà a la nostra llengua literària claredat, precisió, noblesa i rotunditat; home d'Església, visqué compromès en la seva renovació litúrgica, pastoral, bíblica i social; pensador lúcid, fou un punt de referència, insubornable per a la consciència dels seus contemporanis. En l'última etapa, —tan dolorosa— de la seva vida concentrà tots aquests trets de la seva personalitat, sumats a una extraordinària força moral, en la publicació, a l'exili, de l'obra "Les dues Tradicions". Un gran gest testimonial de fidelitat i de coherència que significà per a ell el sacrifici humà de la resta dels seus dies.

J. Carrera Planas

Joan Pau II davant de 300.000 persones en la cloenda de l'Any Sant

“Que s'obrin a Crist les portes del cor humà”

Davant d'una multitud de més de 300.000 persones, el papa Joan Pau II acabà la litúrgia de la Pasqua de Resurrecció amb la cloenda de l'Any Sant de la Redempció.

El Papa adreçà a la multitud —que la televisió difongué davant de 1.200 milions de telespectadors— el missatge tradicional de Pasqua en el qual fa una crida al món perquè obri les seves portes a Crist en uns moments de creixents inquietuds. A continuació oferim l'allocució del Papa.

“L'heu el Senyor perquè és bo, perquè és eterna la seva pietat... La dreta del Senyor ha fet proeses”. L'obra de la redempció del món es realitza en la resurrecció. Es treu el segell de la mort de la pedra del sepulcre. En els cors dels homes es marca el segell de la vida.

En la resurrecció de Crist hi ha la victòria sobre el pecat

Crist ha estat immolat en sacrifici com a Pasqua nostra. Donem gràcies pel sacrifici que ha arribat fins a la Majestat del Pare. Donem gràcies per l'amor del Pare que s'ha revelat en la resurrecció del Fill. Donem gràcies per l'alè de l'Esperit que dóna la vida: aquest alè el rebem dels Apòstols, reunits en el cenacle. Crist vindrà amb les portes tancades i els dirà: “Rebeu l'Esperit Sant. A qui li perdoneu els pecats, li seran perdonats”. En la resurrecció de Crist comença la remissió dels pecats: En la seva creu hi ha la nostra conversió, en la seva resurrecció hi ha la victòria sobre el pecat. Crist ens ha rescatat, alliberant-nos del mal ha perdonat els nostres pecats, ens ha reconciliat amb Déu i amb els nostres germans ens ha donat la seva vida, obrint-nos les portes de la vida sense fi.

L'Església de Jesucrist dóna avui gràcies solemnement per l'experiència particular de la redempció, oferta a nosaltres per l'any, ja transcorregut: l'Any Sant, l'any del jubileu extraordinari, que va iniciar-se amb el record de l'encarnació del Verb, el 25 de març del 1983, i es tanca avui en la solemnitat de la Resurrecció. Donem gràcies per l'any jubilar de la redempció. “Temps de gràcia del Senyor”. La seva gràcia perdura eternament.

Obriu a Crist les portes d'aquesta difícil època

Roma dóna les gràcies, el bisbe de Roma dóna les gràcies prop de les tombes dels apòstols, prop de les catacumbes dels màrtirs, que marquen el començament terrenal de l'Església i, al mateix temps, obren constantment el misteri de la comunió dels sants: “Amb aquests màrtirs i amb els sants de tota la història estem en

comunió de vida, perquè tots participem de la mateixa vida de Crist resuscitat. Roma dóna les gràcies i també totes les esglésies de l'orbe terrestre. En la comunitat universal de l'Església se'ns ha concedit l'iniciar aquest any jubilar de la re-

dona les gràcies a tots els pelegrins, que l'han visitada en aquest temps sagrat. També ella ha anat espiritualment en peregrinació vers tots aquells que han escoltat la crida: “Obriu les portes al Redemptor”. I les portes de l'Any Sant, obertes a les basíliques romanes, han estat obertes allà on sigui que han arribat els confessors de Crist, a fi que tots poguessin saciar-se “de les fonts de la salut”, o sigui, de l'abundància de la seva redempció.

Avui aquestes portes seran tancades d'acord amb la tradi-

recció, mentre la pedra és tretada del sepulcre del Senyor, nosaltres tanquem la Porta Santa del jubileu extraordinari, a fi que mai no cessi de cridar: obriu les portes al Redemptor. Crist ha ressuscitat i està davant del cor de cada home, demanant entrar: “Heus ací queestic a la porta i crido. Si algú escolta la meua veu i m'obre la porta, vindré a ell, soparé amb ell, i ell amb mi”.

Que s'obrin a Crist les portes del cor de l'home, que és per a si mateix un enigma incompreensible (“l'home, aquest desconegut”) fins que Crist no ve a il·luminar-lo. Obriu, ho-

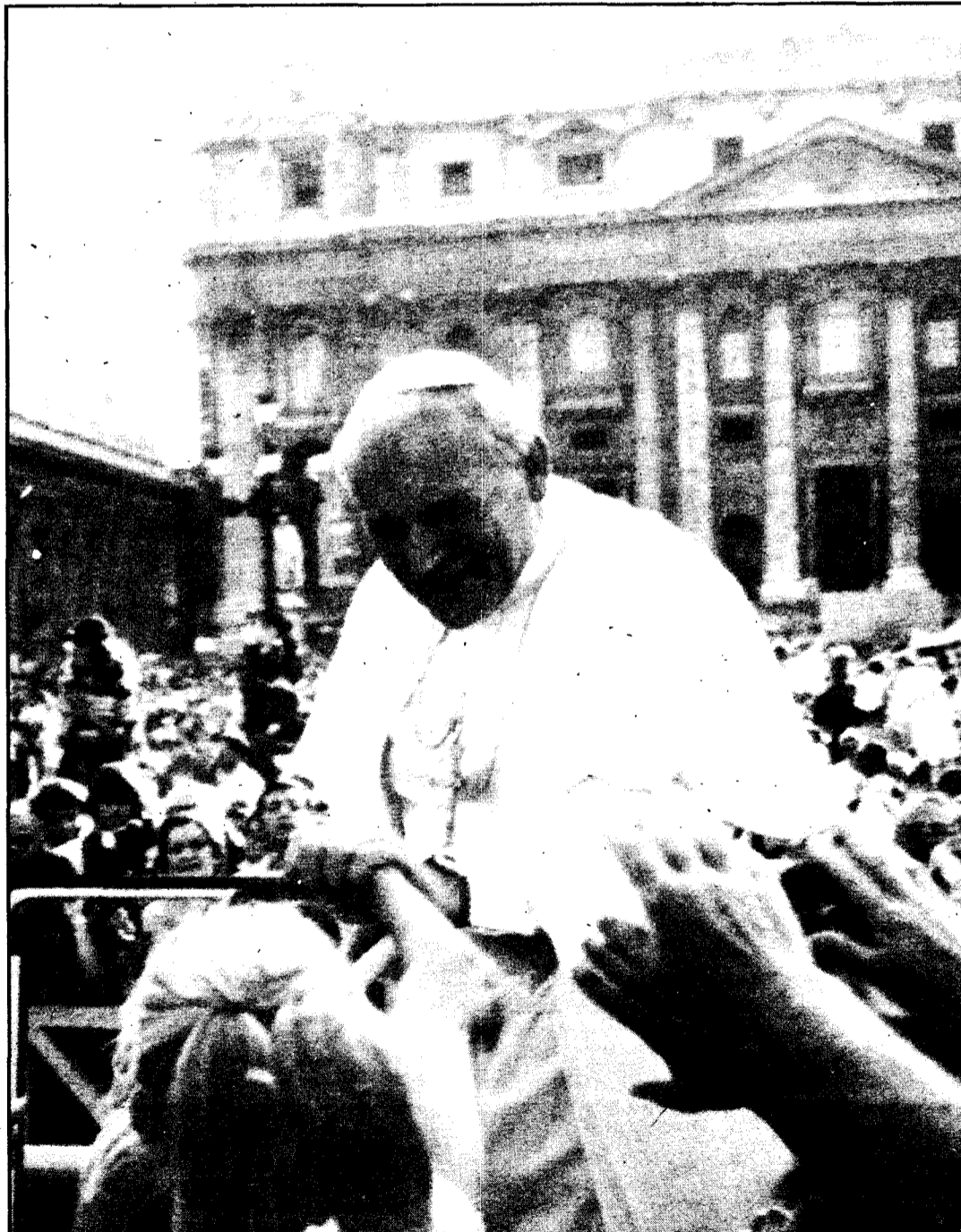
progrés material i tècnic i l'extrema penúria i indigència pagada amb la mort, a causa de la fam o de la set, de milions de nens, d'homes i de dones; en la qual es combaten el desig universal de la dignitat de l'home i dels seus drets i la violació dels mateixos drets, fins a les formes més brutals de prepotència i de violència, d'opressió de les consciències, de les tortures i del terrorisme; en la qual es combaten els esforços encaminats a garantir i prolongar la vida humana i la destrucció d'aquesta mateixa vida de diverses maneres que no s'aturen davant dels encara no nascuts ni davant dels malalts que encara tenen un alè de vida; en la qual es combaten l'esperança nodrida per les grans conquestes de la ciència i la tecnologia, i la desesperança suscitada per la perspectiva dels usos nefastos que, en tot camp, l'home és temptat a fer d'aquests usos.

“Oh Crist, et demanem perdó per tot el mal en el cor humà!”

Obriu, doncs, a Crist les portes de la nostra difícil edat moderna, d'aquesta civilització de contrastos creixents; permeteu-li empeltar en ella la redempció i la civilització de l'amor. Arribarà el dia que aquesta empresa restarà realitzada definitivament. El que creu, ho sap, ja que sobre Crist la mort no ha tingut l'última paraula. Ressuscitant, Ell ha triomfat sobre ella i sobre el pecat. Ha triomfat sobre ella també per a l'home en la carn del qual ha mort i ressuscitat. A l'home, a tots els homes. Ell vol comunicar la vida conquerida a la creu. De l'home, de tots els homes, espera la lliure adhesió d'un cor purificat en l'experiència del penediment i del perdó. Obrint-se els cors humans a acollir el do del Crist. Permeti's al Redemptor que guii la humanitat vers un futur millor més enllà del llindar que separa el segon del tercer mil·lenni.

Oh Crist crucificat i ressuscitat, et donem gràcies! Et demanem perdó per tot el mal que s'aferma en el cor humà i en el món, per tot el bé omès en aquest Any Sant de la Redempció.

Com l'apòstol Tomàs, que al principi no va creure en la vostra resurrecció, toquem els senyals de la nostra redempció en les vostres mans, en els vostres peus, en el vostre costat, mentre amb viva fe exclamen: Senyor meu i Déu meu. Acolliu aquest clam: aquest missatge pasqual de l'Església. Que ressoni àmpliament en les salutacions d'alegria pronunciades en les diverses llengües, en les quals els vostres seguidors arreu de l'orbe terrestre professen i proclamen la fe en la resurrecció.

Joan Pau II davant la multitud de 300.000 pelegrins en el dia de Pasqua amb motiu de la cloenda de l'Any Sant de la Redempció.

dempció i viure'ls junts. En efecte, l'Església és la comunitat de totes les comunitats, acunades en la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.

Donem gràcies, doncs, avui per tot el que amb motiu d'aquest any jubilar, s'ha realitzat en cada persona. La seu de Pere

ció i el mateix simbolisme de ritus: cada temps fort té necessàriament el seu ritme: Però avui precisament, d'una vegada per sempre, ha estat oberta la porta del sepulcre de Crist. Ell que és la resurrecció i la vida no admet la pedra sepulcral, i no coneix les portes tancades.

Per tant, en nom de la resur-

mes, les portes al Redemptor. Obriu-li les portes d'aquesta difícil època contemporània que és la nostra, d'aquesta civilització de creixents contrastos en la qual es combaten l'ardent desig de pau i la febril preparació dels mitjans destructors de guerra; en la qual es combaten la riquesa que ve del

VATICANO DIA A DIA

El cardenal Ratzinger, prefecte de la Congregació de la Fe, Ivo Lorscheider, president de la Conferència episcopal brasilera i el pare Leonardo Boff, franciscà, un dels millors exponents de la "teologia de l'alliberació".

El cardenal Lorscheider tracta amb el Papa de la "teologia de l'alliberació"

Als pocs dies de les declaracions fetes pel cardenal Ratzinger, prefecte de la Congregació de la Fe, sobre la "teologia de l'alliberació" —declaracions la majoria, condemnatòries—, monsenyor Ivo Lorscheider, president de la Conferència episcopal brasilera, sortia precipitadament cap a Roma sostenint una perllongada audiència amb el Papa per tractar a fons del tema, mentre Ratzinger anava a Bogotà per reunir-se amb els teòlegs de l'esmentat corrent.

teològic.

A la tornada i en una conferència de premsa, Ratzinger modificava les seves primeres declaracions dient que "no existeix una sola teologia de l'alliberació" i que "només seria condemnable quan dissolgui l'Església en una comunitat popular sense connexió amb la jerarquia". I afegia: "La teologia de l'alliberació és un moviment complex i articulat que sorgeix en ambients d'alliberació dels pobles dels jous, de la

injustícia internacional i dels grups de poder interns i és inspirat en l'opció preferencial pels pobres".

Com pot observar-se aquestes últimes apreciacions difereixen de les presentades amb anterioritat i individualment pel mateix cardenal, i fou el mateix Lorscheider qui declarà que la "teologia de l'alliberació" en l'Església brasilera no difereix substancialment dels documents de Puebla i Medellín, recomanats pel mateix Papa.

Es preveu que el Papa creï vint nous cardenals

S'espera que Joan Pau II anunciï aviat, la convocatòria d'un Consistori per a la creació almenys de vint nous cardenals; després dels importants canvis realitzats en la Cúria vaticana, cinc arquebisbes han accedit a càrrecs que tradicionalment han estat cardenalícis: l'italià monsenyor Dadaglio, l'africà monsenyor Arinze, l'irlandès monsenyor Ryan, l'alemany monsenyor Mayer i el belga monsenyor Hamer. A aquests s'hi afegirien probablement els monsenyors Deskur, polonès; Pourpard, Castillo Lara, Stickler i Gagnon, tots de la Cúria vaticana. Per altra banda, diverses seues arquebisbats esperen que els seus titulars rebuin el capel cardenalici: Madrid, Sevilla, Florència, Nova York, Boston i Múnic, entre d'altres.

El Col·legi cardenalici es compon actualment de 128 membres —recentment ha mort el cardenal Philippe— dels quals 101 tenen menys de vint anys i poden participar en un eventual conclave per escollir Papa. El nombre de cardenals electors no pot superar els 120.

formulació amb la cultura ambiental. I ho ha fet tot respectant-la, extreient-ne els seus millors elements.

Els missioners feren això mateix. Assimilaren els vostres tresors i us donaren els seus, perquè fos conegut i estimat l'únic tresor que pot ser posseït aquí a la terra: Crist Jesús. Heu de ser presents doncs, en el cor d'aquest conjunt de valors que constitueix la cultura d'un poble, els valors en els quals un poble es reconeix a si mateix, per damunt i malgrat les vicissituds i escissions momentànies de la història".

Joan Pau II revelà el Dijous Sant que volgué visitar Jerusalem durant l'Any Sant de la Redempció. Aquest any en particular —digué— hauria volgut reviure la profunda emoció i la immensa alegria viscudes pel meu predecessor Pau VI, quan visità Jerusalem l'any 1964", escriu el Papa en una carta apostòlica dirigida a tota l'Església catòlica, que es publicà inesperadament la tarda del Dijous Sant i que es publicà inesperadament la tarda del Dijous Sant i que comença amb les paraules llatines "Redemptiois anno" (En l'any de la Redempció). Joan Pau II no precisa els obstacles que li han impedit realitzar el seu projecte. En canvi, deplora que Jerusalem sigui motiu de rivalitats i violències.

La inculturació de la fe

En un discurs dirigit a la Conferència episcopal de Xina, Joan Pau II manifestà, entre d'altres coses:

"L'Església des dels seus orígens, ha hagut de saber compaginar la seva fe i la seva

El pontífex afirma que "la qüestió de Jerusalem és fonamental per a la pau a l'Orient Mitjà" i expressa el desig que a Jerusalem hi hagi un estatut especial garantit internacionalment, donat que és una ciutat santa pels cristians, els jueus i els musulmans.

CRÒNICA DE ROMA

Tancament de l'Any Sant

ROMA (Del nostre corresponent). — Més de 300.000 persones procedents de tot el món, participaren en les diferents cerimònies litúrgiques que Joan Pau II celebrà el matí del dia de Pasqua a la plaça de Sant Pere, amb motiu de la Resurrecció del Senyor i amb ocasió del tancament de l'Any Sant de la Redempció.

A través de la Ràdio Vaticana i via Satèl·lit, mitjançant Mundovisió, 1.200 milions de persones seguiren els actes, rebent el missatge de Pasqua i la benedicció "Urbi et Orbi" i el tancament de la Porta Santa. Joan Pau II romania content i satisfet.

A dos quarts d'onze del matí, el Papa pujà a l'altar erigit a la plaça major de la cristiandat, mentre volava pels aires l'himne "Obriu les portes al Redemptor" del mestre Bertolucci. La solemne Eucaristia va durar una hora i mitja. Dos-cents sacerdots donaren la comunió als milers i milers de pelegrins. Entre el grup que la rebé en mans del Papa hi havia la mare Teresa de Calcuta.

Una gran pantalla de vint-i-dos metres quadrats, estratègicament col·locada, ajudava a seguir amb detall als més allunyats, la cerimònia central.

En la celebració eucarística no hi va haver homilia. Puntualment a les dotze Joan Pau II començà a llegir des del mateix

altar el missatge de Pasqua. El text íntegre el publiquem en aquest mateix número. És un cant d'acció de gràcies per l'Any Jubilar de la Redempció i una urgent invitació perquè obrim a Crist les portes de la nostra difícil edat moderna.

Després Joan Pau II dirigí a tota la humanitat, una salutació de felicitació pasqual en quaranta-cinc llengües. A continuació el cardenal Rossi anuncià la solemne benedicció "Urbi et Orbi". Es va fer un silenci reverencial. Molta gent s'agenollà. El Papa amb veu potent va beneir tots els presents, els que participaren a través de la ràdio i televisió i a tota la humanitat. Amb la creu pastoral a la mà i visiblement emocionat, el Papa accelerà el pas envers la multitud. Saludà els malalts i vells i s'entretingué amb la gent jove. Realitzà la cerimònia de cloenda de l'Any Sant tancant les monumentals fulles de bronze de la Porta Santa de la basílica, a la vegada que deia: "Crist ahir i avui, principi i fi. Ell obre i ningú més no pot tancar; tanca i ningú no pot obrir. A Ell la glòria i el poder per tots els segles dels segles".

Posteriorment la Porta ha estat tancada mitjançant la construcció d'un mur de maons que s'enderrocarà per Nadal de l'any 1999.

El Papa Joan Pau II tancant la Porta Santa, que obri el 25 de març de 1983 en inaugurar l'Any Sant.

M.G.

Federació de Cristians de Catalunya. Diada General d'Estudis a Tarragona.- Diumenge, dia 3 de juny, en el Col·legi La Salle. Tema general: PAU A LA TERRA. Programa: a les 10 del matí, 1.ª Ponència: "Què cal fer per construir la Pau i evitar la guerra"; 2.ª Ponència: "La Pau necessita la construcció d'una comunitat universal de pobles". Informació: "El què és i el què aspira a ésser la Federació de Cristians de Catalunya". A les 2 de la tarda: Dinar de Germanor. A les 5 de la tarda: sessió d'homenatge al cardenal Francesc d'A. Vidal i Barquer. Celebració de l'Eucaristia. Inscripcions: fins el 25 de maig, en el Secretariat General: c/. Canuda, 26. Barcelona-2. Tel. 318 40 77 i 302 72 65.

Simposi sobre "La Cursa d'Armaments i la Pau"- El Departament de Moral de la Facultat de Teologia de Barcelona (Secció St. Pacià), organitza, els dies 9, 10, 16, 17 de maig, un simposi sobre el tema: "La cursa d'armaments i la pau". **Objectius:** oferir elements de judici a l'opinió pública. Animar la reflexió de la comunitat cristiana. Fonamentar l'estudi ètico-teològic del tema. **Mètode de treball:** Ponències a càrrec d'experts internacionals. Comunicacions a nivell de l'Estat espanyol. Col·loqui dels participants amb el públic assistent. **Dates i horari:** dies 9, 10, 16 i 17 de maig, de les 9 a les 21 hores. **Lloc:** Facultat de Teologia de Barcelona, c/. Diputació, 231. Barcelona-7. Tel. 254 16 00.

Vetlla de Les Espigues.- La "Vetlla de les Espigues", que cada any celebra l'Adoració Nocturna Diocesana, enguany tindrà lloc a

Mataró, el dia 16 de juny, dissabte, al commemorar la Secció de l'esmentada ciutat, les Noces de Diamant de la seva constitució. Amb aquest motiu l'acte començarà a les 11 de la nit, amb una Concelebració Eucarística presidida pel Sr. Cardenal Narcís Jubany, per després continuar els torns de vetlla, finalitzant amb processó i reserva del Santíssim Sagrament.

Cicle de Misses Polifòniques.- Parròquia de Ntra. Sra. de Jesús de Gràcia (Sant Pere Màrtir). Hora les 7,30 de la tarda. Dia: 12 de maig. Missa d'I. Stravinsky. Coral Sant Jordi. Director: Oriol Martorell. Acompanyament instrumental.

Trobades de Joves de Montserrat.- Equip Tau (Trobada per a joves de 17-20 anys). Cap de setmana 19-20 de maig. Tema: "Comunitat que neix per l'Esperit". Per a més informació: Monestir de Montserrat, tel. 835 02 51, i c/. Llúria, 7, 3er. 1.ª, tel. 301 98 37.

Unió Eucarística Reparadora (Marías de los Sagrarios).- El diumenge 13 de maig hi haurà l'entorn mensual presidit per mossèn F. Sala. Els actes comencen a les 5 de la tarda, celebrant-se l'Eucaristia. A continuació es passaran unes diapositives sobre la Resurrecció del Senyor i Terra Santa. Esperem l'assistència de totes les Maries, en data tan vinculada a l'Immaculat Cor de Maria. També poden assistir-hi altres persones que ho desitgin. Lloc: Casa de Natzaret, Verge de la Salut, 26, BARCELONA.

RADIO
SABADELL **882**
OM KHz

CATALUNYA 80

La radioradio 101.7 FM.

Cada divendres, a les 10 de la nit, podeu escoltar "Testimoni", un programa d'informació i pensament religiós, amb notícies i comentaris d'actualitat sobre l'Església i la comunitat cristiana.

RADIO SABADELL, al 882 de la Onda Mitja i CATALUNYA 80, per la freqüència modulada.

El dimecres sant proppassat morí la mare de la nostra col·laboradora i responsable del departament de promoció, Srta. Maria Figueres. Des d'aquestes ratlles li reiterem el nostre condol i, en nom seu i en el propi, preguem a tots els distribuïdors i lectors, així com a les persones que havien preparat actes de promoció de CATALUNYA CRISTIANA, que vulguin disculpar qualsevol retard o contratemps a causa d'aquesta dolorosa circumstància.

C.C.

Delegacions diocesanes de missions-Barcelona i Vic

"ELS SEMINARISTES DELS PAÏSOS DE MISSIÓ TAMBÉ SÓN SEMINARISTES NOSTRES"

—Gràcies a les Obres Missionals Pontífiques, a les Esglésies de Missions són nadius del propi país:

500 bisbes
15.000 sacerdots
50.000 seminaristes

—Als seminaris de Missions, aquest darrer any, s'hi han preparat:

35.089 Seminaristes menors
12.107 Seminaristes majors

—Han rebut de les Obres Missionals Pontífiques: 17.582.127 dòlars que és l'equivalent de 372,5 dòlars per seminarista. Aquesta quantitat s'uneix a la generosa aportació d'aquelles mateixes Esglésies missioneres.

—L'Església i el Sant Pare us paren la mà per poguer seguir mantenint i millorant aquests seminaris que són el gran fruit i la gran esperança de les Missions.

—Una bona manera de respondre a aquesta crida missionera, pot ser ajudar a la formació i als estudis dels seminaristes:

BECA (per 6 anys de Filosofia i Teologia) 300.000 ptes.
MITJA BECA 150.000 ptes.
BOSSA D'ESTUDIS (per un curs) 50.000 ptes.

—Podeu fer arribar els vostres donatius a la DELEGACIÓ DIOCESANA DE MISSIONS C/. del Bisbe Irurita, 5 - BARCELONA-2, o bé, al Casal de l'Església, C/. Sant Just, 1, VIC

Finestral
de la
caritat

Els desnonaments augmenten

Ja fa un temps que les demandes per desnonaments són les més nombroses en aquest Finestral. Aquest és un problema seriós i molt angoixant. Cada dia augmenta el número de famílies que es troben al carrer sense saber on anar. Els nostres serveis atenen els casos que poden, però els nostres recursos són limitats.

El problema immediat són uns diners, però, a llarg termini alguna cosa ha de canviar, ¿qui ho farà?

101.- Peó sense feina i amb la muller malalta. Té dos fills menors. Els pares, jubilats els ajuden amb aliments. Per pagar l'endarreriment del lloguer necessiten 39.174 ptes.

102.- Pensionista, amb un fill de 6 anys. S'endarrerí en el pagament del lloguer i no pot liquidar-lo. Són 16.204 ptes.

103.- Muller abandonada pel marit. Dels cinc fills, el gran de 20 anys, fa el servei militar i els altres encara no poden treballar. Per pagar deutes necessita: 11.191 ptes.

104.- Cap de casa malalt. Estava sense feina i la dona no pot treballar. Tenen 60 anys i viuen sols. Els veïns els ajuden. Calen 20.000 ptes.

105.- Senyora de 75 anys amb un fill de 38 dèbil mental que no pot treballar. Per l'endarreriment del lloguer li calen 29.000 ptes.

106.- Matrimoni jove amb un fill petit. Tots dos estan en atur. El marit té tuberculosi. Calen 30.000 ptes.

107.- Muller separada del marit i amb dos fills de 8 i 3 anys. Té endarrerits els pagaments del col·legi i de la guarderia. Els liquidaria amb 15.000 ptes.

108.- Cap de casa amb petita pensió d'invalidesa. Té tres fills de 16, 14 i 12 anys. S'ha endarrerit en el pagament d'aliments que liquidaria amb 24.171 ptes.

109.- Pescador amb treball eventual i amb dos fills de 8 i 9 anys, s'ha endarrerit en el pagament del lloguer que puja 19.000 ptes.

110.- Electricista sense feina i amb dos fills petits. Està malalt i necessita un tractament especial que costa 27.000 ptes.

111.- Per posar-se al dia del lloguer que no ha pogut pagar un cap de casa sense feina, necessita 8.000 ptes.

112.- Matrimoni amb dos fills de 4 i 3 anys. S'ha quedat sense feina i degut a una operació quirúrgica s'ha endarrerit en el pagament del lloguer. Calen 24.000 ptes.

113.- Malalt de 53 anys, solter i sense família s'ha endarrerit en el pagament del lloguer que puja 10.790 ptes.

114.- Xofer sense feina. Té dos fills de 6 i 4 anys. Per malaltia de la filla gran li calen 15.000 ptes.

115.- Matrimoni amb sis fills petits i sense feina, li urgeix liquidar l'endarreriment del lloguer que puja 16.790 ptes.

116.- Cap de casa malalt mental. No cobra cap pensió i se li tramita un subsidi. Té cinc fills el gran de 12 anys. Necessita 20.000 ptes.

Vic

El bisbe emèrit de Vic demanà el suport dels fidels per a "Catalunya Cristiana"

"No la deixeu morir"

VIC.— Com a pròleg del que fou la seva dissertació sobre "El Prevere, home de Reconciliació", davant dels nombrosos preveres que s'havien reunit amb motiu de la Missa Crismal i Jornada Sacerdotal del propassat 17 d'abril, el doctor Masnou féu una crida a tots els sacerdots presents per tal que potenciïn la difusió del nostre setmanari —CATALUNYA CRISTIANA— entre els fidels i les famílies cristianes.

Començà exposant la situació econòmicament crítica que ha passat el nostre setmanari, situació de la qual no se n'ha refet pas totalment. És per això que donava un toc d'alerta, demanant la col·laboració per tal de refer aquesta situació deficitària. Aquest suport tan necessari de cara a la difusió de "Catalunya Cristiana" el sol·licitava per motius d'ordre pastoral, "a nivell pastoral tenim el deure d'ajudar-la", per la necessitat que té l'Església que és a Catalunya de fer sentir la seva veu. "Si no podem tenir un diari com "El Matí" del temps de la República, almenys tinguem un setmanari:... seria una llàstima que a Catalunya no poguéssim tenir un setmanari nostre", i una veu lliure d'ingerències anti-catòliques i alhora equilibrada i en comunió sol·lícita a la veu dels Pas-

tors —afegí—. Davant la possibilitat que manqués l'entusiasme a causa de defectes blasmables d'aquesta nostra publicació, el doctor Masnou digué que "aquests defectes —si és que hi eren— entre

tots podríem ajudar a corregir-los".

Finalment i després d'apresar la pròpia inquietud en cas que el setmanari desaparegués: "Això em pesaria molt", així s'expressava el

doctor Masnou. Invità els presents a entestar-se en la captació de subscriptors com una tasca que podria emmarcar-se ben bé a tall de bona obra a realitzar durant aquest Any Sant de la Reconciliació.

M.C.

El Redemptor de l'Home (i 9)

Tornarà gloriós

A part els legendaris dons d'or i encens, duts per uns mags d'Orient, Crist no va ser reconegut com a Rei fins cinc dies abans de la seva mort: tot entrant a Jerusalem, entre palmes i aclamacions i mantells estesos al seu pas.

Però, en aquesta terra, no va arribar a tenir altra corona que la corona d'espines, ni altre tron que una Creu, on es llegia: "Jesús de Natzaret, rei dels jueus". Fins i tot el "bon lladre" de la tradició lucana parla en futur del seu regnat: "Recorda't de mi quan seràs en el teu Regne".

Perquè, pròpiament, Crist no és entronitzat fins que no puja al cel i s'asseu a la dreta del Pare. Aleshores comencen a flectir-se genolls, i comencen els fidels a ser batejats en el seu nom, i a portar el seu nom d'un extrem a l'altre de la terra, i a invocar-lo com a Senyor i com a Déu.

Tanmateix, en el segle primer com en el segle vint, sempre han estat més els qui no l'han conegut que no pas els qui l'han conegut i l'han seguit. I, malgrat s'hagi fet més d'una vegada, Crist no ha volgut mai que s'utilitzés l'espasa per a doblegar voluntats en favor seu.

Al cap de vint segles, Joan Baptista podria tornar a preguntar: "Ets tu el que ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?" Perquè el triomf sobre els enemics, i el regne de pau i felicitat, que Joan esperava, encara no s'han donat. I no sols Joan: tot el poble jueu, cadascuna de les pàgines de l'Antic

Testament, a través de les petites revelacions de Déu en la història, ens fan esperar una gran revelació, visible per a tothom.

Crist i els Apòstols tampoc no quedarien gaire ben parats, si el regnat de Crist acabés en el regnat a distància que ha conegut —o ens pot fer preveure— la nostra història (Recordem Pau: "Si hem d'estar esperant en Crist només en aquesta vida, som els més miserables de tots els homes"). Una colla de paraules incontrovertibles de Crist ens parlen de la Vinguda del fill de l'Home sobre els núvols del cel. I les formulacions més antigues de la fe apostòlica ens diuen: "Esperem des del cel Jesús, que ens alliberarà del càstig futur".

No sols això. Basta llegir en el cor de l'home, basta veure com l'home ha anat enterrant els seus morts (la cambra, els vestits, els dons, les cerimònies...) per a percebre la seva set d'immortalitat. Set que no podrà saciar-se amb la il·lusió —tantes vegades falsa— d'una obra que resta o d'un record entre els vius.

Per això Crist no és sols aquell que ens parla d'un Déu que buscàvem a les palpentes. És també aquell que ens dóna aquella immortalitat que, també a les palpentes, l'home va buscant des de fa mil·lenis.

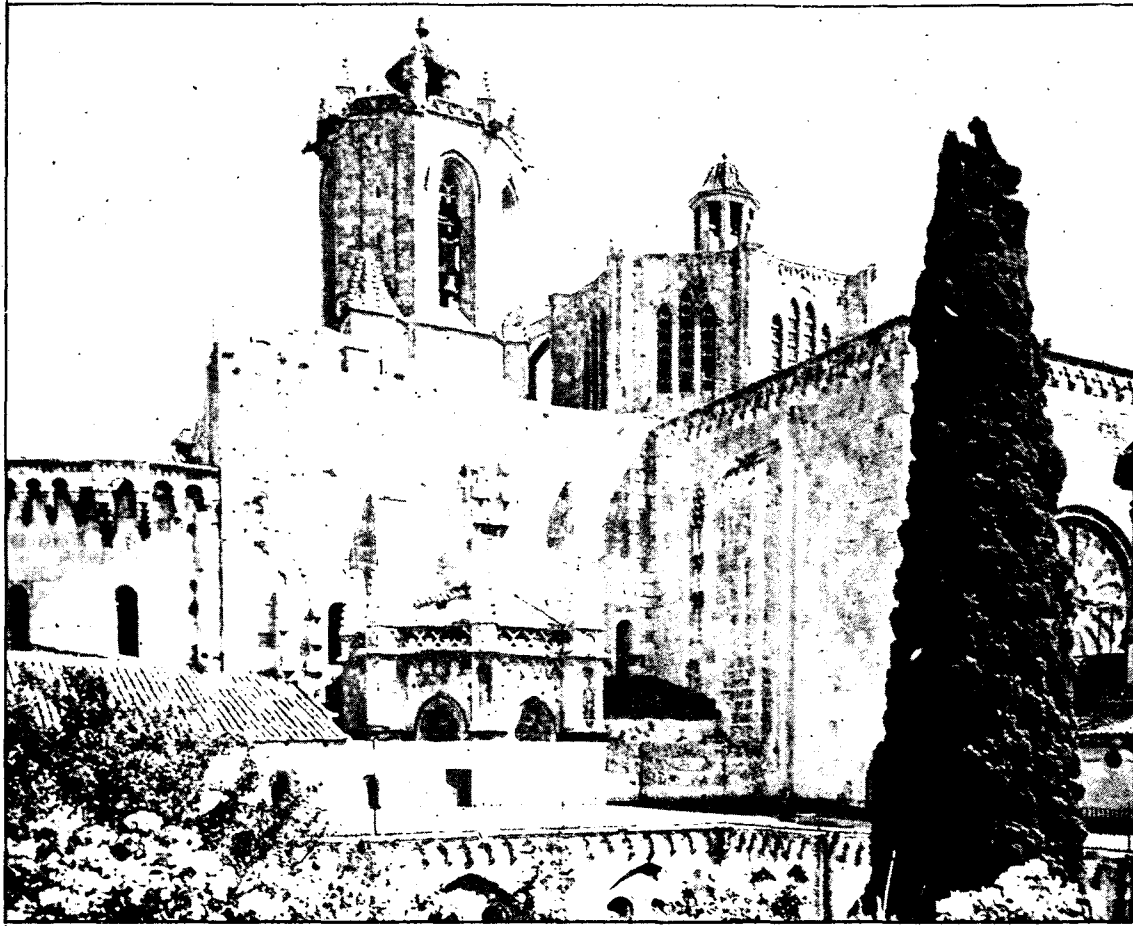
Jordi Sánchez Bosch

El Dr. Torrella ha aprovat el projecte i ha donat tota mena de facilitats

Tarragona serà seu del proper Col.loqui Europeu de Parròquies

TARRAGONA.— El Col.loqui Europeu de Parròquies que se celebra cada dos anys a diverses ciutats d'Europa es reunirà l'any que ve a Tarragona de l'1 al 5 de juliol. La Delegació de Catalunya, seguint les indicacions del Consell internacional, ha començat a establir contactes a l'esmentada ciutat i, en primer lloc, amb l'arquebisbe d'aquella seu primada, monsenyor Ramon Torrella, el qual ha aprovat el projecte i ha donat tota mena de facilitats. El tema del Col.loqui serà la identitat i les relacions dels diversos agents de la pastoral parroquial.

Per tal de preparar aquest Col.loqui de l'any 1985, aquest estiu es farà una Trobada de Parròquies de les diòcesis catalanes, al Santuari de La Gleba (Vic), del 29 de juny a l'1 de juliol. Hi poden participar laics, religiosos i preveres que facin un treball pastoral a les nostres parròquies. Per més informació us podeu dirigir als mossens: Josep Gil (Tarragona), Salvador Bardulet (Vic) o Joan Oriol (Barcelona).

F.C.C.: Diada general d'Estudis a Tarragona

La Federació de Cristians de Catalunya convoca la Diada General d'Estudis d'enguany a Tarragona, pel diumenge tres de juny vinent. El tema d'estudi és: Pau a la terra.

Es tracta d'examinar, a la llum del pensament social cristià, la problemàtica de la guerra a nivell local i universal i les solucions que han de portar a evitar les guerres. L'estudi no s'acaba afirmant la voluntat de pau dels cristians, sinó que és també una invitació a crear la comunitat universal dels pobles que comporti l'existència d'una autoritat mundial amb elements suficients per obligar a resoldre els conflictes pel diàleg, desterrant així la guerra de la terra i del cosmos.

En l'avinentosa de la Diada d'Estudis, la Federació retrà homenatge a Francesc d'Assís Vidal i Barraquer, l'anomenat tan justament, el Cardenal de la Pau, per la seva actitud pacificadora en el transcurs de la guerra civil espanyola i que li valgué l'exili on morí. Les seves despulles reposen ara a la Catedral de Tarragona.

Reus, important tasca social dels "Equips de la Mare de Déu"

El Moviment Cristià de matrimonis pertanyents als "Equips de la Mare de Déu" de Reus està realitzant una important tasca social d'ajut a moltes famílies en atur. És aquesta una acció que complementa el treball que Caritas diocesana està portant a terme també en

aquest sentit. Els "Equips de la Mare de Déu", però, han fet, ara, un balanç de la tasca realitzada durant l'any passat que pot valuar-se com a molt positiva.

En el termini d'un any (març 1983-febrer 1984), els equips han recollit la quantitat de 2.459.904 pessetes. Fins a aquests moments, s'han repartit 1.446.071 pessetes. Cal remarcar que el sentit de responsabilitat i solidaritat de les pròpies famílies, ajudades han fet que moltes d'elles, durant els mesos d'estiu, renunciessin per pròpia voluntat a l'ajuda, donat que en aquell temps alguns membres de la família tenien feina al camp o a altres treballs. Això ha permès que els "Equips" disposin encara d'un romanent econòmic que permetrà de continuar l'ajut durant uns mesos més.

Aquest ajut s'ha concretat a facilitar aliments a 73 famílies reusenques que, amb les altes i baixes derivades de les possibilitats d'ingressos momentanis en algunes d'elles, ha mantingut una constant mitjana de 45 a 50 famílies mensuals. Cadascuna d'aquestes ha rebut per correu, cada deu dies, uns tiquets que comprenien aliments primaris: dos quilos de sopa, dos quilos d'arròs, dues dotzenes d'ous, un quilo de sucre, llet, oli, patates, pa, etc. Aquesta ha estat una constant durant tres vegades al mes per cada família.

Independentment d'això, els "Equips de la Mare de Déu" han atès també casos d'especial necessitat que, si bé no representaven qüestions de supervivència alimentària, eren potser de la mateixa intensitat problemàtica. En

aquest capítol d'atencions cal remarcar que s'han atès els següents casos esporàdics: 16 pagaments de lloguer de pis per evitar desnonaments; s'ha col.laborat també a pagar lloguers endarrerits que ja tenien el desnonament en marxa, el qual s'ha pogut aturar; s'han pagat rebuts endarrerits d'electricitat i gas i deutes de pa... També s'ha donat un ajut extraordinari a la "Llar del Germà Jesús" que té obert un menjador per a necessitats.

Els "Equips de la Mare de Déu" de Reus consideren que no poden, ni molt menys, donar per acabada l'obra d'un any, "ja que l'esperit cristià que constantment ens interpel·la i que pretenem viure, fa sentir-nos solidaris amb els mancats de possibilitats". El balanç d'aquesta actuació solidària és força positiu i cal esperar que continuï també per aquest camí amb el suport dels membres i amics dels "Equips de la Mare de Déu" de Reus que han renovat la crida d'ajut a les famílies amb greus problemes econòmics a conseqüència de l'atur.

Per la seva banda, Caritas Interparroquial de Tarragona ha fet també balanç de la seva tasca en el darrer any en què s'han atès 4.880 casos que s'han pogut resoldre mitjançant els donatius que han pujat a 3.727.234 pessetes. Les necessitats, però, són cada vegada més greus, cosa que obliga a intensificar els ajuts davant la situació de crispació i desesperació de moltes famílies.

El problema de l'atur és, doncs, tant a Reus com a Tarragona, motiu d'especial atenció dels organismes diocesans. Des de Caritas o des dels "Equips de la Mare de Déu" de Reus s'està realitzant un gran esforç per atendre les situacions més angoixoses en què, dissortadament, es troben moltes famílies.

Josep Sabaté

Solsona

Una Carta Pastoral del Dr. Moncadas que ofereix una bona ocasió de reflexió personal

"Laics batejats: sigueu qui sou"

SOLSONA.— Quan al Bisbat s'estan donant passos de cara a la Constitució del Consell Pastoral Diocesà, monsenyor Miquel Moncadas publicava al Butlletí "Església de Solsona" una Carta Pastoral titulada: "Vers un autèntic Consell Pastoral Diocesà. Laics batejats: sigueu qui sou!"

—Es tracta d'una pausada reflexió sobre la missió, la promoció i la coordinació dels laics d'ara i aquí.

—La presència i acció espe-

cífica del laic no és fruit d'humanismes ni d'ideologies: brolla d'una espiritualitat que cal aprofundir.

—L'espiritualitat i l'acció laical té diversos camins i instruments. És aleshores quan ho concreta al Consell Pastoral.

La Vicaria de Pastoral ha cregut que aquesta Carta Pastoral ofereix bona ocasió de reflexió personal i en grup i per això recomana la seva lectura i el comentari a tots aquells que

prenen part activa en algun camp de la pastoral.

"Comunitat que seguim el Crist de la mà d'uns testimonis"

Aquest és el slogan; el tema, que resumeix el "programa pastoral diocesà de Solsona".

Des d'aquell 27 de juny de l'any passat que el Consell Presbiteral aprovà un esbós de programa i marcà unes línies de treball i acomplerts els pri-

mers passos, ens trobem ara en plena Campanya marcada per aquestes quatre etapes:

1.ª— Llançament de la Campanya, el primer diumenge de Quaresma.

2.ª— Durant la Quaresma, i dintre el marc de l'Any Sant, aprofitar les celebracions penitencials com acte jubilar.

3.ª— Els diumenges de Pasqua s'enviarà material litúrgic per aconseguir una sintonia d'objectius.

4.ª— El diuins de Pentecosta.

11 de juny al Miracle, Jornada Diocesana: Aplec festiu com a cloenda de la Campanya.

Els objectius, d'acord amb el lema, són ben concrets: aconseguir, fer-nos més COMUNICAT, més coneixement del CRIST, donar-nos l'encoratjament dels TESTIMONIS.

En aquesta línia s'han mogut els programes pastorals dels Arxiprestats i Delegacions Diocesanes, les ofertes de l'Escola de Teologia i els Recessos trimestrals dels capellans.

Girona

El bisbe Jaume Camprodon als joves que celebraren la Pasqua a Torroella de Montgrí:

“Amics: diguem no a la destrucció del Món”

GIRONA.— La Delegació Diocesana de joves com cada any, aquest el vuitè, organitzà la Pasqua jove, on hi participen joves de totes les comarques del bisbat de Girona, en nombre d'un miler. Cada any se celebra en una comarca diferent. Enguany tingué lloc a Torroella de Montgrí, a l'Empordà. El tema de la reflexió i celebració, fou: “Jesucrist la nostra pau”. Durant la Quaresma una bona colla de grups d'arreu de la diòcesi hi anaren treballant. I tingué el seu esclat en la Vetlla Pasqual que presidí el bisbe Jaume, després de tota una tarda de treballs per grups i racons. Fou una gran festa dels joves cristians.

Amb aquesta avinentesa el bisbe Jaume adreçà als joves que celebraren aquesta Pasqua a Torroella de Montgrí un missatge pasqual curull de sentiments de Pau. Donat el seu interès el reproduïm en la seva totalitat:

Amics:

Diguem no! a la destrucció del món.

Diguem no! a la manipulació dels esperits.

Diguem no! a la desfeta de l'home.

Ho diem perquè som fills de Déu; que no és un déu de morts, sinó de vida.

Perquè estimem la vida, aquesta nit donem paraula de construir la pau.

“**VOLEM LA PAU**”. La vostra veu s'agermana amb una unió de veus. Tanmateix, no amb totes les veus que criden

“pau”. N'hi ha que criden “pau” i s'armen fins a les dents; altres que desitgen pau i es queden prudentment a casa.

La vostra veu s'uneix a veus més netes i de més tremp. S'agermana, també, amb una multitud de veus afeblides per l'afonia amarga de la fam; amb veus que demà quedaran mudes per gràcia de les armes.

Jesucrist mort i ressuscitat dóna vida a aquestes veus.

Amb Ell clamem: “**VOLEM LA PAU**”.

“**TREBALLAREM PER LA PAU**”. Treballar per la pau exigeix la preeminència de la persona humana per damunt de res que la diferenciï.

Treballar per la pau vol dir fer gestos de solidaritat a casa, al treball, a l'escola, a la parròquia, al barri. Al vostre vocabulari no hi entra l'exprossió: “Això no és cosa meua”.

Treballar per la pau vol dir eixamplar els horitzons i entrar en la realitat del món. En el vostre desig sincer i pregon de pau, pregunteu-vos la possibilitat de dedicar la vida al bé dels altres o un temps de la vostra joventut al Tercer Món, per ajudar-lo a “ser”. “Que el qui tingui dues túniques, en doni a qui no en té”.

“**SENYOR, DONEU-NOS LA PAU**”. Aquí el missatge i el cant es fan pregària. La pau és un do de Déu i l'hem de demanar amb constància.

Senyor, doneu-nos la pau! El fonament de la pau sou Vós mateix. Ni semblant ni regant farem res de bo, si Vós no hi sou al mig.

La pau és un do que ens poseu a les mans i l'hem de

treballar. Senyor, feu-nos capaços de construir la pau.

“**JESUCRIST, LA NOSTRA PAU**”. D'infants us captivà el Jesús bo; de nois se us féu company i mestre. Ara, joves oberts a tots els vents i amb cicatrius a la carn, el descobriu “salvador”. Ell ens ha recuperat per Déu i per la pau.

Cal que enfortiu la vostra comunió amb Jesucrist, car la pau s'ha de portar a dintre, si volem que es mantingui a les mans.

Jesucrist és la nostra pau. No oblidem, però, que Ell l'ha guanyada essent fidel fins a l'extrem.

“Volem la pau —Treballarem per la pau— Senyor, doneu-nos la pau - Jesucrist, la nostra pau”.

No ho cantem amb una veu manlleuada. És una veu ben vostra. És la veu amb què heu après a dir “pare” i “mare” i amb ella canteu la terra i Déu.

Veu molta en la Pasqua d'enguany, al cant de la tenora i pastada amb aigua de salabror mediterrània.

Amb la veu forta i compacta, com el Montgrí que, aquesta nit, ens ha fet d'empara, **SORTIU A ANUNCIAR LA PAU!**

El bisbat de Girona recorda unes normes que cal tenir en compte

“Mai la primera comunió no s'ha de convertir en una festa profana”

El “Butlletí de l'Església de Girona”, va publicar fa uns quants mesos els següents documents: “La primera comunió. Orientacions i Normativa”, signada pel Vicari General de Pastoral (B.E.G., desembre 1982), i “Normativa diocesana sobre el sagrament del Baptisme”, signada pel Bisbe (B.E.G., maig 1983).

Tanmateix, amb una darrera Circular es va subratllar que, tal com s'indicava en els esmentats documents, cal esmerçar totes les energies possibles en la catequesi prèvia a la celebració d'aquests sagraments.

Tot amb tot, l'objectiu primer i immediat és declarar la vigència actual d'aquestes disposicions diocesanes, algunes de les quals fan referència a l'entorn de les celebracions litúrgiques, però que cal, també, vetllar i urgir, pel valor catequètic i de signe que tenen.

Tots els preveres, religiosos i laics, com també els Consells Parroquials, cadascú des de llur responsabilitat pastoral, han d'atendre aquestes normes, que el Bisbe Jaume ha tornat a recordar als preveres en els recessos de Quaresma.

Heus ací alguns punts de les disposicions esmentades:

Primera Comunió

1. El lloc propi de la celebració de la Primera Comunió és l'església parroquial d'on resideixen els pares de l'infant, o d'on tenen el quasi domicili.

2. Quan per causa raonable, l'infant celebra la Primera Comunió en una parròquia diferent de la que ha fet la preparació, correspondrà al rector que el rep de cerciorar-se si aquesta ha estat l'adequada.

3. La Primera Comunió no ha de ser celebrada als Santuaris, Col·legis ni altres capelles.

4. Els preveres, siguin o no diocesans, no es prestaran a celebracions individuals aïllades, en la diòcesi de Girona.

5. La participació per primera vegada a l'Eucaristia és un motiu de festa; però aquesta festa ha d'estar marcada per un esperit de senzillesa i un entorn de normalitat. Per aquestes raons, s'evitarà tot el que pot impedir i distreure la preparació immediata i la participació conscient de l'infant a la celebració litúrgica.

—Els vestits dels nens i nenes que s'acosten a la Primera Comunió siguin senzills i dignes. La norma a seguir és que el vestit sigui com el que el noi o noia està acostumat a dur en dies de festa.

—S'evitarà durant la celebració la intervenció dels fotògrafs. Els responsables de la celebració indicaran les normes i els moments adequats.

—Cal orientar els pares per tal que la festa familiar tingui un caràcter adient amb el que l'infant ha celebrat, i mai no s'ha de convertir en una festa social i profana. S'ha de deixar, doncs, de costat tot el que signifiqui luxe o ostentació, despeses supèrflues o competicions socials.

Es recorda finalment el que deia el Bisbe en una de les cartes sobre la Primera Comunió (“Full Parroquial” 12-XII-1982): “Aquí, gràcies a Déu, s'han donat passos en aquest sentit, que porten a celebrar la festa amb senzillesa i sense tantes despeses, no tornem endarrera. Cal seguir endavant”.

M. Caballé

Urgell

El Dr. Martí Alanis passà revista al moment eclesial

“Hem de rendir el màxim possible, valent-nos de les armes de l'Esperit”

LA SEU D'URGELL.— Monsenyor Martí Alanis, bisbe d'Urgell, pronuncià una important homilia en el decurs de la missa crismal celebrada el propassat dia 16 d'abril, que conté una gran riquesa de pensament. Degut al valor intrínsec d'aquest parlament hem cregut convenient recollir-ne els trets més significatius. Heus-los ací:

El nihilisme pessimista ens porta un missatge d'angoixa existencial... La tècnica està al servei dels arsenals nuclears, de la manipulació genètica,... No cal dir que una nova cultura poc cristiana en el nostre país, aquests darrers anys, és la que domina la Universitat, els mitjans de comunicació i vol controlar, fins i tot, les expressions populars.

I si el nostre món està cansat, té por i viu sense esperança (cosa fàcil de constatar en tot Occident) hem de confessar que nosaltres també participem d'aquests sentiments i en el nostre país ens sentim desassistits i gairebé perseguits per l'ambient públic dominant.

Endemés, portem anys de tensions internes a l'Església. Molt fortes.

Necessitem homes nous.

Necessitem un esperit nou.

Fa uns anys que en el nostre bisbat, comen tot arreu, es respira més pau.

Si hem d'esdevenir "homes nous" (també els deixebles restaren acobardits i sense

esma després de la passió del Senyor) hem de demanar avui al Senyor que ens doni el seu Esperit que ens il·lumini especialment, que, com a mestre interior, mogui la nostra ànima, que ens ajudi a penetrar la veritat, que ens doni audàcia per a lluitar, per a seguir, per a intentar deu i cent vegades, per a crear.

Per primera vegada en la història en el nostre país l'Església no té el suport de la política ni del diner, ni de l'ambient cultural.

Som a l'època de sembrar i no en el moment de la collita i del càlcul dels resultats. Hem de rendir el màxim possible, valent-nos de les armes de l'Esperit.

El perill s'agreuja quan l'Església gaudeix de tota classe d'honors, de riqueses, d'avantatges materials, d'influència.

Una Església grassa, instal·lada en les seves obres, els seus èxits, les seves seguretats, corre molt més perill de mundanitzar-se.

A veure si nosaltres tornem a través de la pobresa a la veritat i a la força, a la llibertat autèntica de la nostra missió.

A veure si en lloc de funcionaris que temen per les institucions i es refugien en un tancament poruc esdevenim "homes nous" en l'Esperit Sant per a portar al món l'alegria i l'esperança. Aquest món que malgrat la desviació i la resistència a l'Evangeli, encara pot creure

que la història té sentit, encara està obert a la bellesa, a la transcendència i a l'esperança si algú la sap viure i predicar.

Térmens i Menàrguens: jornades d'orientació familiar

Les parròquies de Térmens i Menàrguens, durant la darrera setmana de març, han organitzat unes jornades d'orientació cristiana per a matrimonis. Mossèn Ramon Vilardell exposà el tema "El matrimoni fonament de la família" i "El dret a la vida". El matrimoni Maria Gràcia Garcia i Josep Ramon Isanta van parlar sobre "Educació religiosa dels fills en la família" i mossèn Manuel Pal sobre "Els pares, primers edu-

cadors dels fills". Hi van assistir quaranta matrimonis els quals sempre van manifestar molt d'interès pels temes. El lema de les jornades era el missatge del papa Joan Pau II: "Els pares esteu cridats a ser per als fills signe visible de l'amor de Déu".

V Volum d'Urgellia

L'any 1978 va ser constituïda la "Societat Cultural Urgel·litana" i la principal de les seves activitats ha estat la publicació de l'anuari "Urgellia", obra de la qual acaba de ser publicat el volum cinquè. La taula d'aquest volum és la següent:

—Els documents dels anys 1036-1050 de l'Arxiu Capitular

de la Seu d'Urgell, P. Cebrià Baraut.

—La circulació monetària en la lesa romana i ibèrica, Montserrat Sanmartí.

—Les lleudes de l'Alt Urgell s. XIII-XVIII, Montserrat Duran.

—Els carnisers a La Seu d'Urgell, 1250-1365, Carme Batlle i Katia Kliem.

—Guillem Arnau i Patau, bisbe d'Urgell, Benigne Marquès.

—Col·lecta del maridatge, 1496, a Urgell, Prim Bertran.

—Organitzacions eclesiàstiques autònomes al Pirineu: Aneu, Boí i Aran, Enric Moliné.

—Art popular al Museu diocesà, Albert Vives.

—Bibliografia del Pallars, Roser Vilardell, Pons i Puig.

Completa el volum un dossier de 16 il·lustracions en color, blanc i negre. L'obra pot comprar-se a l'Arxiu Capitular de La Seu d'Urgell, i el preu de cada volum és 2.500 ptes.

Aplec a Núria dels pobles catalans del Pirineu

La Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Núria organitza per Sant Joan d'enguany un Aplec a Núria, en commemoració del seu XXV aniversari i invita els fidels catalans dels pobles de les dues vessants del Pirineu, pertanyents als Estats espanyol i francès, a reunir-se, per pregar agermanats pel futur del nostre poble.

La pregària

Els que tenim la sort de passar l'hivern en llus on hi ha foc per escalfar-se, foc a terra, foc a calefacció central, o bé la font més sofisticada que vulguem imaginar, nos hauran portat fins a quin punt ha d'aparèixer la calor per tal de trobar-nos la vida, malament o bé, i fins i tot, malament o bé, la vida més calor. Amb després bastant de l'estat del nostre cos, de com ens trobem aquell dia. Aquesta graduació correspon a poca, avui ja es té tractant ben solventada a través del màgic, per als profans, termostats. Amb ell mantenen una constant.

La vida de l'home o de la dona creient necessita un escalf. No estem segurs d'això perquè som fets sobrials i aquest escalf és l'escalf de Déu. El Déu dels cristians és un Déu que es deixa trobar per tal d'acompanyar l'home concret, els homes concrets. Així succeí a Abraham, a Moisès i a tants d'altres com llegim en la Bíblia. Quan aquest escalf de Déu es deixa sentir a l'home? És qüestió de deixar-se agitar per aquest Déu que alibera, aquest Déu que es dialoga, perquè és persona. Cal un pas previ, al qual Déu invita tothom a fer i al qual Ell ve a l'encontre. És col·locar-nos a l'atxopuc del seu escalf amb al termostats de la nostra vida de fe obert. Sols així la nostra temperatura baixa o freda o alta serà banyada per l'escalf diví.

Els cristians tenim temps forts per a la connexió amb l'escalf, amb l'esperit de Déu, on desapareix la fredor i la fosca. Sabem que l'escalf de Déu també és lluminós.

Pensem en diversos moments del nostre viure,

pensem amb aquest temps que ens limita i que ens dona a la vegada la possibilitat d'estar tant nos progressivament.

Un temps important és aquell quan ens apliquem a llegir o escoltar la Bíblia o la paraula de Déu.

—És temps fort també l'inici d'un nou dia, quan hom es desperta del son de la nit, moment representatiu d'una naixença. Si podem dir que cada dia neix el sol, direm amb exactitud que cada dia neix de nou en despertar-nos. És aquest moment d'atacar la nostra ment, la qual en aquell instant retorna a la seva consciència, fins a Aquell que ens ha creat. Aquest contacte dialogant hauria d'estar voltat a penetrat d'amor i d'admiració.

—Un altre moment important de pregària pot ser la circumstància de trobar-se davant de qualsevol dificultat. Aquest desvetllar la presència divina dins el propi ser, clarifica la ment humana i mou la voluntat.

—Qualsevol reunió de ciència nom o tal, també és un moment de pregària. Hi excel·leix l'Eucaristia en tant que celebració per quan allí s'hi fa la lectura de la Paraula de Déu, i Jesús hi pren una presència molt qualificada: presència real.

—Si hom rebutja en el seu íntim els fets de mort —estem tan acostumats a veure'ls i a sentir-los contar— i aixeca la seva ment fins Aquell que és vida i li dolien molt aquests fets de mort, fins, potser

—Si t'omple de joia quan t'assabentes d'un esdeveniment bo a favor d'un altre, fins i tot d'un enemic, i en dones gràcies a Déu, fas pregària.

—Si la bellesa de les persones, de les obres, de les obres belles fetes per les persones, i de tota la creació sencera et fa atocar la seva ment i el teu cor fins a Aquell que és autor de tota bellesa, i és la BELLESA, llavors fas pregària... i li pots dir simplement GRÀCIES, SENYOR!

—Demanda la seva força per tirar endavant la construcció del teu esdeveniment.

—Ara ja donem i demanem el que et para la mà para, ara ja responem a la pregària d'un germà.

—Quan perdones o que l'altre o naces de superar generosament el disgust sofert per qual-sevol oblit o ingratitud d'altre fas pregària.

—Banyar-se en Déu en els moments de la ferocia de les nostres forces com són quan es pren aliment, quan es dorm o es descansa, també és pregària.

La litúrgia quaresmal, amb el seu itinerari, ens invita a aquestes pregàries i a la gran pregària pasqual.

Mirar i comprendre la vida de fe en aquest sentit ha de ser un aprofundiment en el coneixement de la personal existència, i realitzar en part aquell desig de Jesús quan ens demana que preguem sempre. Demanem els cristians tenir el dispositiu del nostre termostats de fe obert just en aquell punt precís per tal que es dispari i s'encengui quan ho demani el nostre entorn o ho reclami el nostre interior.

Magi Setó i Montalà

(Germà caputxí que treballa en el convent de les Borges Blanques)

Tortosa

Per obtenir el jubileu diocesà de l'Any Sant

Més de 3.000 persones pelegrinaren cap a la catedral de Tortosa

TORTOSA.— Fidels procedents de totes les comarques de la Diòcesi de Tortosa van anar el diumenge dia 8 d'abril a la capital diocesana per guanyar el Jubileu de l'Any Sant de la Redempció, fent una visita a la Santa Església Catedral.

Durant tota la setmana precedent, com a preparació per aquesta jornada, en la Santa Església Catedral hi ha hagut actes especials de preparació. Cada dia hi va haver Missa amb predicació específica i se celebraren actes concrets per als diferents sectors de fidels. Cal destacar l'assistència amb més de set-cents joves a la Celebració Penitencial del dijous, dia 5. Altres actes especials foren els destinats als infants els quals hi assistiren uns cinc-cents entre els de Catequesi i els de les Parròquies de la ciutat; i el de la Missa per a persones de la Tercera Edat, en la qual van rebre la Santa Unció unes quantes-centes persones.

El pelegrinatge

Abans de les onze del matí van començar a arribar els autocars de les diferents procedències al Parc "Teodoro González", que era el punt de trobada. Grups de joves acollien la gent i els donaven una insígnia amb el logotip del Jubileu i uns fulls amb els cants de la Missa.

De mica en mica van anar arribant més i més participants de la ciutat i de fora, bescanviant-se salutacions i paraules de benvinguda i acolliment. A prop de les onze va arribar el Bisbe de la Diòcesi, monsenyor Carles i Gordó, i conversà amb els grups que estaven allí i els que s'hi van acostar.

A dos quarts de dotze, puntualment, el bisbe va dirigir

una cordial allocució als presents, donant-los la benvinguda i explicant-los el sentit del pelegrinatge. Després precedits per una gran creu de fusta, es va iniciar el pelegrinatge. Representants dels pobles i comarques es van anar rellevant per portar la creu, que va enarborar també monsenyor Carles. Les files de pelegrins —de vuit a deu de llargada— anava seguint i allargant-se més de tres-cents metres. Pels altaveus es repetien les frases invitant a l'oració i reflexió personal, alternant amb música religiosa.

A la catedral

Amb perfecte ordre van anar arribant a la catedral les llargues files de pelegrins i omplint les àmplies naus del primer temple diocesà. Les Lletanies dels Sants van acollir l'entrada dels pelegrins, ressonant en les vol-

tes com a pregària oficial de l'Església. Abans de començar la Santa Missa, tots els assistents van resar devotament l'Oració del Papa per l'Any Sant. Uns vint sacerdots, a les capelles properes, rebien els pecats dels homes i els donaven el perdó de Déu en el sagrament de la Penitència.

Amb els acords de "Crist ens dóna la llibertat, el Bisbe, precedit per més de quaranta sacerdots concelebrants, va iniciar la processó d'Entrada de la Missa. Després amb veu emocionada, el Prelat saludava litúrgicament la multitud de fidels amb les paraules litúrgiques: "El senyor sigui amb vosaltres"...

L'homilia

En la seva homilia, monsenyor Carles va dir, entre altres coses: "Les pedres d'aquestes voltes han contemplat durant

molts segles l'amor de fills de Déu que van caminar amb fermesa davant de nosaltres i han vist passar èpoques més difícils que la nostra i han vist crisis en la fe, en el món i en l'Església i, amb tot això, s'han mantingut dretes lloan Déu. Per això us dic que aquestes voltes que han vist molt d'amor a Déu, que han vist també sofriments i dificultats, ens donen serenitat per relativitzar els nostres problemes i pensar que l'Església, de la mà de Déu, està per sobre de les nostres misèries, de les dificultats dels temps... Haig de recordar-vos... que el cor humà necessita trobar-se, que la família necessita conviure. Quina culpa tenim els cristians de ser mils a la Diòcesi i milions en el món? O és que la gran família cristiana no pot comportar-se com una família?"...

Participació

En l'oració dels Fidels, representants de les comarques

van fer les seves peticions per l'Església, pels pobres, pels parats, per totes les necessitats del món; perquè els fidels creients es comprometessin a treballar per un món millor. I, en les ofrenes, també les diferents comarques van anar aportant els seus fruits: l'oli i el vi de les terres del nord, l'arroc de la Ribera i el Delta, el peix i el marisc del nostre litoral, les taronges i les llimones de les zones més càlides i els formatges dels nostres pobles de terra endins. Tot allò va ser donat a les Germanetes dels Pobres per als seus residents. I, a més els diners en espècie de la col·lecta: un símbol que va rebre Carites Diocesana com a primícia d'altres donacions posteriors que ajudin a paliar la gran plaga de l'atur.

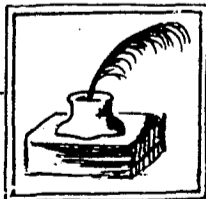
La comunió va ser llarga, nombrosa. I el silenci que la va seguir eloqüent i contagiós.

Paràgraf a part mereixen els infants: en les escales de l'altar major anaven seguint la devoció i el recolliment dels adults. I els joves, escampats entre els grans, donant color i joventut a la multitud de creients.

Josep Maria Ribes

IMPROMPTU

El "triduum" a muntanya

Com que estem en temps pasqual, podem parlar de la Setmana Santa.

Amb la muller hem passat el "triduum" a muntanya. Respirant aire net de negres pol·lucions, deixant de banda que les narius aspirin de vegades alguna ferum d'aquella matèria que la mare terra necessita. Són els petits inconvenients que no compten.

Però el que val la pena és la pau d'aquests dies sants viscuts com mai no hauríem esperat. No podia imaginar-me unes celebracions litúrgiques tan plenes en la seva simplicitat. Ni potser tan compartides i sentides pel poble fidel. A cada una de les celebracions el temple era ple de gom a gom... les mateixes cares, el mateix lliurament, i després, al final de la Vetlla Pasqual, la indefinible alegria d'un esperat al·leluia proclamat als quatre vents.

Crist ha ressuscitat, al·leluia!

Oriol Camps

Noces d'Argent sacerdotals del pare Jaume Martorell

L'ESPLUGA CALBA.—El pare Jaume Martorell, franciscà que treballa apostòlicament a l'Argentina des de molts anys, ha celebrat les seves Noces d'Argent sacerdotals al seu poble natal de l'Espluga Calba, a la comarca de Les Garrigues.

A la solemne Eucaristia, presidida pel pare Jaume i concelebrada pel pare provincial dels franciscans de Catalunya i un grup de sacerdots, fills del poble, hi assistí massivament el poble que felicità cordialment l'homenatjat així com també la seva mare, germans i altres familiars presents a l'acte. Enhorabona al pare Jaume!

Saragossa

Assemblea
diocesana de
catequistes

SARAGOSSA.— El dia 1 d'abril se celebrà l'Assemblea diocesana de catequistes de Saragossa que presidí l'arquebisbe monsenyor Elias Yanes.

Moment important de l'assemblea fou el treball per grups, pel qual es facilità amb antelació un qüestionari per reflexionar abans els temes que foren tractats: "Què suposa ser catequista en la família, el poble, el barri, la comunitat, el col·legi; quines accions concretes es realitzen en aquests contextos per expressar l'opció de fe; de cara al Sínode diocesà, ¿s'està satisfet de la línia que porta la catequesi en la diòcesi?".

"L'acció catequètica de l'Església — diu monsenyor Yanes davant la convocatòria de l'Assemblea — és un testimoni de fe: l'Església transmet la fe que rebé dels apòstols en el ministeri: el Papa i els Bisbes. Els seglars cristians que actuen com a catequistes col·laboren vertaderament amb el Papa i amb els bisbes en una de les més altes tasques de la missió de l'Església".

Badajoz

La Llei del divorci
troba poca
aplicació a
Extremadura

BADAJOS.— A Extremadura ha tingut poc èxit la Llei de Divorci, en els seus gairebé tres anys d'existència. Han estat poques les parelles que s'han separat legalment o han demanat el divorci. Durant el 1982, segons la Memòria de la Fiscalia General de l'Estat, a Extremadura s'han donat 156 casos de divorci, tenint la província de Càceres 110 i la de Badajoz només 46. Tota la regió extremeña té més d'un milió d'habitants. El 1983, a l'àrea de Badajoz capital i els seus encontorns hi ha hagut 44 casos de divorci i 50 separacions, segons les dades dels jutjats de pau.

Madrid

L'arquebisbat vol que s'assoleixi mitjançant la col·laboració popular

Cent mil aportacions de 5.000
pessetes per acabar
l'Almudena

MADRID.— És vell problema l'acabament de l'Almudena. Una vegada més, que vol ser la última, es pretén escometre aquest acabament. Aquesta vegada la iniciativa partí dels últims contactes mantinguts entre els organismes i institucions interessats que les obres de l'Almudena arribin a feliç terme.

Si bé des de l'arquebisbat no es contempla el projecte de l'Almudena com a urgent des del punt de vista pastoral, en la reunió del Consell Episcopal celebrada el passat dia 13 de febrer s'acordà que cal accelerar el màxim possible el ritme de les obres per raons de tipus artístic, urbanístic, històric, cultural i, naturalment, també pastoral i religiós.

Es pretén que la participació sigui de tothom; el projecte ha

de ser assumit per tota la comunitat diocesana, sense cap protagonisme de ningú, i obrint-se la iniciativa de tots els qui desitgin sumar-s'hi per qualsevol raó. Per això els organismes de govern de la diòcesi pretenen que aquesta obra sigui duta a terme per subscripcions populars i institucionals. Des de l'Arquebisbat es vol aportar alguna quantitat de diner, però s'insisteix en què quan es parla de la contribució de la diòcesi, és tota ella, amb els seus feligresos la que porti i no solament la que doni l'Arquebisbat des, de l'administració diocesana.

Ha tingut especial importància en aquest cas, la iniciativa de la "Fundación Villa y Corte", que proposa obrir una subscripció que constaria de cent mil

aportacions de cinc mil pessetes cada una, amb la qual cosa s'aconseguirien els cinc-cents milions necessaris per acabar la catedral.

A més d'aquesta subscripció, el Patronat d'Obres té previst realitzar una sèrie d'actes culturals que tindran per objecte, a més de la recaptació de fons, informar els madrilenys sobre l'estat actual — acabada en les seves dues terceres parts —, la seva història i les seves possibilitats d'acabament.

El Patronat d'Obres que ha estat nomenat a l'efecte, està presidit per l'arquebisbe de Madrid, el president de la comunitat autònoma, l'Alcalde de Madrid, un representant de les Caixes d'Estalvi i altres personalitats. Com a secretari ha estat nomenat Antonio Astillero Bastante, rector de Nostra Senyora de les Delícies.

Oviedo

Més de sis
milions per als
aturats

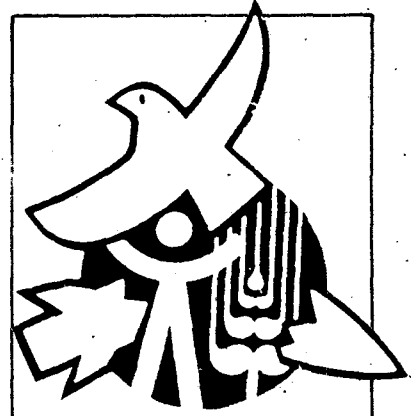
OVIEDO.— Més de sis milions de pessetes ha recaptat el Fons Diocesà contra l'Atur a la diòcesi d'Oviedo, segons ha declarat el bisbe auxiliar, monsenyor Sánchez, en la reunió de la Comissió diocesana de lluita contra l'atur.

En aquesta reunió s'han estudiat les necessitats, s'han analitzat les dades d'Oviedo, Gijón i Avilés i s'ha determinat fer una col·lecta mensual per ajudar els obrers en atur.

La Comissió ha determinat crear l'Escola de Formació del Voluntariat, promoguda per Caritas diocesana amb el fi de capacitar tècnicament els voluntaris decidits a treballar en els distints camps de la marginació.

Per altra part, la Comissió diocesana de lluita contra l'atur ha aprovat un pla de formació social per a sacerdots, religiosos i religioses i militants cristians, en el desenvolupament del qual jugarà un paper important l'Escola Social recentment fundada.

Finalment, la Comissió aprovà un projecte d'acció perdonar suport a la creació d'ocupació, mitjançant assessorament a persones i institucions; cooperació amb entitats públiques i privades; creació de llocs de treball i formació ambiental en favor de les possibles solucions al problema de l'atur.

Justicia i Pau

A TERRA SANTA

Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs. XXIII Peregrinació.

Primera quinzena d'agost. Paces limitades. (Mínim vint-i-cinc places. Màxim quaranta cinc)

dotze dies de duració. Hotels quatre estrelles.

Inscripció i informes:

Comisaria de Terra Santa. PP. Franciscans Santaló, 80. Tel. 209 23 88. Barcelona-21

una esperanza para el mundo

10 FEBRERO 1984 · DIA DEL AYUNO VOLUNTARIO

Manos Unidas
XXV
CAMPAÑA
CONTRA
EL HAMBRE

25
AÑOS

participando en
el desarrollo del
Tercer Mundo
a través de
4.373 proyectos
en 54 países.

DONATIVOS:

- Caja de Barcelona, Ag. 200 c/c 240-15.
- Caja de Pensiones, Ag. 900 c/c 94.227-79.
- Cajas de Ahorros Confederadas.

MANOS UNIDAS

Campaña contra el Hambre
Rbla. Cataluña, 32, 1.º 1.ª - Barcelona-7
Tel. 318 08 87

Nombre
Dirección
Ciudad D.P.
Ruego me envíen más información sobre M. U.

Bèlgica

Les comunicacions
socials, possible
tema d'un proper
Sínode

BRUSSEL·LES.— "Insistent a temps i a contra-temps", el secretariat general de l'associació "UNDA", amb seu a Brussel·les, ha enviat una carta als presidents de les Conferències Episcopals d'arreu del món demanant que donin suport a la proposta d'escollir les comunicacions socials com a tema del pròxim Sínode que tindrà lloc el 1986.

"UNDA", que és l'associació internacional dels catòlics que treballen en el sector de la ràdio i de la televisió, votà una resolució en aquest sentit en la seva assemblea general celebrada a Nairobi (Kènia) el passat mes de novembre. La proposta havia estat feta en un principi pels bisbes d'Europa encarregats de les comunicacions socials en la seva reunió a Bad Schönbrunn (Suïssa) el juny del 1983, recorda "UNDA", que afegeix que altres bisbes d'arreu del món han fet el mateix suggeriment, mentre se sap que aquest tema figura en la llista de temes possibles pel Sínode del 1986 entre els quals el Papa n'escollirà el definitiu.

Turquia

Esferèidors manifestacions d'un advocat

L'Estat turc mena una guerra
d'extermini contra els kurds

FRIBOURG.— Huseyin Yildirim, advocat kurd que ha exercit a les ciutats turques de Konya, Izmir i Istanbul, s'ha especialitzat en la defensa dels presoners polítics kurds que compareixen davant dels tribunals turcs des del 1979. Per tal de privar als presoners polítics de tota defensa, Huseyin Yildirim, i altres advocats compromesos, foren arrestats, sota el pretext que col·laboraven amb els independentistes kurds. Detingut l'11 de novembre del 1981, torturat a límit insuportable, havia perdut 30 quilos en ser deixat anar un any més tard per pressions internacionals. És la situació a la presó militar de Diyarbakir i de la història del poble kurd que Huseyin Yildirim ha donat testimoni a Fribourg, davant d'un nombre públic, compost majoritàriament de treballadors immigrants kurds i turcs i de peticionaris d'asil i refugiats d'aquesta regió.

Els kurds formen
un poble original

Dividits entre Turquia, Síria, Irak i Iran (a més, 200.000 kurds viuen a la URSS) des del tractat

de Lausana del 1923, els kurds han estat sempre desperts per preservar llur identitat nacional i cultural. Segons Huseyin Yildirim, hi ha dues tesis sobre l'origen dels kurds: la primera afirma que són originaris de la regió, mentre que la segona, la més probable segons ell, afirma que els kurds són eis immigrants arribats d'escandinàvia un, o diversos mil·lenis abans de Jesucrist. Els kurds han viscut períodes en els quals tenien estats propis, algun dels quals de gran puixança, com el dels Medes. Aquests estats foren destruïts per les guerres hagudes entre otomans i perses. Però el poble kurd ha estat sempre present en aquesta regió. Després de la primera guerra mundial, les potències aliades assajaren de fundar un estat kurd (tractat de Sèvres del 1920). Per obtenir l'ajut dels kurds contra els ocupants estrangers de Turquia, Mustafa Kemal (Ataturk) va prometre l'autonomia al Kurdistan, promesa que mai no va complir, cosa que ha engendrat un perpetu estat de revolta en la regió. L'objectiu de l'Estat turc és colonitzar i "turquizar" el Kurdistan, prohibint la llengua i la cultura kurda, reprimint amò massacres a gran escala qualsevol

temptativa de protesta popular. Des del 1970, nombroses i potents organitzacions independentistes kurdes han sorgit. Ankara ha proclamat l'estat de setge a la regió, i els militars hi regnen com a amos: ni l'actual ministre de Justícia del govern "civil" no ha pogut obtenir autorització per visitar la presó de Diyarbakir al Kurdistan.

Execucions extra-judicials
i tortura en àmplia escala

L'advocat Huseyin Yildirim donà testimoni de la tortura a la presó de Diyarbakir. Després d'haver treballat sis mesos en el tribunal militar de la ciutat, fou també arrestat. Durant set dies fou sotmès a xocs elèctrics (sobre la llengua, les parts genitals...) a les pallisses i cremades. Va perdre la consciència durant tres dies i al cap de set dies fou embolicat amb una manta i deixat inconscient durant divuit dies al pati de la presó. Però la tortura física no és pas la màxima: segons Huseyin Yildirim, el crit de la dones que torturen és encara més penós, i és difícil de resistir psíquicament.

La presó de Diyarbakir és prevista per a 300 detinguts, i en conté 5.000. Les cel·les són il·luminades dia i nit amb projectors i els presoners no saben distingir el dia de la nit. Són torturats sistemàticament. L'advocat Yildirim assistí al primer procés en massa de militants del PKK (Partit dels Treballadors del Kurdistan) el 13 d'abril del 1981. Quan entrà a la sala del tribunal, hi havia 570 preventius ajaguts a terra, lligats de mans i peus.

Actualment, onze dels 43 detinguts que havien començat la vaga de fam a mig gener per protestar contra la tortura han mort, i altres estan, en coma i moriran en dies vinents. Al final de la seva exposició, l'advocat kurd, actualment refugiat a Suècia, reclamà la solidaritat de les democràcies occidentals (les mateixes que donen ajuda militar i econòmica a Turquia i que volen creure que aquesta ha tornat a la democràcia, subratllà), i dels defensors dels drets de l'home per tal que, els ajudin a posar fi a aquesta feroç repressió. Ell mateix fou salvat mercès a 1.500 cartes de protesta enviades al govern turc.

Israel

Restriccions a la llibertat de
moviments dels pelegrins
a Terra Santa

JERUSALEM.— La querella referent als pelegrinatges cristians, que es congria des del 1978, ha esdevingut més afuada. La Comissió de pelegrinatges a Jerusalem creu que la llibertat dels pelegrinatges a Terra Santa no està garantida.

En un comunicat publicat a Jerusalem, un comitè de diferents confessions cristianes protesta contra les mesures reglamentàries inacceptables imposades per les autoritats de la ciutat i de l'Estat d'Israel. El retret principal que s'adreça a les autoritats és que el motiu religiós corre el risc de ser reduït a un element folklòric per la promoció de turisme a Israel.

Des de fa cinc anys, la raó d'aquestes tibantors és una nova fórmula de la llicència atorgada pels organitzadors de viatges, que imposa un guia oficial per cada grup de visitants. Això vol dir que cada grup es veu dotat d'un funcionari "turístic", o, com molts diuen, un "espia", al costat del guia espiritual. Les esglésies cristianes de Terra Santa protesten contra aquesta obligació. Els guies de pelegrinatges cristians rebutgen que aquests guies estatals, exclu-

sivament jueus, guïen llurs pelegrinatges, tant més que la seva sensibilitat a la fe cristiana i a les formes de pietat deixa sovint molt a desitjar. Molt comprensiblement, posen el seu interès en els llocs sants jueus, i les realitzacions polítiques del nou Estat d'Israel. Grans interessos polítics i econòmics estan en joc.

Després d'una protesta del Patriarcat llatí de Jerusalem, adreçada al ministre d'Afers Religiosos, s'ha arribat a un compromís: en els llocs sants, esglésies i indrets on el sentit principal de la visita sigui espiritual i religiós, seran els guies espirituals els que dirigiran la pelegrinació. Aquest acord sembla que ha estat novament qüestionat. La part cristiana es creu limitada en la seva llibertat de moviment per les autoritats i el comunicat lamenta per altra banda que els pelegrinatges siguin considerats pel Ministeri de Turisme com un cas particular de turisme. La Comissió dels pelegrinatges espera que aquests pelegrinatges a Terra Santa siguin altra vegada lliures de qualsevol intromissió per part de les autoritats, com passava a Terra Santa des de, el segle passat.

Unió Soviètica

Propaganda antireligiosa
als mil anys de l'Ortodòxia

GINEBRA.— L'any 1988, l'Església ortodoxa russa celebrarà el mil·lenari del baptisme de la Santa Rússia. Amb aquest motiu, s'han previst estudis sobre el "comportament socio-polític reaccionari de l'Església", "aliança de l'Església amb els grans propietaris contra el bé del poble", etc. Mentrestant, nombrosos ciutadans de Moscou s'ofereixen per treballar gratuïtament en la restauració de l'històric claustre de Danilov, restituint recentment a l'Església ortodoxa per l'Estat. Una nova propaganda oficial contra la religió, descriu a aquesta com "un atac de la burgesia occidental i de l'imperialisme".

La tesi oficial presenta la propagació de notícies parlant d'un despertar religiós, o fent notar dures persecucions, com una forma de propaganda fomentada pels serveis secrets occidentals.

Sense moure's de l'Europa Oriental, cal fer referència a Polònia. La religió en aquest país té "una influència considerable sobre la joventut", i caldran "anys" abans que el poder pugui emprendre una campanya ateïsta, segons afirma Jerzy Urban, portaveu del govern polonès, en un setmanari txecoslovac.

Preguntat per "Tvorba", el setmanari ideològic del partit comunista txecoslovac, Urban creu que

"la lluita ideològica violenta podria transformar la religió en víctima, i no es faria més que refermar la seva influència". Aquesta lluita "desencorajta una considerable part de membres del partit", sense "assegurar-nos la victòria", afegeix Urban. També, el Partit Obrer Unificat Polonès, el POUP en el poder a Varsòvia, que compta amb un "considerable" percentatge de catòlics, no preveu "de moment" cap propaganda a favor de l'ateisme, segons el portaveu.

Nosaltres introduïm el marxisme a les escoles" i "publique revistes marxistes, però la seva difusió és ara com ara restringida", i els rengles de quadres estan ben informats", afegeix Urban. "És necessari esperar alguna cosa, una reacció natural dels joves a es esforços actuals cara al monopoli ideològic de la religió", ja que els principis del marxisme-leninisme són sempre vius en la nostra societat", continuà el responsable polonès.

EDITORIAL REGINA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

- ELS MANEJAMENTS DE DÉU
- LES BENAURANCES
- LES OBRES DE MISERICÒRDIA

Textos catequístics per als infants, exposats en llenguatge de fàcil comprensió. Nombroses il·lustracions a tot color, de caire sumament atractiu i orientador.

UN BON REGAL PER ALS NOSTRES INFANTS

De venda en llibreries
(P.V.P. 1.400 ptes.)

També s'edita amb text castellà.

Mallorca, 87-89 - Barcelona-29

Declaracions del Dr. Ramon Malla, bisbe de Lleida, en exclusiva per a "Catalunya Cristiana"

LA LLENGUA PRÒPIA

ÉS UN VEHICLE

D'EVANGELITZACIÓ

"Lleida és una diòcesi equilibrada en l'expressió de la seva fe cristiana. Un equilibri que no vol pas dir atonia sinó un terme mig, una mena de tensió entre els que progressen i els que es mantenen en els valors tradicional", contesta monsenyor Ramon Malla i Caill, bisbe de Lleida, en una entrevista en exclusiva per a "Catalunya Cristiana".

El Dr. Malla m'ha rebut afablement en el seu despatx de la residència sacerdotal de Lleida. Un despatx assolellat i de sòbria decoració. Ell no refusa tractar cap tema i la conversa s'allarga més del compte. Monsenyor Malla no té pressa, no sona el seu telèfon, no l'espera cap visita més ni m'haig d'esperar jo. Tot afavoreix un diàleg distens sobre els trets que considero més importants de la seva vida com a pastor de l'Església de Lleida.

"A Lleida hi ha moviments juvenils que tenen una certa florida"

—En les visites als pobles i comarques de la seva diòcesi, com valora la fe cristiana, després dels últims canvis socio-polítics i eclesials?

—Acostumo visitar, com dius, i amb força freqüència, les poblacions i les parròquies del bisbat. En general veig que minva una miqueta la pràctica religiosa. En el jovent, però, observo "una tornada" —encara que lleu— cap als valors cristians fonamentals, que els agrada i en tenen una certa necessitat. Amb tot, els canvis socio-polítics han impactat una acció contra l'Església, principalment a través dels mitjans de comunicació social; impacte que ha dut a una certa indiferència religiosa. No m'atreveria pas a dir que no es pugui remuntar la fe del poble, malgrat aquesta visió un xic negra que presento del panorama general.

—Persisteix en la diòcesi de Lleida algun moviment d'espiritualitat que incideixi notablement en la vida cristiana?

—Hi ha moviments de jo-

ventut que tenen una certa florida. A la ciutat de Lleida, sobretot, hi ha un increment del moviment d'estudiants ca-

tòlics —el MUEC—. Crec que és un deure reconèixer que això és gràcies a la influència d'un bon sacerdot, mossèn

Ramon Prat, que és conegut a tot arreu i que té un carisma especial. La seva influència, com la de mossèn Bonaventura Pelegrí i un grup de capellans que formen com un equip de consiliaris de comarques, ha portat un envigorament de l'acció i apostolat en els joves.

—El Dr. Malla em recorda també alguns moviments d'adults: l'Acció Catòlica, que encara es manté en algun lloc; l'increment del moviment "d'oració i amistat", dut a terme pel bisbe

de Castelló-Sogorb, i sobretot els Cursets de Cristiandat, que cada any s'apleguen en una magna trobada a la capital del Segre i que acaba amb una Eucaristia, a la qual assisteixen més de vuit-centes persones.

—I encara voldria esmentar les Congregacions Marianes —"comunitats i cercles de vida", crec que en diuen ara—, que incideixen també en el jovent. Es palpa un desvetllament més reeixit en la joventut que no pas en les persones adultes, que, més o menys, continuen el seu treball testimonial i apostòlic d'una forma també positiva.

El diaconat permanent, un esforç al servei de l'Església

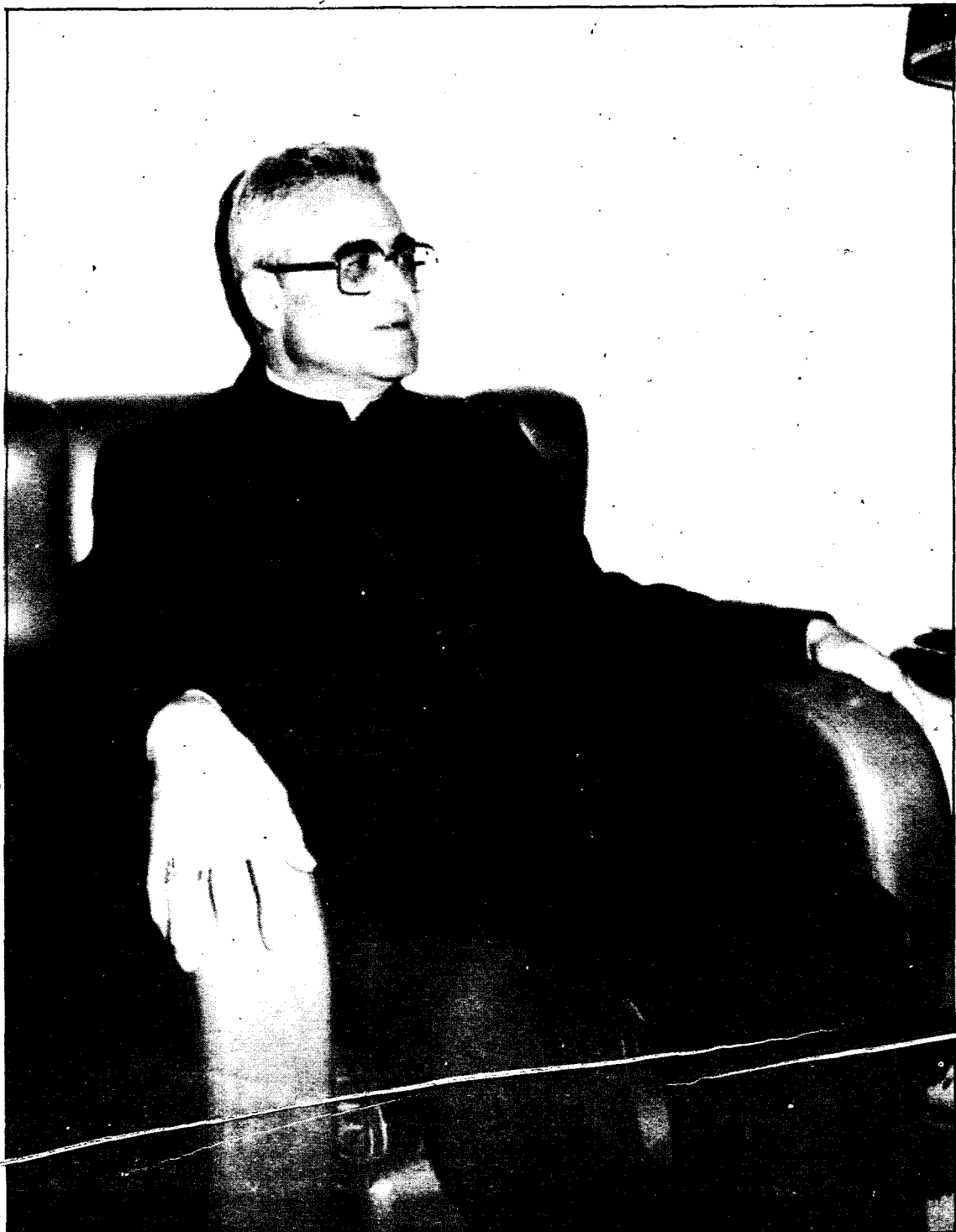
Parlem de la possibilitat d'ordenacions de diaques permanents que, en certa manera, suplirien l'acció sacerdotal, tan minvada per la manca de vocacions als seminaris, avui. A Lleida —comenta el Dr. Malla— hi ha quatre persones que es preparen pel diaconat permanent. Tots ells són casats. Es preveu que dins de no molt temps, sembla que tres faran l'opció per poder-se ordenar, encara que a hores d'ara falta l'última paraula. Ells estan decidits i el prelat ho veu també força clar.

—El que potser voldria dir és que no s'ordenen tant en funció d'una suplència del sacerdot, com per una evolució de la seva mateixa identitat i vocació cristiana que els demana un engatjament i un esforç al servei de l'Església. Aquesta motivació la veig positiva i força optimista.

El senyor bisbe diu que aquests futurs diaques treballen ja en activitats catequètiques i apostòliques, com en la pastoral familiar, o en organitzacions socials, com en la Caritas diocesana. Tot fa preveure que podran donar molt de fruit a l'Església local.

"Atonia, no; equilibri, sí"

—Es diu que al nostre país hi ha un cert ostracisme o desenclís postconciliar. Altres parlen d'una involució en la institució

"La diòcesi de Lleida és equilibrada en l'expressió de la seva fe."

dentment que és un problema que ve molt marcat pel fet de les autonomies, com també per la realitat d'unes diòcesis petites a la part de l'Aragó. Lògicament que si això suposés una "retallada", és a dir, una nova configuració geogràfica, demanaria prèviament que s'estudiés si els límits de la diòcesi de Lleida han de quedar tal com són fins ara, o cal una modificació més adequada a la realitat sociològica.

Que a 12 km. de la Palma d'Urgell s'acabi el bisbat de Lleida i comenci el bisbat de Solsona o el bisbat de la Seu d'Urgell, als quals els mateixos feligresos no tenen tendència a anar, sembla que exigeix un plantejament nou del problema.

—Certament, però Déu me'n guard, a hores d'ara, de dir que Lleida demana un tros de Solsona o de la Seu. No m'ho plantejo així. És un problema que en l'esperit pastoral de tots els bisbes de Catalunya s'ha d'estudiar conjuntament i per damunt dels interessos particulars i personals.

Pesa la història i les circumstàncies certament sociològiques, però el senyor bisbe de Lleida creu que aquests criteris no deuen ser exclusius ni determinants a l'hora d'esbrinar, o tenir en compte quina ha de ser la futura divisió del seu bisbat, perquè també hi juga, per exemple, la possibilitat d'una remodelació del bisbat de Barcelona.

El problema del bilingüisme

—Jo el que voldria dir és que tots hauríem de fugir de qual-sevol visió o contemplació d'aquest tema que fós una contemplació de caràcter vindicatiu o purament de compensació perquè "ens treuen un terreny i en volem un altre". Em fa l'efecte que dins l'episcopat català és molt clara la intenció de què es pot fer per tal que els

fidels de les diòcesis de Catalunya estiguin més ben atesos.

—La diòcesi de Lleida presenta un altre problema; relacionat amb l'anterior: el problema del bilingüisme.

—Aquest tema és complex. El bilingüisme a la part de l'Aragó, en aquest moment, és més difícil de solucionar que a la part de Catalunya. Els pobles i parròquies de la diòcesi de Lleida a l'Aragó, es consideren molt aragonesos i els seus feligresos guarden, conserven i acusen amb molt d'interès el seu idioma dialectal, i volen que en els actes oficials no s'usi cap altra llengua que no sigui la castellana. Cal respectar el que la gent vol. Aquí la missió de l'Església és mantenir els costums i usos populars —de dret natural, per dir-ho d'una manera—, i usar la llengua pròpia d'aquesta gent, emprada des de fa molts segles.

—I en el sector de Catalunya?
—En el sector català, la diòcesi de Lleida no té problemes pel que fa als pobles rurals. M'atreveiria a dir que tota la província de Lleida està molt segura de la seva identitat catalana, malgrat que sembli que no dona tanta importància a la llengua com en altres llocs. Potser hi ha més dificultat a la capital, tant per la presència de molta gent de parla castellana com perquè no està pas molt sensibilitzada en aquest aspecte. Dic tot això per buscar-hi una explicació. En tot cas crec que l'Església ha de complir la seva missió tenint en compte que la llengua és un vehicle d'evangelització, i que la conservació de la llengua és un valor de la mateixa evangelització.

Com pot veure's el problema no és gens fàcil i presenta moltes matisacions que el Dr. Malla coneix en profunditat. Girem full i aterra la nostra conversa sobre els mitjans de difusió, i concretament sobre el setmanari, "Catalunya Cristiana".

—Jo estimo molt "Catalunya Cristiana" i voldria que tingués una difusió ben gran. Crec que avui és de les poques publicacions a casa nostra que es fa ressò de la doctrina de l'Església. És un instrument que pot servir molt per arribar a moltes famílies, i desitjaria que tingués una acceptació més reeixida de la que ha tingut fins ara, malgrat els grans esforços que s'han fet i l'èxit que ha tingut, gràcies a aquests mateixos esforços.

Ha passat més d'una hora i s'ha post el sol d'una tarda primaveral d'abril. El Dr. Malla estaria disposat a tractar més temes, però crec que no es pot abusar, i en tot cas tindrem alguna altra avinentesa per fer-

ho, si Déu vol. Un meu amic, el jove, Jordi Farrando, treu unes fotografies del senyor bisbe. El comiat és planer i amical, i un sacerdot atent —seria el seu secretari particular—, ens acompanya fins a la porta del carrer, que obra i tanca amb clau i forrellat, no per rutina ni exclusió de ningú, sinó per prudència en els temps que correm.

Text:

Francesc Gamissans

Fotos:

Jordi Farrando

eclesial. ¿Ho creu així pel que fa a la seva diòcesi?

—A Lleida, tal com jo la veig, hi ha un grup no massa gran, de molta empenta, de molta avançada, encara que no extremista, i per tant tampoc recriminable. Per altra banda hi veig també uns petits grups un xic enquiosats, massa tradicionals. Ara bé, em sembla que els dos grups no estan enfrontats. Lleida és una diòcesi força equilibrada en aquest sentit, i aquest equilibri no voldria pas que s'interpretés com una atonia, sinó com un terme mig, com una mena de tensió suau entre els que progressen i els que es mantenen en els valors tradicionals.

Noves limitacions del bisbat de Lleida

He preguntat al Dr. Malla sobre si es preveu en un proper futur unes noves limitacions geogràfiques dels bisbats de la Seu d'Urgell, de Lleida, d'Osca i Saragossa.

—El tema dels límits diocesans de Lleida amb relació a Osca és un assumpte públic i conegut de tot Espanya. Evi-

La vessant humana

Monsenyor Ramon Malla i Call va néixer a la Seu d'Urgell el dia 4 de setembre de 1922. Féu els estudis eclesiàstics a Barcelona i fou ordenat sacerdot el 19 de desembre de 1948. És llicenciat en teologia per la universitat de Salamanca i llicenciat en Dret Canònic per la universitat Gregoriana de Roma.

Fou consagrat bisbe el 27 d'octubre de 1968, i prengué possessió de la Seu de Lleida el dia abans.

Li fem unes preguntes.

—L'alegria més gran de a seva vida?

—El dia de la meua ordenació sacerdotal.

—El disgust més gran que ha tingut?

—Val més oblidar-ho. Un d'ells, el dia de la mort del meu pare, que fou el dia de la Puríssima i em va agafar de sobte.

—Qualitat que prefereix d'un home?

—La senzillesa.

—I d'una dona?

—La sinceritat.

—Es aficionat a la música?

—M'agrada la música però no soc melòman. Soc més aficionat a la lectura, sobre tot de temes de teologia i història.

—Quin llibre que ha llegit últimament li ha agradat més?

—"El complex antiromà" de Von Baltassar.

—Li agrada el futbol?

—M'agrada el futbol però no hi passo gaire estona.

—I la televisió?

—La veig pels telediaris i quan hi ha alguna cosa o alguna entrevista que pot ser més o menys interessant.

—La seva ocupació preferida?

—Llegir.

—Quina fóra la seva pitjor desgràcia?

—Que no fes bé de capellà.

—Què detesta més de la vida?

—La manca d'honradesa i la manca de sinceritat.

—Quina reforma admira més de la història de l'Església?

—La del Concili Vaticà II que fou admirable.

—Com definiria el papa Joan Pau II?

—Veig un papa molt pietós, molt devot de la Mare de Déu, molt conscient de la seva responsabilitat de defensor de la fe i a la vegada conscient també de la seva responsabilitat de donar amb orientacions doctrinals ajuda a tota l'Església dels temps actuals.

—Com voldria morir?

—Complint bé el meu deure. Urra mort no massa llarga.

—Quins fets l'inspiren més indulgència?

—Els que són fruit de la debilitat de les persones i no de la malícia del cor.

—Quin és el seu lema episcopal?

—"Servir en la caritat."

El Dr. Malla, llegint "Catalunya Cristiana".

Gerents interessats en algun candidat truqueu a l'Associació Cristiana de Dirigents. Tels. 319 77 21 - 318 79 77. (De 5 a 8)

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"

O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR

D'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR

De nivell o cap de vendes béns industrials.
INEM 18.808.007

ADJUNT

A gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 31.282

PINTOR

Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-

Analista d'empreses amb gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR

administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU

Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC

Especialista tintoreria i "aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU

auxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446

APARELLADOR

Contracte mercantil.

ADJUNT

A Direcció, comptable o cap de magatzem.
INEM 40.006

SECRETÀRIA

Investigació i Relacions humanes. INEM 21.089.846.

DEPENDENTA

Administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA

O responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR

Administrativa en pràctiques matins.
INEM 31.705.

CAP

De vendes o cap de magatzems.
INEM 18.533.853.

DIRECTOR

Comercial sector auxiliar Construcció i Béns d'equip.
INEM 15.730.426.

GERENT

O executiu d'alt nivell.
Contracte mercantil.

CAP ADMINISTRATIU

INEM 14.367.157

DIRECTOR-GERENT

O director-industrial amb experiència. Contracte mercantil.

ADJUNT COMERÇ EXTERIOR

INEM 22152435.

ENGINYER SUPERIOR

Amb experiència en Direcció. INEM 20854001.

DIRECTOR

De fàbrica de productes químics.

Contracte mercantil.

AUXILIAR

Administrativa.
INEM 34.788.

AUXILIAR

Comptable; facturació, caixa per transports, magatzems, etc. INEM 1.820.056.

AUXILIAR

Comptable administratiu només matins.
Contracte mercantil.

VIATJANT

Especialitzat en material audiovisual.
Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA.

INEM 18.882.454.

ESPECIALISTA

En comptabilitat analítica, planificació financera, costos, control de gestió i coneixedor temàtica fiscal.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIVA-

Recepcionista amb experiència.
INEM 17.448.822.

ESTUDIANT

Darrer curs lleis només matins.
Contracte mercantil.

OFICIAL 1.ª EBANISTA

INEM - 23.318.186.

DIRECTOR ADMINISTRATIU

Amb experiència. Contracte Mercantil.

OFICIAL 3.ª TORNERO

INEM 36.491.459.

ADMINISTRATIVA Y-O

DEPENDIENTA
INEM 35.432.803.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA.

INEM 36 969 329.

AUXILIAR ADMINISTRATIU

INEM 23.265.679.

ADMINISTRADOR

Experiència fiscal, comptable i financera. Contracte mercantil.

ENG. TÈCNIC TINTORERIA I APRESTS.

INEM 49.769.

ADMINISTRATIVA

amb experiència.
INEM 20.302.647.

SECRETÀRIA

De gerència o advocat.
INEM 111.496.

SECRETÀRIA

Gerència i experta export-import. INEM 37.988.149.

AUXILIAR

Administrativa i relacions públiques. INEM 38.478.279.

AUXILIAR ADMINISTRATIVA

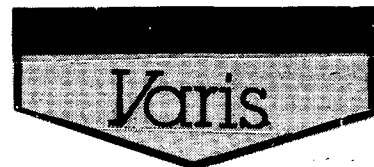
O dependenta. INEM 35.053.491.

COMPTABLE,

contracte mercantil.

ENGINYER,

industrial, adjunt direcció general. INEM 48.383.

A PERSONA

Amb afanys literaris, que vulgui crear una original versió de la història de la nostra Ciutat Comtal, m'ofereixo per facilitar-li tota mena d'anècdotes locals, inèdites, i viscudes des dels anys 20. En altre ordre de coses, també estic disposada a tenir cura de malalts i persones majors que necessitin companyia. Interessats, escriure a CATALUNYA CRISTIANA.

BUSCO

massia per llogar, per viure-hi tot l'any. Tel. 204 48 01. Barcelona.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora

Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

RESIDÈNCIA

Nois 7è, 8è i 1r. de BUP i 1r. FP. Tel. 247 23 60, de 6 a 10 tarda.

SANTA MARTA

Servei a domicili de ATS, INFERMERS, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

S'OFEREIX

Secretària només matins escriure a Catalunya Cristiana. València, 244 Barcelona-7 Ref. 808.

VENC

Pis Mataró ideal per a persones grans. T. 247-52 36, de 6 a 10 vespres.

ESCOLES

Ofereixo màquina electrònica per dibuixar clixés. Es poden fer mapes-dibuixos. És nova. Preu a convenir. Pago al comptat. Tel. 257 13 77.

Vendes

Apartado de Correos 35

VENDA DE XALETS I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula, i envieu-ho, junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

NÒM

ADREÇA

POBLACIÓ

Tel

PREU LÍNIA

50 ptes.	
100 ptes.	
150 ptes.	
200 ptes.	
250 ptes.	
300 ptes.	
350 ptes.	

MES

SETMANES

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions. Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244, 2on. Barcelona-7.

Si som molts
els que lluitem
per la Justícia
seran molts els que
tindran Pau.

DIUMENGE

III DE PASQUA

A cura
dels monjos de Poblet

el pa de la paraula

PROCLAMACIÓ DE LA FE APOSTÒLICA

Fragment del discurs de Pere en el dia de la Pentecosta. Pere, com a cap i portaveu dels dotze, proclama coratjosament la fe apostòlica en Jesús, el Senyor. Com que la majoria dels oients són jueus, corrobora les seves paraules amb textos de les sagrades Escripures. Jesús, al llarg de la seva vida temporal, donà proves abundants de la seva messianitat, i la seva mort, segons les Escripures, i la seva resurrecció, han portat a ple acompliment la seva missió salvadora. Ara, per obra de l'Esperit i fins a la fi dels temps, continuarà desplegant la seva poderosa acció salvífica.

Lectura dels Fets dels Apòstols (2:14,22b-28)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Homes de Judea i tots els qui viviu a Jerusalem: Escolteu bé i sapigueu això que us dic: Jesús de Natzaret era un home que Déu acredità davant vostre obrant entre vosaltres, per mà d'ell, miracles, prodigis i senyals. Tots ho sabeu prou. Doncs bé: d'acord amb la decisió que Déu havia pres i coneixia per endavant, Jesús de Natzaret va ser traït, i vosaltres el vau matar fent-lo clavar a la creu per uns homes sense llei. Però Déu l'ha ressuscitat i l'ha alliberat dels llaços de la mort, que de cap manera no podia retenir-lo captiu. Perquè David, referint-se a ell, deia: "Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré. El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu que es corrompi el qui us estima. M'ensenyareu el camí que duu a la vida: joia i festa a desdir a la vostra presència"».

"SENYOR, NINGÚ COM VÓS NO EM FA FELIÇ"

Aquest salm expressa la confiança i l'esperança del just, fidel a la fe. Malgrat l'entorn pagà que l'envolta, ell troba la seva joia i la seva festa en l'amor i en el servei al Senyor. Ell és el seu mestre i el seu guia, el seu refugi i la seva força. Sap que el Senyor és fidel i no l'abandonarà mai; en qualsevol circumstància sentirà l'amor i el poder de la seva presència.

Salm 15:1-2 i 5,7-8,9-10,11 (R.: 11a)

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.
Jo dic: "Senyor, ningú com vós no em fa feliç".
Senyor, heretat meua i calze meu,
vós m'heu triat la possessió.

R. Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida.

Beneït sigui el Senyor que em dona seny.
Fins a les nits m'amonesta el meu cor.
Sempre tinc present el Senyor;
amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo,
fins el meu cos reposa confiat:
no abandonareu la meua vida enmig dels morts,
ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida:
joia i festa a desdir a la vostra presència;
al costat vostre, delícies per sempre. R.

Jesucrist és l'única Paraula que revela el sentit
de la desesperança humana.

Hans Urs von Baltasar

El camí que duu a la vida

La vida s'allargassa enfilant dies en el rosari dels segles. El temps llisca inaprehensible pel pendent indeturable que mena del naixement a la mort. Quan el volem atrapar, només ens deixa agafar instants volàtils que es fonen tan bon punt els estrenyem. Surem, vaguem, donem tombs, empesos per l'estrany corrent de l'existència. El goig de viure ens estalvia problemes. El tedi de la vida ens causa greus maldecaps. La joia d'ésser ens disposa a l'acció, francs i coratjosos. La pena d'existir ens aclapara, immobilitza i entristeix.

Els homes l'afrontem molt diversament, l'afer de la vida. Uns s'hi preparen com per a un combat, d'altres se'n responsabilitzen com d'una comesa. Uns s'hi posen com si es tractés d'un joc, d'altres hi representen llur paper com si es tractés d'un gran teatre. I també n'hi ha que l'enduren amb els ulls clucs com si es tractés d'un tràngol ineludible.

N'hi ha d'altres, encara, —i els cristians som d'aquests— que prefereixen heur-se-les amb la vida com qui emprèn un camí. Pensen que els homes som tots nòmades que travessem el desert de l'existència, per molt que alguns s'entestin a assentar-se en alguna plana fèrtil. Ens cal seguir una ruta sense veure'n cap senyal a l'arena. El desig del cor és el nostre itinerari. La llarga caminada de la vida ens fa passar pels indrets més diversos i a les hores més dispers. Per això no ens entenem, perquè, fent tots un mateix camí, cadascú el recorre alhora per paratges incompatibles: repetjons costeruts que posen a prova l'alè, baixades engrescadores que ens fan prendre els peus per ales; barrancs atemoradors que exclouen en cel, límpides planúries que alberguen l'estelada.

La mort interromp la inacabable durada de la senda de la vida. Final misteriós que lleva del món els caminants, un per un, sense deixar-los arribar enlloc. Cap vianant no albira el terme dels seus passos, el present només amb l'anhel esperançat. La marxa és tan dura que el desànim assola els pelegrins. "Els caminants circulen sense rumb per un indefugible laberint, i encara es pensen que s'adrecen a

algun lloc", dictamina impertèrrit l'esquiú observador, incapaç de compartir el risc d'haver d'explorar un mateix camí.

La senda de la vida cristiana recorre el mateix camí que el curs de la vida: vials i estrellats, dreceres i marrades, desil.lusions. Sobretot desil.lusions. Nosaltres esperàvem que... ¡Vanes il.lusions! Bastim quimèrics castells de cartes, i ens emmurriem quan la ventada de la veritat ens espatlla el somieig. Nosaltres esperàvem que Jesús de Natzaret hauria alliberat Israel, ell que es revelà com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Esperàvem que, per fi, amos de nosaltres mateixos, esdevindríem per la fe victoriosos sobre el món incrèdul. Però de tot això ja fa tres dies —un parell de mil.lenis d'anys, com aquell qui diu— i res de res. Ens asseguren que ell és viu, però no ens deixem engalipar, a ell no l'han vist pas.

¡Si que us costa d'entendre! ¡Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes!, ens diu el bon Jesús que ens encalça, ens aconsegueix i es posa a caminar amb nosaltres. Ens explica amorosament allò que ens costa tan d'entendre: **¿No sabíeu que el Messies havia de patir la mort abans d'entrar a la seva glòria?** Indubtablement el camí de Déu no ressegueix les preferències humanes. ¡Costa tant d'entendre! És ben bé que Déu impedeix que els nostres ulls el reconeixin per ells mateixos, amb nosaltres que es fa tard. Cal que es posi amb nosaltres a taula, prengui el pa, digui la benedicció, el parteixi i ens el doni. Llavors se'ns obriran els ulls i el reconeixerem.

Però desapareixerà, no ens fem il.lusions. El nostre lloc és el món; la nostra actitud, la vetlla. **Vetlleu per la vostra conducta durant l'estada en aquest món,** és una recomanació apostòlica. **Ensenyeu-me, Senyor, el camí que duu a la vida,** és una petició sàlmica.

Maur Esteva
Abat

PASQUALITZAR LA VIDA

Homilia de Pere exhortant els judeo-cristians a viure d'acord amb la Pasqua de Crist, de la que han estat fets participants per la fe i pel baptisme. La nostra més plena incorporació a la Pasqua de Crist és tasca de cada dia. Per la sang preciosa de Jesús hem estat alliberats del pecat, del mal i de la mort. Pelegrins vers la Terra Promesa del Regne, cal marxar amb fidelitat i amb esperança, a la llum de la Resurrecció. Així, el que s'ha acomplert en el Crist s'acomplirà també en nosaltres.

Lectura de la primera carta de sant Pere (1:17-21)

Estimats: vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions. Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món. Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares, no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte. Abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí, i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestat per a vosaltres, els qui per ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat. Per això, teniu posada en Déu la fe i l'esperança.

ENCONTRE AMB JESUCRIST RESSUSCITAT

És a la llum de la paraula de Déu, i acollint el do personal de Jesús en l'Eucaristia, que la fe esdevindrà viva i lluminosa. Tot fent el camí de la vida cal saber escoltar, acollir i compartir amb el Senyor i amb els germans la veritat i la vida. L'episodi dels deixebles d'Emaús és una narració eminentment catequètica per introduir-nos al misteri de la fe a partir de la Paraula i de l'àpat fraternal de l'Eucaristia. Es travessa d'aquest trobament cor a cor amb el Senyor que, el nostre cor i el nostre esperit s'obren a la fe viva i a l'esperança joiosa.

Evangelí segons sant Lluc (24:13-35)

Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles de Jesús se'n anaven a un poble anomenat Emaús, a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells comentant aquests incidents.

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix els aconsegui i es posà a caminar amb ells, però Déu impedia que els seus ulls el reconeguessin. Ell els preguntà: "¿De què discutiu entre vosaltres tot caminant?" Ells s'aturaren amb un posat trist, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: "De tots els forasters que hi havia aquests dies a Jerusalem, ¿ets l'únic que no saps el que hi ha passat?" Els preguntà: "¿Què?" Li contestaren: "El cas de Jesús de Natzaret. S'havia revelat com un profeta poderós en obres i en paraules davant Déu i el poble. Els grans sacerdots i les autoritats del nostre poble l'entregaren perquè fos condemnat a mort i crucificat. Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Ara, de tot això ja fa tres dies. És cert que unes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el cos, i han vingut a dir-nos que fins i tot se'ls han aparegut uns àngels i els han assegurat que ell és viu. Alguns dels qui eren amb nosaltres han anat al sepulcre i ho han trobat tot exactament com les dones havien dit, però a ell, no l'han vist pas". Ell els digué: "Si que us costa d'entendre! Quins cors tan indecisos a creure tot allò que havien anunciat els profetes! ¿No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?" Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.

Mentrestant s'acostaven al poblet on es dirigien i ell va fer com si seguís més enllà. Però ells el forçaren preguntant-lo: "Queda't amb nosaltres que ja es la tard i el dia ha començat a declinar". Jesús entrà per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren, però ell desaparegué. I es deien l'un a l'altre: "¿No és veritat que els nostres cors s'abusaven dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escripures?" Llavors mateix s'alçaren de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allà trobaren reunits els onze i tots els qui anaven amb ells, que deien: "Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó". Ells també contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

HOMES I INSTITUCIONS

Calendari

Diumenge, 6 de maig. III de Pasqua. Sant Joan, apòstol evangelista, ante Portam Latinam. Sant Evodi, bisbe, màrtir i Sant Domènec Savio, confessor.

El sol surt a les 4,42 i es pon a les 6,53. (Hora solar).

Dilluns, 7 de maig. Sant Quadrat, Sant Sixte i Sant Hou, màrtirs. Santa Gisela, màrtir.

Festa major a Celrà, Mur, Riudarenes i Biure d'Empordà.

Dimarts, 8 de maig. Maria Mitjancera de totes les Gràcies. Ntra. Sra. de Déu del Toro. Sant Eladi, bisbe.

Festa major a Bell-lloc d'Urgell, Castellolí i Vallverd.

Fira a Gurb.

Dimecres, 9 de maig. Sant Geronci, bisbe i Sant Hermas, confessor.

Festa major a Albatàrrec, Santa Bàrbara i Torres de Segre.

Dijous, 10 de maig. Sant Joan d'Avila, pvre. Sant Job, profeta, Sant Antoni arquebisbe i Santa Beatriu, verge.

Divendres, 11 de maig. Sant Anastasi, màrtir, patró de Lleida i Sant Ponç, màrtir.

Festa major a Badalona, Lleida i Ripoll.

Dissabte, 12 de maig. La Mare de Déu dels Desamparats. Sant Pancràs, màrtir i Sant Domènec de la Calzada, màrtir.

Festa major a Passanant.

Som en ple mes de maig, el Mes de Maria, un dels més hermosos de l'any perquè el temps és bó i el sol acarona les flors dels camps que a vegades groguegen o verdegren tendrement. En els prats i marges dels rius hi broten un seguit de plantes que fan agradable la natura. No en va hi ha un adagi que diu: Havent passat abril, quan arriba el maig el tallarol fa el niu i totes les orenetes.

C.

L'Església celebra

6 de maig. Diumenge III de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 2,14-22-28, S 15, segona, 1 Pe 1,17-21, tercera Lc 24,13-35.

7 de maig. Dilluns de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 6,8-15, S 118, segona Jo 6,22-29.

8 de maig. Dimarts de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 7,51-59, S 30, segona, Jo 6,30-35.

9 de maig. Dimecres de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 8, 1-8 S 65, segona Jo 6,35-40.

10 de maig. Dijous de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 8,26-40, S 65, segona Jo 6,44-52.

11 de maig. Divendres de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 9,1-20, S 116, segona Jo 6,53-60.

12 de maig. Dissabte de la III setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 9,31-42, S 115, segona Jo 6,61-70.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Cop d'alta tensió

Precisament fou Jean Paul Sartre qui escriví que només Déu existeix i que tota la resta és tan sols il·lusió o miratge. Es veu que la persona que com ell no creu, en un moment donat creu de sobte i de passada més del compte, com si hagués rebut en el seu descabdellament lògic un cop d'alta tensió. No els hem de llançar per això l'ex-comunió. Als nostres místics també a voltes se'ls escafa el cap i tenen rodeses, i, no obstant, tots mirem de comprendre'ls i maldem per interpretar-los.

Pere Campàs Bonay

El canonge Carles Cardó

Qui de nosaltres, dels qui recordem els inicis de la guerra civil espanyola, en agafar aquesta actual i entranyable CATALUNYA CRISTIANA, com a català i com a creient, no rememora aquella no menys estimable "La Paraula Cristiana" que, nascuda pel gener de 1925 desapareixeria, arrossegada pel vent de la gran tragèdia, el 1936? Durant els seus onze anys de vida "La Paraula Cristiana" va intentar i possiblement aconseguí de ser l'òrgan del catolicisme a casa nostra. El seu director era el professor de filosofia olotí Josep M.ª Capdevila i comptava amb la col·laboració d'escriptors tan valuosos com M. de Montoliu, J.M. Batista i Roca, Farran i Mayoral, Maspons i Anglès... Però el seu fundador i inspirador, que escrivia els editorials i signava els articles més compromesos, era en Carles Cardó i Sanjoan, un sacerdot que justament en aquest 1984 assoliria els cent anys de vida —si la vida i la mort depengués de nosaltres—.

Carles Cardó va néixer a la ciutat de Valls

Ben jove encara es gradua doctor en teologia a la universitat Gregoriana i a continuació en dret canònic a l'Acadèmia de Sant Tomàs a Roma. Als vint-i-un anys regressa a Catalunya i va destinat com a professor al seminari de Tarragona i més tard al de Barcelona. Tot just acaba de complir trenta-quatre anys quan és nomenat canonge del capítol barcelonès.

En aquells dies coneix a Lleida, coincidint en visita al comú amic mossèn Josep M.ª Llorens, mestre de capella de la seu, Joan Bergós amb el qual mantindria de per vida una sincera amistat. És aquest seu vell amic qui me'l recorda avui en amigable conversa. "Baixet i més aviat esprimatxat, era realment un home de caràcter...". Continua: "Era l'any 1918 que amb motiu de la festivitat de Santa Cecília, l'alcalde Humbert Torres li demanà d'ocupar-se del sermó en la missa pontifical. Cardó acceptà, advertint-li que el sermó seria en català. Arribat el cas a oïdes del governador civil i per a evitar conflictes (?) la vigília de la festa l'alcalde fou destituït del càrrec. El nou alcalde parlà del cas amb Cardó sense èxit i calgué que intervingués el senyor bisbe... Finalment el sermó tingué efecte a càrrec de

mossèn Cardó... i naturalment, en català".

La seva activitat periodística que l'apassionaria durant tota la vida comença el 1910 amb les primeres col·laboracions. El 1927, dos anys més tard de la vinguda al món de "La Paraula Cristiana", funda una altra publicació, aquesta vegada adreçada a la clerecia, que duu per títol "El Bon Pastor", mentre no para d'escriure per a tots els moviments de signe cristià que van apareixent i desapareixent. Escriu de manera assídua a "La Veu de Catalunya" (del 1932 al 1936) i a "El Matí", diari fundat el 1929 pel ja citat Josep M.ª Capdevila.

Després del juliol del 36, quan tantes coses importants se'n van en orris, mossèn Cardó no s'amaga de la seva afinitat amb el cardenal Vidal i Barraquer que, com és ben sabut, s'ha negat a alinear-se amb els seus col·legues que fan costat al franquisme, tota vegada que ell també creu en la possibilitat d'una solució pacífica i honrosa del conflicte. Aquesta actitud l'obliga, ajudat per la Generalitat, a exilar-se... La seva primera estada és a Itàlia on roman fins acabada la guerra en què passa a residir a Friburg (Suïssa) i el 1955 retorna definitivament a Barcelona, on morirà el 1958. Durant el seu exili ha tingut lloc la publicació del seu llibre més polè-

mic: "La vie spirituelle des Espagnes" (1947).

A Catalunya les seves activitats culturals no minven

Demés dels nombrosos articles (comptant-hi els escrits en castellà ens n'ha deixat més d'un miler) col·labora amb importants versions bíbliques en la Fundació Bíblica de Catalunya, així com en la Fundació Bernat Metge, ambdues patrocinades per Francesc Cambó, com a traductor principalment de l'obra de Sèneca —més de tretze volums, des de "De la ira" (1925) a "Qüestions naturals", vol. del V al VIII (1959). D'entre la producció original cal esmentar, entre d'altres, "Doctrina estètica del Dr. Torras i Bages", "La moral de la derrota", que és un anàlisi del fracàs de les dretes en les darreres eleccions d'avantguerra i "Meditació catalana", llibre acabat d'enllestir el 1953 però que no s'arriba a editar, per bé que en circularen nombroses còpies ciclostilades.

Barcelona dedica el 1963, com a homenatge al sacerdot i al preclar catalanista que fou Carles Cardó, l'edició d'un gran volum amb aportacions literàries provinents de Catalunya, de la germana València i de les Illes.

Ernest Corral i Coll del Ram

Dr. J.L. Viscarri i Trullàs

Psiquiatria - Psicologia
Tractament malalties nervioses i mentals. Alcoholisme.
Visita: Dilluns, dimecres,
divendres de 5 a 2/4 de 8 tarda.
Teléfono: 247 50 97.

Residencia Geriátrica Bon Viure

Estamos en Horta, en una torre con jardín, alimentación adecuada, calefacción, ascensor, sala de reposo, control sanitario y terapia humana. Estancias para siempre, y para convalecencias. Pocas plazas. T. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIO SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.
COSM Equador, 53, entl. 4r.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Ref. concertí entrevista.

LA BÍBLIA A L'ABAST

El rescat

La salvació de la humanitat és un do absolutament gratuït de Déu. Ell i ningú més ha pagat el preu del nostre rescat. Que aquest és el significat originari del mot redempció. **Penseu que heu estat rescats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares** (v. 18a). El mal s'havia emparat de la vida de la humanitat, que reduïda a esclavitud, era posada a preu de compra. El comprador, l'únic comprador solvent possible, va ser Déu. I va fer-ho, **no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or** (v. 18b). La moneda de Déu no es devalua com la nostra, que acaba essent paper mullat. Déu paga amb amor de llei. Moneda sòlida que no fa mai fallida. La vida malmesa de la humanitat és comprada amb una sang —la vida— **preciosa, la de Crist, sacrificat com un anyell sense tara ni defecte** (v. 19). Tot el patrimoni de la humanitat, allò que havíem heretat dels nostres pares, no era més que una moneda sense valor: **una manera absurda de viure**, que s'entollava en el mal i acabava sense remei en el gran fracàs de la mort. Déu ens ha comprat amb la seva vida. En la nostra jerarquia de valors, ha fet una pèssima inversió. Ha donat el que ho val tot com a preu del que no valia

El do i la resposta

(1 Pe 1:17-21)

res. En l'òptica en canvi dels valors de Déu, presidits i motivats per l'amor, la redempció de la humanitat ha estat la gran compra de tots els temps. Ha eliminat el poder de la mort. Som en el règim econòmic del "do", que ha capgirat l'economia de mercat i ha instaurat la moneda de la gràcia. I és precisament per aquest camí que la nostra vella, bruta i cançada civilització ha de trobar la sortida de les seves crisis.

La pasqua com a moneda

El do de Déu es diu Pasqua. I Pasqua és molt més que un ritu litúrgic. És precisament la desacralització del culte. O sí ho preferiu: la sacralització de la vida a partir del culte, celebrat com a exigència i motor de fe. L'anyell pasqual de l'Exode —el de tots els èxodes de la història de la humanitat— era un símbol. Un símbol que es podia esgrimir externament, observant-ne

totes les exigències rituals, però sense penetrar-ne l'interior, la seva intimitat més profunda, ni deixar que la seva força canviés res en nosaltres. Així el poble, aparentment lliure, podia seguir tan esclau com sempre del seu mal. El nostre Anyell pasqual, Jesucrist, no és un simple ritu, és la realització plenament sòlida del do de Déu, que únicament podem celebrar endintant-nos en la història humana —la col·lectiva i la particular de cadascú de nosaltres— i ressuscitar-la, fent-la néixer de nou en Jesucrist. El misteri pasqual, viscut i obrat per Crist en tota la profunditat de la seva obediència redemptora, és la moneda que Déu ha pagat per la compra de la humanitat. Una moneda no gens improvisada. Sinó calculada, sòlidament afiançada de tota l'eternitat —**abans de crear el món, Déu havia decidit el seu destí**—, i posada en circulació en els temps definitius a favor dels creients —**i ara, a la fi dels temps, l'ha manifestada per a vosaltres, els qui, per**

ell, heu cregut en Déu, que l'ha ressuscitat d'entre els morts i l'ha glorificat (vv. 20-21a).

La resposta

El do de Déu és moneda fiable. **Per això teniu posada en Déu la fe i l'esperança** (v. 21b). La nostra resposta a l'oferta que Déu ens fa del seu do, és l'acceptació. Una acceptació activa, però. Cal no acceptar el do ni per compromís ni per guardar-lo a la calaixera. Pasqua s'accepta amb la nostra vida, fent que ressusciti, que canviï de debò. La paternitat i la justícia de Déu no són de per riure. Són la nostra realització. Cal, doncs, que prenguem una actitud correcta, sincera, vital. **Vosaltres invoqueu com a Pare aquell que judica cadascú segons les seves obres, sense fer distincions** (v. 17a). L'oferta de Déu és seriosa, sòlida, eficaç. Va dirigida a tota la vida. **Per tant, vetlleu sobre la vostra conducta durant l'estada en aquest món** (v. 17b). I Pere concreta aquesta actitud de resposta en els vv. que segueixen al nostre text fins al final del capítol (vv. 22-25), que fareu molt bé llegint-los i mediant-los avui, encara que el leccionari de la missa dominical no ens els faci proclamar públicament.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."

Antonino Zichichi

8 - Galileu Galilei: Noves aportacions a l'Astronomia

La gran figura de l'italià Galileu Galilei com a científic no cal pas ponderar-la; és coneguda de tothom. Ara bé, la seva contribució a l'Astronomia fou estimable, certament, però no la més important. És en la Dinàmica on trobem la part més valuosa de les seves recerques científiques: instal·lant el mètode experimental posà les bases de la Mecànica que després Newton desenvoluparia. Però a nosaltres ens toca només parlar de Galileu astrònom en aquests articles sobre la història de les teories cosmològiques.

Galileu Galilei (1564-1642) i Johan Kepler (1571-1630)

Galileu, fill de Vincenzo Galilei, va néixer a Pisa. Als 17 anys els pares l'enviaren a la universitat a estudiar Medicina. Però s'interessà més per les matemàtiques i les ciències físiques, i es decantà cap aquestes. Al cap de poc, no sabem exactament per què, se li negà la beca d'estudis, i com que son pare no els podia pagar, hagué de tornar a casa, on seguí estudiant pel seu compte. Trobà la llei elemental del pèndul i inventà la balança hidrostàtica, publicant-ne una

memòria que arribà a mans del duc de Toscana. I aquest el féu entrar de professor a la Universitat de Pisa, allà mateix on li havien negat la beca. Galileu té 25 anys. Només tres cursos hi exercí. Pel seu mètode nou de fer experiments a la càtedra, per les seves afirmacions contra certs principis aristotèlics i, sobretot, cal dir-ho, pel seu caràcter altiu, es fa mal veure d'altres professors que li fan la vida impossible, i aprofitant una vacant de professor de matemàtiques de Pàdua se'n hi va. Té 28 anys i conservarà aquesta càtedra fins als 46.

Aquí és més ben acceptat i comença a fer-se famós. Kepler, set anys més jove que ell, li sent admiració i des d'Alemanya li envia el "Prodromus" demanant-li'n l'opinió. Galileu li contesta al cap d'un temps: "Fins ara només he fullejat el prefaci de la vostra obra...". I és que Galileu no li tindrà mai la consideració que Kepler es mereix. De fet els dos eren molt diferents, fins i tot físicament: Kepler primet, malaltís, apocat...; Galileu alt, cepat, de bona salut... En el caràcter Kepler és senzill, explica al lector els seus càlculs, les seves vacil·lacions, els seus errors dels quals se sap retractar, fa

cas dels altres... Galileu actua en secret, no diu com ha arribat al resultat, no divulga de seguida els descobriments que fa per por que un altre els hi prengui i fa ús d'un llenguatge xifrat per anunciar-los, perquè en cas de litigi pugui demostrar que ell els ha trobat primer, menysprea els altres...

Kepler escriu sovint a Galileu demanant-li el parer sobre coses que descobreix. Galileu, que sapiguem, només li contestà dues vegades: la que hem dit i en un altra ocasió, quan Kepler li demana un telescopi per veure les llunes de Júpiter, li diu que no dubti de les seves observacions i... no menciona el telescopi, que Kepler no va rebre mai. I, el que és més gros, Galileu, que morí 12 anys més tard que Kepler, no li va acceptar mai les seves tres lleis sobre el moviment dels planetes, base de l'astronomia moderna; es quedarà sempre només amb la teoria copernicana del moviment circular i uniforme dels planetes al voltant del Sol. Oi que sembla inconcebible aquesta actitud de Galileu?

Contribució de Galileu a l'Astronomia

Què ens va dir, doncs, de

nou el savi italià en la matèria que ens ocupa? El seu mèrit fou aportació de noves dades per a confirmar que és la Terra que gira al voltant del Sol i no al revés. I les proves experimentals, és clar, són moltes vegades més estimables que les especulacions teòriques. Van ser fruit de la seva "invenció" el telescopi (cal recordar que pròpiament no fou un invent de Galileu; la idea la va tenir l'holandès Lippershèy i Galileu va saber-la aprofitar i se'n construí un). El telescopi de Galileu només tenia 30 augments, però en tingué prou per a veure com la Lluna tenia cràters, que Júpiter tenia 4 satèl·lits que giraven al seu voltant (Astrès de Medicis, els anomenà primer Galileu, però després reberen els noms mitològics d'Io, Europa, Ganímedes i Cal·listo), que el Sol presentava taques i girava sobre si mateix, i que Venus presentava fases com la Lluna (aquesta troballa la comunicà a l'ambaixador de Toscana amb la frase: "Haec immatura a me iam frustra leguntur, o.y."; les 35 lletres aquestes ordenades diuen: "Cynthiae figuras aemulatur mater amorum", o sigui: la mare dels amors (Venus) imita les figures de Cíntia (Diana, és a dir, la Lluna).

Aquestes observacions te-

lescòpiques mostraven que els planetes rebien la llum del Sol (com la Lluna i la mateixa Terra), que Júpiter era com un sistema solar en miniatura, i, sobretot, les fases de Venus demostraven que girava al voltant de l'astre del dia. Tot això ho publicà en el llibre "Sidereus nuntius" (El missatger astral) que és l'obra que escampà la seva fama arreu dels cercles científics d'Europa.

En aquest llibre Galileu afirma que el sistema del món que cal acceptar sense dubtar és el de Copèrnic. Això provocà reaccions. Però, contràriament al que generalment hom creu, no foren eclesiàstics els primers a protestar, sinó professors laics, que sentien gelosia pels èxits que anava obtenint Galileu i buscaven ocasió per ensorrar-lo. Per això tingueren tant d'interès a escampar que el sistema del món que defensava era contra el que s'afirmava en les Sagrades Escripcions. Aquí va començar els "cas Galileu". Ja en parlarem.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

Implantació de l'Església i vocacions consagrades natives

EVANGELITZAR I FORMAR COMUNITATS

El manament missioner donat per Jesús a l'Església té dos camins de clarificació bíblica: la mateixa paraula del Senyor consignada en els Evangelis i la història de l'Església apostòlica consignada en els escrits neotestamentaris. En el **Llibre dels Fets** narra allò que feren **Pau i Bernabé** quan, després d'evangelitzar Derbe, donaren per acabat el seu primer viatge apostòlic i es disposaren a retornar al punt de partida: "L'endemà (Pau) sortí amb Bernabé cap a Derbe: després de predicar l'Evangelí en aquella ciutat i d'haver fet molts deixebles, tornaren a Listra, a Iconio i a Antioquia, encoratjant els deixebles i exhortant-los a perseverar en la fe... En cada Església designaven preveres, resaven, feien dejuni i els encomanaven al Senyor en qui havien cregut" (Fets 14,20b-23).

En aquest text troben units els dos grans objectius de l'activitat missionera: evangelitzar i fer deixebles, o sigui, formar comunitats.

En el manament missioner Sant Marc diu: "Aneu al món sencer i prediqueu l'Evangelí..."; San Mateu, en canvi, ens parla de comunitat: "Aneu i feu deixebles de tots els pobles..." (Mateu 28,19) Apareix aquí, com en el text dels Fets que acabem d'esmentar, un verb que en el nostre idioma hem de traduir per "fer deixebles". Ser deixebles de Jesús en el llenguatge bíblic (en particular en l'Evangelí de Mateu) és molt més que escoltar dòcilment Jesús-Mestre. És formar part del seu grup, és mirar-lo com a punt de referència: El revela la salvació i el camí a seguir amb la seva paraula, amb la seva conducta i amb tota la seva vida, compartida pel deixeble que conviu amb Ell i així se li lliura, rep el do salvífic i cerca imitar-lo en tot. És entrar a formar part de la seva família (confronteu Mt 12,46-50).

L'Església és la comunitat dels qui acceptant Jesús com a Senyor i Messies, es troben i es reuneixen

al voltant seu (Cfr. RH 11). La narració de Pentacosta és molt clara pel que fa a això: la proclamació de la salvació en Jesús intima la conversió a la fe, que porta al baptisme i a l'agregació dels batejats a l'Església, on els cristians comparteixen la doctrina apostòlica, els béns, l'Eucaristia i l'oració, en un ambient d'amor que uneix profundament els seus cors i les seves vides.

Aquesta comunitat de deixebles que és l'Església, a la vegada, és enviada a anar fent més deixebles de Jesús: el seu "únic fi es assolir que tots els homes puguin trobar Crist, perquè Crist pugui recórrer amb cada u el camí de la vida" (Cfr. R.F.13). En trobar Crist, també trobaran la comunitat en la qual viuran la seva fe. Així l'única Església —l'únic cos místic de Jesús, l'única vinya de mil serments, l'única família de Jesús— sense deixar de ser una, s'actualitza en Esglésies o comunitats concretes de fidels que viuen en diferents llocs i

condicions socials. Es compleix el desig del Senyor "reunir els fills de Déu dispersos pel món" (Jn 11,52).

Implantació i estabilitat viva

La implantació significa també fermesa. Implantar no es col·locar una planta sobre un terreny procurant només que es mantingui en posició vertical sobre si mateixa. Amb la implantació s'inicia una Església local estable i viva. És difícil determinar quan l'Església es ja implantada, ja que són molts els factors que intervenen en la implantació de l'Església i cada un dels quals no sols és susceptible d'un millorament en si mateix i en el seu propi dinamisme, sinó que pels vaivens de tot procés històric pot ser debilitat (Cfr. L.G. 6).

Fa ja quaranta anys, Pius XII en un discurs a les O.M.P. explicava

així el procés d'implantació: "propagar de tal manera l'Església per noves regions que posi arrels cada dia més profundes i arribi al més aviat possible, en virtut del creixement aconseguit, a poder viure i ressorgir", sense ajudes exteriors" (esmentat després en Evang. Praec 25). Així doncs, la implantació és un procés d'establiment de la comunitat, que per ser comunitat d'Església ha de concebre's amb el seu dinamisme vital interior i la seva projecció evangelitzadora a l'exterior d'ella mateixa, sense fronteres. El Concili ens dóna un text clau per entendre aquest desenvolupament eclesial: "L'obra de plantació de l'Església en un determinat grup humà aconsegueix el seu objectiu quan la congregació dels fidels, arrelada ja en la vida social i conformada d'alguna manera a la cultura de l'ambient, gaudeix de certa estabilitat i fermesa; és a dir, és dotada de pròpia, encara que insuficient, plantilla de sacer-

SACERDOTS D'UN MÓN NOU

Aquestes Esglésies, situades amb freqüència en les regions més pobres de l'orbe, sofreixen encara ben sovint gravíssima penúria de sacerdots i escassetat de recursos materials. Per això tenen gran necessitat que l'acció missionera de tota l'Església els subministri continuament les ajudes que serveixin sobretot pel desenvolupament de l'Església local i per la maduresa de la vida cristiana. Que ajudi també l'acció missionera a les Esglésies fundades, que es troben en cert estat de regressió o debilitament.

Amb tot, aquestes Esglésies, han d'organitzar en comú el seu zel pastoral i les obres oportunes amb les quals augmentar en nombre, jutjar amb més seguretat i cultivar amb més eficàcia les vocacions per al clergat diocesà i els instituts religiosos, de forma que a poc a poc puguin proveir-se a si mateixes i ajudar les altres. (A.G. 19).

L'obra de plantació de l'Església en un determinat grup d'homes aconseguix el seu objectiu, quan la consagració dels fidels, arrelada ja en la vida social i conformada d'alguna manera a la cultura de l'ambient, gaudeix de certa estabilitat i fermesa; és a dir, és dotada d'un nombre, encara que insuficient, de sacerdots nadius, de religiosos i seglars; compta amb els ministeris i institucions necessàries per viure i dilatar la vida del poble de Déu sota la guia del propi bisbe.

dots nadius, de religiosos i seglars, i té els ministeris i institucions necessàries per viure i dilatar la vida del Poble de Déu, sota la guia del propi bisbe" (A.G. 19).

El preveres nadius de la implantació

Entre els elements a promoure per assolir una veritable implantació, és de singular importància el clergat sorgit del propi grup cristià de l'indret. Tornant al text del llibre dels Fets dels Apòstols que abans hem transcrit, trobem una pista interessant: "En cada Església (Pau i Bernabé) designaven preveres, resaven, dejunaven i els encomanaven al Senyor..." (14, 23).

L'Església missionera ha tingut molta cura de la formació d'un prevere natiu en les comunitats joves, especialment durant tot el

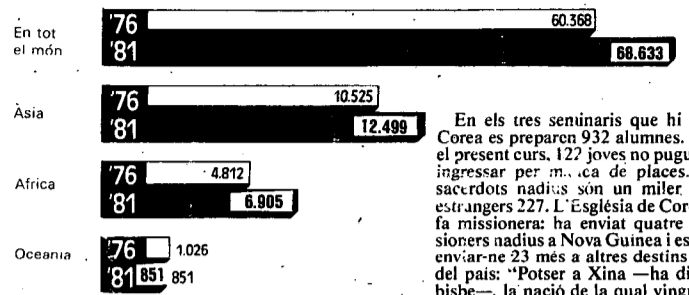
segle actual. Aquest compromís no ha estat suscitat per motivacions de tipus pràctic o estratègic humà, sinó per una clara consciència que la implantació, pel que significa d'inculturació i d'estabilitat viva, reclama abans de res que les esglésies joves siguin servides ministerialment per bisbes, preveres i també religiosos i religioses, naturals del propi lloc. Aquests, conaturalment, enllacen la vida de fe en el Senyor, al qui s'han lliurat, totalment i generosament, amb la cultura del país al qual pertanyen i estimen encara més per raó de fe. Aquestes persones creients seran, en comunió i cooperació amb els seglars de les seves esglésies, qui enmig del seu poble, podran constituir-se millor en col·laboradors de Déu i prosseguir la tasca inacabable d'implantar i regar el camp de Déu que és l'Església, i de realitzar la gran aventura de l'evangelització de la cultura.

A la llum d'aquestes considera-

cions, es descobreix el perquè de les campanyes en favor de l'Obra Missional Pontifícia de Sant Pere Apòstol, dedicada exclusivament al foment i ajuda de les vocacions consagrades —preveres i religiosos/es— en les esglésies joves, o d'inicial implantació. El Concili sembla que l'al·ludeix implícitament en presentar aquesta consideració en tota l'Església: Aquestes esglésies (joves) situades amb moltíssima freqüència en les regions més pobres del món, pateixen encara gairebé sempre gravíssima misèria de sacerdots i escassetat de recursos materials. Per això necessiten sobretot que l'acció missionera de tota l'Església els subministri contínuament els auxilis que serveixin abans de res pel desenvolupament de l'Església local i per a la maduresa de la vida cristiana" (A.G. 19).

Josep Capmany
Bisbe Director Nacional d'O.M.P.

Augment o disminució de candidats al sacerdoti 1976-1981

En els tres seminaris que hi ha a Corea es preparen 932 alumnes. Però el present curs, 127 joves no pugueren ingressar per manca de places. Els sacerdots nadius són un miler i els estrangers 227. L'Església de Corea es fa missionera: ha enviat quatre missioners nadius a Nova Guinea i espera enviar-ne 23 més a altres destins fora del país: "Potser a Xina —ha dit un bisbe—, la nació de la qual vingué el cristianisme a Corea".

Quetzaltenango, abril 1984

Als amics de la Delegació diocesana de Missions: Rebeu amb aquesta, un afectuós record des de Guatemala. Possiblement d'allà només arriben notícies penoses que certament i per desgràcia no manquen, però enmig de tot el daltabaix que vivim també hi ha bones noves: catequistes que segueixen fermes a pesar de les dificultats i amenaces, gent que troba com reunir-se "clandestinament" per pregar, comunitats cristianes que es desvetllen... i sobretot vivim un gran despertar vocacional.

Quan vaig arribar a Guatemala ara fa uns 20 anys, a la diòcesi de Quetzaltenango hi havia tan sols 5 sacerdots guatemalencs —dels quals ara 3 són Bisbes— i uns 50 arribats de diferents països: Espanya, Itàlia, Alemanya, Estats Units, Canadà... Ara la situació és ben diferent. Els sacerdots guatemalencs són 25, la majoria ordenats en els últims 5 anys, i els vinguts de fora uns 20. El nombre d'aquests últims ha disminuït molt a causa de la situació que viu el país. No podem oblidar que 13 sacerdots han estat assassinats en aquests darrers anys.

Amb tot, les esperances de vocacions continuen. Actualment a la diòcesi hi ha 49 seminaristes, 27 majors i 22 menors, i la majoria d'aquests últims tenen 15, 16 o fins 18 o 20 anys. Un bon grup viuen en una residència vocacional que han començat uns sacerdots joves, ja que a la diòcesi no hi ha Seminari. Estudien a la capital o bé a Honduras.

La residència funciona en una parròquia veïna a Quetzaltenango. El responsable és el rector de la parròquia i l'ajuden altres companys de parròquies properes. Està destinada la residència sobretot als joves de l'àrea arural que no han acabat el batxiller o que amb prou feines l'han començat, perquè des dels pobles on viuen se'ls fa molt difícil estudiar. Mentre estan a la residència segueixen estudis en diferents centres d'ensenyament i reben formació religiosa i espiritual en espera de passar al Seminari Major.

Comptem amb les vostres pregàries i la vostra ajuda perquè Déu segueixi mantenint el zel de tots aquests sacerdots i seminaristes que són una gran esperança per a l'Església.

Ben afectuosament

Nota: Per motius de seguretat de la missionera barcelonina, no posem el seu nom.

L'Obra missional pontifícia de Sant Pere Apòstol pel clergat nadiu

L'obra fou fundada per sensibilitzar el poble cristià referent al problema de la formació del clergat local en les esglésies de missió i per invitar-lo a col·laborar espiritualment i materialment a la formació dels candidats al sacerdoti.

Els fons obtinguts amb la fundació de beques d'estudi, el pagament de pensions, les quotes i d'altres donatius, han fet possible l'erecció i el desenvolupament de nombrosos seminaris diocesans majors i menors. D'aquesta forma l'obra ha contribuït àmpliament al desenvolupament del clergat local i continua exercint un paper molt important.

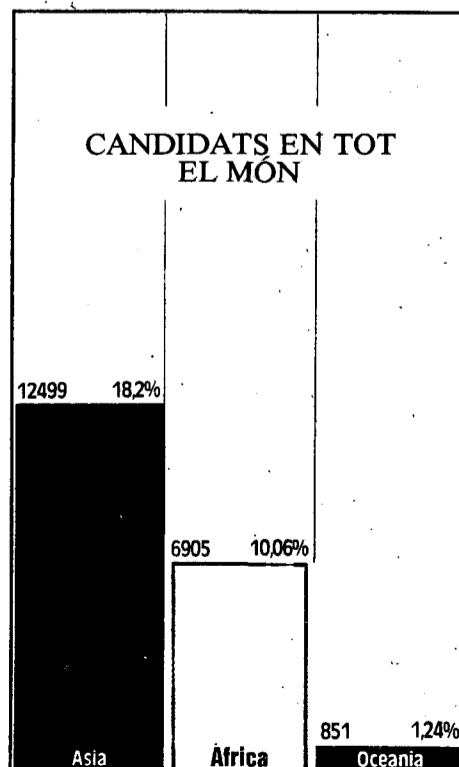
En els últims temps, l'Obra ha ampliat progressivament els seus objectius en concedir també una ajuda per a la formació dels candidats i candidates a la vida religiosa. (Estatuts de les O.M.P.).

**POSA LA TEVA ESPERANÇA EN L'ESPERANÇA DE L'ESGLÉSIA
OBRE'T A L'ESGLÉSIA UNIVERSAL,
ALLARGA LA TEVA MA,
AJUDA LES VOCACIONS NATIVES.**

OFERTES D'AJUDA

- Beca: 300.000 pessetes.
- Mitja beca: 150.000 pessetes.
- Borsa d'estudis: 50.000 pessetes.
- Legats, donatius, etc.

Nombre de candidats al sacerdoti l'any 1981

- L'any 1923, monsenyor Roche, natural de l'Índia, és consagrat primer bisbe autòcton.
- El 28 d'octubre del 1926, el papa Pius XI consagra en la basílica de Sant Pere els sis primers bisbes xinesos; eren els primers bisbes nadius de la història moderna.
- L'any 1959 hi havia en tots els territoris de missió 93 bisbes autòctons.
- L'any 1971, aquesta xifra arriba als 320 responsables diocesans autòctons.
- Pel que fa al nombre de sacerdots autòctons, entre 1959 i 1971 s'ha passat de 5.553 asiàtics i 1.811 africans a 10.000 asiàtics i 3.400 africans.

Ha arribat el moment de dir prou a la disbauxa que, en un temps de crisi econòmica aguda, no solament és injusta, sinó que a més és suïcida.

Si hom es para uns moments a reflexionar i a fer números, es trobarà davant unes xifres demostratives sobre un balanç absurd, però dramàtic: (són dades de 1982).

DESPESES EN MILLS DE MILIONS.

Jocs d'atzar:

Mà. escurabutx.	1.500
Bingo	300
Travesses	48
Loteria	234
Cassinos	65
Total	2.147

Armaments	500
Frau fiscal	1.000
Luxes nadalencs	65
Publicitat	131

CARÈNCIES

ATURATS: que no cobren subsidi d'atur, 1.800.000.

VELLS: 1.800.000 cobren pensions ridícules i 500.000 no en cobren.

PERSONES DEL MÓN RURAL: 600.000 en situació d'antènica penúria.

CAPTAIRES ABANDONATS SOCIALMENT: La xifra és impossible de determinar.

JOVENTUT DELINQUENT: per menyspreu social i desinterès en les causes. Sense xifra. No es poden donar xifres de despeses referents a: Inversions en joies Capitals evadits Begudes i menjars exòtics Sobrepreus en llistes de regals Etc., etc...

Els comptes no surten, i estem fent un frau a la societat.

Seria utopia voler assolir uns nivells d'austeritat franciscana, però sí que entra en el camp de les possibilitats, treure del nostre pressupost totes aquelles despeses generades per un caprici passatger o per un desig efímer. Si ens sobren recursos econòmics, cal esmerçar-los en quelcom que generi benestar però per a tothom, que creï llocs de treball

directament o indirectament. Que no siguin despeses com focs d'encenall.

Ja hi ha qui a començat a seguir el camí del compartir:

—Joves que treballen la terra comunitàriament.

—Joves que lluiten per tirar endavant una cooperativa.

—Col·lectius que treballen per la Pau.

—Joves que es despalleguen del món de la droga i es plantegen comunitàriament una nova forma de viure.

—Adults que esmercen temps i energies en cursos d'alfabetització i promoció cultural.

—Matrimonis que acullen nens del Tribunal Tutelar com a recurs contra els reformatoris.

—Comunitats que comparteixen els seus recursos en zones deprimides o en "bosses de pobresa".

—Comunitats que compar—
—I una etc. ben llarga.

Per viure un estil de vida més just, CAL CANVIAR. AUSTERITAT, SÓLIDARITAT I COMPARTIR, no poden ésser només unes paraules. És una trilogia de deures que ens ve imposada pel temps de crisi, però a més, la nostra Fe **ENS HO EXIGEIX.**

Ens necessiten!!

Ens necessiten i ens necessitem tots plegats perquè la pobresa no és només la manca de diner. Són pobres també tots aquells que pateixen de manca de salut, solitud afectiva, fracàs professional, deficiències físiques i mentals, desgràcies familiars i totes aquelles frustracions que provenen d'una incapacitat per integrar-se en el grup humà més proper.

És un crit dels "pobres moderns" que són una realitat viscuda per milions de marginats de tota mena.

"Quan tants pobles tenen fam, quan tantes llars pateixen misèria, quan tants homes viuen submergits en la ignorància, quan encara resten per construir tants hospitals, tantes escoles i tants habitatges dignes d'aquest nom, qualsevol DISBAUXA pública o privada, qualsevol despesa d'OSTENTACIÓ nacional o personal, tota CARRERA D'ARMAMENTS esdevé un escàndol intolerable."

(Pau VI)

En definitiva, ens necessiten sobretot, aquells que no compten per a res, aquells que mai no són escoltats, aquells que malviuen en la desesperació i desencís.

Davant de totes aquestes realitats, moltes persones romanen impassibles o indiferents, preocupats només pels seus afers i a més a més viuen en la disbauxa, malgasten i... **MALGASTAR NO ÉS JUST, caldria canviar de forma de viure.**

Pa d'àngel

Entre dues caricatures del cristianisme

Amb una perfecta ambientació barcelonina, en Francesc Bellmunt ens presenta una història fantàstica i satírica de caire religiós. Bona fotografia de Hans Bormann i guió acurat, àdhuc ideològicament, del mateix director amb Juanjo Puigcorbè i Jordi Balló.

Els fets comencen amb el judici d'un sacerdot, mossèn Sagrera, que ha instal·lat una cadena de bingos per motius benèfics i acaba tancant-los per motius morals, sense pagar els treballadors, ni haver-los inscrit a la Seguretat Social. Es tracta només d'un pòrtic per presentar el fiscal, el brillant advocat Agustí Martorell —Lorenzo Santamaría— autèntic protagonista del film, juntament amb la seva filla Esther —Eva Cobo—. És un home de la generació del 68, separat, i pare d'una noia de 16 anys. Aquesta, d'una forma impensada, descobreix el cristianisme i passa de l'Institut i del bàsquet, a ser un membre actiu de la parròquia del Bon Pastor, portada per mossèn Ricard Parcerisas, sacerdot jove i progressista en plantejaments i fets.

Èxtasi religiós

Esther, nascuda precisament al 1968, té una mena d'èxtasi religiós, al terrat de casa seva, mentre el pare és al llit amb Diana, una periodista jove que serveix de contrapunt juntament amb Martí, un altre company de periodisme.

Agustí descobreix a poc a poc la història recent de la seva filla i la seva "conversió". El film ens presenta el baptisme d'Esther en la intimitat de la comunitat del Bon Pastor. L'ambientació és perfecta: música litúrgica amb ritme modern —"Poble immens"— objec-

tes de sacristia arraconats per "carques" i llenguatge totalment despreciatiu i desenfadat, heus ací el to de la comunitat.

Arribem després a un dels moments ideològics intensos de la pel·lícula. Pare i filla s'expliquen tot passejant en una barca a la Costa Brava. Apareix aleshores com Esther ha trobat en la fe una "llum íntima" i "sensacions noves", un canvi interior i un desig d'ajudar els altres (barri pobre). Per ella, la fe és llibertat, sensació interior i lliurament, sense cap formulació precisa ni a nivell dogmàtic, ni a nivell ètic. Pel pare, en canvi, el cristianisme és el mal de la humanitat per excel·lència, la repressió, la hipocresia, la disfressa del sexe —Alexandre VI— l'amenaça del judici —al·lusions bíbliques a la segona vinguda de Crist—. La mentalitat d'Agustí és plenament compartida per Carolina i el seu marit, un intel·lectual castellà rabiosament anticlerical, pares d'en Sergi, un noi de l'edat de l'Esther, i amics d'Agustí Martorell. (Ell està tan esverat pels esdeveniments, que "lloga" aquest noi perquè aprofitant la nit del Carnestoltes, faci l'amor amb la seva filla.)

Sergi, tipus del noi sense prejudicis, alegre i molt al corrent de tot, apareixerà en el Carnestoltes de la parròquia progressista disfressat de capellà (i amb un penis majúscul sota la sotana) donant benediccions i al·ludint al catolicisme tradicional català (p. e. Torras i Bages), enmig de l'alegria despreocupada dels altres joves de la parròquia, que es diverteixen aquella nit. De fet, però, l'Esther no estarà amb ell, sinó amb mossèn Ricard, amb qui tindrà ball, una

llarga conversa i una nit idíl·lica.

És en aquesta conversa, segon moment ideològic fort del film, on apareixerà amb tota claredat la mentalitat del capellà. Déu és tot i tothom, Déu és el bo i el dolent, Déu és com un sentiment d'infinitud exultant i comprensiu de tot.

Al dia següent, després d'un enterrament popular i tradicional, amb els acords del **Dies irae**, una conversa entre la noia i el capellà clarifica les posicions. Han dormit junts per primera vegada tots dos, però ell no es vol casar, no vol "penjar la sotana", no vol una església clandestina, vol continuar la lluita contra el celibat i les estructures conservadores des de dins, per arribar a una església pobre i lliure. Ella s'indigna i l'insulta, creient que ha estat enganxada. (El seguici del film mostrarà tanmateix que ha après la lliçó.)

Mentre, el pare somnia la filla arrabassada per una mena de monstre, troba a la seva habitació signes del "catolicisme" d'Esther —una imatge de sant Martí de Porres— i amb el testimoni de la seva indignació —el cap tallat de l'imatge— es presenta a l'altar de la parròquia, enrabiada perquè la filla li ha anunciat que es vol fer monja. El mateix capellà s'hi oposa, dient-li que el convent no hi trobarà Déu, però l'escena final en el Noviciat conservadoríssim d'unes bones monjes de santa Teresa (?) confirma que Esther sap el que fa. Entra per canviar l'església des de dins, i el film acaba dient-nos que ha arribat a ser papissa, s'ha casat i divorciat diverses vegades, i és beatificada posteriorment abans de la definitiva desaparició de la "secta" (=el cristianisme), l'any 2068.

Contraposició de dos cristianismes

En síntesi ¿què ens ha explicat el film d'en Bellmunt? La contraposició de dos cristianismes. L'un obscurantista i tradicional, rebutjat pel pare i els seus amics, amb els més clàssics tòpics anticlericals. L'altre progressista, que consisteix en una mena de panteisme agnòstic, sense Escripures, sense dogma, sense moral, que acaba desapareixent. La protagonista passa de l'ateisme patern, al cristianisme avançat, i acaba enfonsant-ho tot "dès de dins". (Si més no, l'Església tradicional ha arribat fins al segle XX.) El tot, emmarcat per una frase inicial de l'evangeli de sant Marc sobre el càstig al qui escandalitza un petit. (El cristianisme ¿seria doncs l'escàndol dels innocents?)

Deixant a part matisacions massa refinades, tot cristià que assisteixi a la projecció es troba lluny de les dues caricatures presentades. Té clarament l'impressió de la deformació ridiculitzant de la fe, de manera que no se sent identificat en cap moment. Es diria que l'autèntic sentit de Crist, que és història concreta, i Escripura i Església, que dona Vida, en Veritat, és totalment absent de la perspectiva global, i que al món contemporani que no li queda altre alternativa que l'agnòsticisme materialista, que no creient en cap mena de mística fabulosa, viu l'instat present de plaer, com el sentit últim de l'existència, mentre, per altra banda, el cristianisme, amb el seu intent de modernització radical, s'autodestruïx definitivament.

Per això, m'atreveria a dir que la pel·lícula és una advertència seriosa per a tots els qui creient en

Crist, el creiem Senyor de la Història, Salvador i Jutge de la humanitat, i per tant, finalment vencedor de totes aquestes investides humanes contra Ell. ¿No va arribant el moment a casa nostra de superar antagonismes fatals, i de retrobar aquell sentit d'unitat i d'encarnació veritables que l'Església sempre ha tingut? ¿No és més necessari que mai que els sacerdots testimoniem en pau els valors evangèlics definitius? Per exemple ¿no és avui més necessari que mai comprendre i ensenyar les grans afirmacions de la fe, que l'Església ha proclamat al llarg del temps en la seva senzilla veritat? ¿No és el moment de demostrar amb humilitat que Escripura, dogma i moral són garantia de vida profunda i joiosa, alimentada en els Sagraments i en la pregària pel mateix Esperit Sant de Déu? ¿No és el film un esperó per viure eclesialment dons tan preuats i tan evangèlics com la humilitat, l'obediència, la caritat, sense cap por? ¿No necessita més que mai aquesta cultura del plaer la interpel·lació de la virginitat consagrada?

Crec sincerament que els senzills d'avui entenen aquests signes cristians, i si els entesos s'escandalitzen, sabem que ja ho varen fer amb Jesús.

En fi, un film de clara ambientació catalana actual, que presenta solament caricatures de la fe, que pot fàcilment arrencar el riure en un públic predisposat, però que certament no fa justícia ni a l'església d'ahir, ni a l'esperit autèntic de l'església del Vaticà II, que són la mateixa Església de Jesús.

Ferran Guillén i Preckler, Sch.P.

Racó del llenguatge

Les parts del cos (4)

Les celles serveixen de visera protectora dels ulls i impedeixen que quedin negats per la suor que brolla del front, tal com se'ns pronosticà de bon començament. Les celles també participen en el joc expressiu. Arrufar les celles indica contrarietat o preocupació. Les celles espesses i sense separació a l'entrecella solen anar acompanyades de mal geni. Cremar-se les celles, ho diem de qui ha aprofundit molt i amb molta atenció l'estudi d'una matèria. Una idea obsessiva i fixa, la tenim entrè cella i cella. Les faves també tenen cella, i quan van deixant de ser tendres se'ls torna la cella negra. Doncs també, quan algú ja és persona feta i endurida en els seus defectes, diem que és de la cella negra.

A recer de les celles hi ha els ulls, la llum de l'home, l'òrgan parell que ens proporciona la visió. Dels trets fisionòmics de la cara, els ulls i la seva funció, la mirada, és el més bell i el més noble. Al mateix temps, també, són presents en les creacions artístiques a tots els nivells, sobretot en poesia, en literatura i en les expressions populars. Ja en la Sagrada Escripura, les referències als ulls i a la mirada són contínues, principalment en el paral·lelisme entre el do de la vista i el do de la fe. Aquest paral·lelisme també el trobem en dos grans poetes catalans, pel cap baix. Joan Maragall, en el Cant Espiritual, ens parla que "...si heu fet les coses a mos ulls tan belles, si heu fet mos ulls i mos sentits per elles, per què acloca'ls cercant un altre nom?", i més endavant, "...quan vinga aquella hora de temença en què

s'acluquin aquests ulls humans, obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans per contemplar la vostra faç immensa". Guerau de Liost, en el Comiat de l'Ànima, descriu el moment en què l'ànima s'ha després del cos i "...esperançada, escruta, amb ulls de Fe, la paorosa ruta". Després d'aquests alts exemples, observem que també en el llenguatge planer, comptem amb els ulls com a elements i termes de comparació.

Llegia la guia telefònica a ull nu i en un tancar i obrir d'ulls arribava a la fi de la pàgina. De cua d'ull havia vist el número que buscava com si dugués quatre ulls. Aquell ull de vidre li hauria costat un ull de la cara, si no hagués fet un ull de vellut al venedor que el volia estafar com si tingués pa a l'ull. Amb un cop d'ull en va tenir prou per veure que aquell subjecte duia una bena als ulls o tenia els ulls al clatell quan va caure per l'ull de l'escala. Amb molt d'ull clínic, el metge, quan li va veure els ulls girats en blanc, va dir que només li calia tancar-li els ulls.

PERLES ORTOGRÀFIQUES— Una fastuosa mona de pasqua que ocupa tot l'aparador ostenta un plafó de xocolata, a primer terme, on amb lletres blanques diu: AQUESTA MÒNA A ESTAT EL LABORADA PER: i aquí els noms dels bons artífexs pastissers autors de la magna obra. Són faltes d'ortografia efímeres, però només que ho haguessin consultat, sabrien que hi sobra la ela geminada de elaborada i hi falta la h de ha estat.

Albert Pera

Acudit

Música

La mala política musical de l'Ajuntament de Barcelona

La gravíssima situació per la qual passa l'Orquestra Ciutat de Barcelona preocupa tots els estaments culturals catalans i especialment els musicals. Es per això, i pel seu interès intrínsec que reproduïm de la revista "Guia Musical" n.º 16 l'article de Manuel Valls recentment aparegut.

L'ORQUESTRA: EINA CIUTADANA MALMESA

Tout va très bien madame la marquise...
Paul Misraki i Henry Laverne.

Es veia venir. Era cantat que, al si de l'Orquestra, hi havia malestar d'ordre professional i laboral. La premsa se n'havia fet repetidament eco, però els responsables del funcionament de l'entitat feien l'orni. «Por no hacer nada, nunca pasa nada», deia el senyor Antonio M. Simarro Puig, Alcalde de Barcelona, en un pretèrit no llunyà. Els primers símptomes de la crisi començaren fa sis o set anys, en efectuar-se els inicials canvis i recanvis de director. Quan Salvador Mas s'havia guanyat un merescut prestigi, el senyor Rafael Pradas explicà als periodistes, en un àpat a les «Set Portes», que havia decidit la seva substitució. Resultat: per unes circumstàncies que seria lat de relatar, l'Orquestra, a la llarga, quedà acéfala. La desorientació respecte al que significava aquest conjunt artístic i professional, i al que calia fer, era total i el senyor Pradas, davant del problema, s'apropià la prudent màxima de l'ex-alcalde. Breu: No va fer res. Des d'aleshores, el procés de descomposició ha estat incessant. I ara, en el moment de fer-se més sensible la crisi, ens trobem amb un conjunt que no té ni cap (director) ni peus (una plantilla vertebrada). Entretant, no és que no hi hagi hagut preocupació municipal per la música. Adjunt a l'Orquestra es creà, primerament, el càrrec de Coordinador executiu: lògic. Després, el Negociat de la Música amb la seva corresponent plantilla: natural. Més endavant, es nomenà un Assessor musical: raonable. Més tard, un Coordinador General de Serveis mu-

nicipals de la música: elemental. Finalment, el dia 2 de juliol de 1983, s'aproven els Estatuts del «Patronat Municipal de l'Orquestra de la Ciutat de Barcelona». Ara: de l'Orquestra —orquestra, res de res.

A la vista d'aquests antecedents és evident que, municipalment, «la música» compta amb infraestructures, estructures i supraestructures. Però, de l'Orquestra, com a cos col·legiat amb problemes personals i professionals, no se n'ha dit ni pi.

Fa pocs dies, l'Orquestra ha complert quaranta anys. Ens ho ha recordat l'actual Regidora de Cultura, senyora M.ª Aurèlia Capmany, que, realment, ens ha evocat la figura d'Eduard Toldrà com del seu esforçat forjador i, cosa curiosa, del que no parla, ni d'esquiltlentes, és de l'Orquestra, ara que precisament passa per la crisi més greu i aguda de la seva existència.

El senyor Villar Palasi, que fou Regidor d'aquest Ajuntament i Gerent del Patronat de l'Orquestra, quan se li plantejaven qüestions sobre el seu funcionament contestava, indefectiblement: «Que ja estava resolta la qüestió» o «que tenien previst en un immediat futur la seva solució». Poc més o menys, com avui.

Després del que ha dit la premsa, del que han manifestat els professors i del que repetidament ha denunciat Antoni Ros-Marbà, no es difícil concloure que s'ha destrossat una importantíssima eina de cultura de la Ciutat.

Mais à part ça, madame la marquise, tout va très bien, tout va très bien

MANUEL VALLS

Amb un milió de pessetes

Convocat el Premi Sant Joan de novel·la catalana 1984

El Premi Sant Joan de Novel·la Catalana entra, aquest any 1984, en la seva quarta edició, aquest premi, instituit per la Caixa d'Estalvis de Sabadell l'any 1981 per tal de dotar d'un contingut propi les campanyes de tipus promocional que l'Entitat realitza tradicionalment amb motiu de la Diada del Llibre, ha esdevingut una fita important dins dels premis literaris catalans, principalment pel nombre i la destinació dels llibres editats, que són distribuïts entre els clients de la caixa. La seva dotació, que l'any darrer va passar de cinc-centes mil a un milió de pessetes amb motiu del 125è aniversari de l'Entitat, es manté en un milió de pessetes. De la darrera obra guanyadora: "País d'Itàlia" d'en Vicenç Villatoro se n'ha fet una edició de 60.000 exemplars.

Podran optar al Premi Sant Joan les novel·les originals i inèdites, les quals hauran de tenir una extensió d'uns 200 fulls de mida holandesa, mecanografiats a doble espai i escrits d'una sola cara. Les obres hauran d'ésser escrites i presentades en català.

Tres premis per a experiències pedagògiques

L'Ajuntament de Figueres ha decidit instaurar un premi per estimular les experiències pedagògiques que es desenvolupin a la comarca de l'alt Empordà. La finalitat és gratificar el professorat que promou entre els seus alumnes l'estudi de la població autòctona tant des d'un punt de vista històric com econòmic, social, etc.

El primer premi consistirà en 75.000 pessetes, el segon en 50.000 i el tercer en 25.000.

En l'any centenari del naixement del P. Vallet

Procuri que no manquin a la seva biblioteca les dues primeres obres, escrites en català, i amb abundoses cites de textos castellans, que fan que no s'oblidi el seu pas per Catalunya.

FA CINQUANTA ANYS 270 pàgines 400 pts.
PER CARRERS I PLACES 870 pàgines 1.500 pts.

Escriu el P. Antoni Sospedra, CP. CR.
Distribuidora BALMES, c/. Duran i Bas, 9 i 11, Barcelona-2
DEMANI'LS AL SEU LLIBRETER

Important donatiu de la casa Kodak a la Generalitat

La col·lecció fotogràfica Duran Torrens per al Museu Nacional de la Ciència i la Tècnica

La col·lecció de Carles Duran-Torrens és considerada com una de les millors que existeixen a Europa en les seves característiques. A través d'ella es pot conèixer l'evolució del món de la fotografia des dels seus inicis, quan Niépce i Daguerre van aconseguir fixar les primeres imatges. La col·lecció consta de 1.041 peces i està formada bàsicament per cambres, objectius i diversos aparells fotogràfics juntament amb una important col·lecció de daguerrotips i fotografies.

Entre aquests últims figuren daguerrotips realitzats cap a l'any 1840, mostra de l'interès despertat a Catalunya per obtenir un retrat que no fos dibuixat i un exemplar d'una primera edició espanyola del llibre de Man-

dé Daguerre titulat "El daguerrotipo y el diorama", publicat l'any 1839.

Per la seva part, les 212 cambres de la col·lecció són un reflex de tot el procés d'innovació tècnica de la fotografia. Sobresurten per la seva curiositat la cambra d'espionatge, o les cambres dissimulades en forma de llibres, rellotges o prismàtics. Pel que fa a la col·lecció d'objectius, recull 107 models de marques diferents corresponents als anys 1839-1912.

Segons fonts de la Generalitat de Catalunya, "aquesta col·lecció malgrat ser patrimoni públic de Catalunya i pel seu magnífic estat de conservació ofereix la possibilitat de donar una

àmplia difusió de la història de la fotografia i en concret de la important tasca realitzada en el passat en aquest camp a Catalunya".

La important col·lecció reunida pel fotògraf tarrassenc Carles Duran-Torrens romandrà en aquella ciutat per quan s'inauguri el Museu Nacional de la Ciència i la Tècnica magníficament instal·lat en una indústria de tall modernista. Això de totes maneres no s'ha sabut fins al darrer moment perquè fa quatre anys Duran va intentar vendre la col·lecció a alguna institució pública catalana, però qui li va comprar va ser la casa fotogràfica Kodak, que ara generosament l'ha donat a la Generalitat.

Crònica castellerà

Els castellers de Barcelona

En la passada temporada, la colla dels Castellers de Barcelona, no s'ha mantingut en la línia de "castells" de vuit; aconseguida ara fa un parell d'anys, en no haver aixecat en cap ocasió els Quatre de Vuit. La raó d'aquest fet, pot haver estat el

no saber trobar el punt idoni per aixecar castell d'envergadura abans esmenat, agreujant la crisi castellerà a mitja temporada amb els problemes de la canalla.

La veritat és que enguany els Castellers de Barcelona hauran

de treballar molt per tornar-se a trobar entre el ventall de les colles punteres.

Malgrat tot, aquests són els castells aixecats per l'esmentada colla castellerà al llarg de l'any 83. Pilar de sis: 3 intentats; Dos de set: 6 descarregats, i 1 carregat; Tres de set aixecat per sota: 2 descarregats; Cinc de set: 1 descarregat; Quatre de set amb l'agulla al mig: 8 descarregats; Tres de set: 11 descarregats i 1 intentat; Quatre de set: 1 descarregat; Dos de sis: 16 descarregats i 1 carregat i Pilar de Cinc: 35 descarregats.

Actuacions de les colles

—Els Castellers de Vilafranca actuaren a Barcelona i més concretament a l'escola Pare Manyanet amb motiu de la festa de l'alumne. Varen aixecar: el Tres de set, el Quatre de set amb l'agulla al mig, el Cinc de sis net, el Pilar de cinc, intentant per dos cops del Dos de set sense sort.

—Els Xiquets de Reus actuaren en pròpia plaça i amb motiu del Simposium juvenil de l'Alt Camp. Varen plantar fent cercavila, pilars de quatre i diversos castells de cinc nets i a la plaça aixecaren el Dos de sis, el Tres de sis aixecat per sota, el Quatre de sis amb l'agulla al mig acabant amb el Pilar de cinc.

—Els Castellers de Castelldefels actuaren també en pròpia plaça, on varen aixecar: el Quatre de Cinc, i diversos pilars de quatre, intentant també el Tres de sis.

Elc Roca

La sardana i la dansa

Centenari d'"Els Montgrins"

Torroella de Montgrí, la vila vella, situada en el cor de la terra empordanesa, ha celebrat en aquest mes d'abril de 1984 el centenari del naixement d'una de les seves més populars cobles: Els Montgrins.

Concretament el dia 22 es rememorava el debut d'aquesta prestigiosa formació que, segons sembla, s'esdevenia la seva naixença, el Diumenge de Pasqua de l'any 1884. En aquest dia, la bonica Plaça de la Vila on se situa la primera ballada de sardanes de la moderna història de la nostra dansa, seví de punt de reunió per la gent que, d'arreu de Catalunya, acudí a la festa del centenari dels Montgrins, la qual s'inicià amb un concert-homenatge en què hi intervingueren la cobla Jovenívola de Sabadell, la Coral Oidà i, naturalment, la cobla Els Montgrins. A la tarda, després del dinar de germanor, hi hagué ballada doble de sardanes i la inauguració del monument a la cobla homenatjada, situat al passeig de Catalunya de Torroella.

La també torroellenca cobla Caravana s'adherí als actes del centenari el dia 23, tot interpretant una ballada de sardanes a la tarda, i una sessió de ball de nit. I la cobla Foment de la Sardana —la tercera de les formacions musicals actuals a Torroella de Montgrí— també intervingué en una ballada de sardanes que se celebrà el dia 28, a la tarda.

Cal remarcar que en el curs d'aquestes jornades d'homenatge als Montgrins, tots els músics vius que al llarg d'aquests cent anys estigueren vinculats d'una manera o altra amb aquesta formació, estigueren presents a Torroella, en uns actes programats pel dia 27 que foren indubtablement els més emotius de tots els organitzats i que es desglossaren així: al matí, ofici solemne; a la sortida, sardanes interpretades pel conjunt de música actuals i anteriors; a la tarda, nova actuació d'aquesta extraordinària agrupació de músics montgrinencs, i al vespre, ball a càrrec de la mateixa formació.

L'acte de cloenda dels organitzats a Torroella per motiu de l'homenatge, serà la celebració de la Tretzena Nit de la Sardana, amb l'actuació de les cobles Mediterrània i Els Montgrins, i l'elecció, durant la festa, de la dita "Sardana de l'Any".

Felicitem sincerament a tots aquells qui han estat protagonistes del córrer d'aquesta cobla durant cent anys del modern sardanisme, i també a la plantilla que avui encara manté ben alt l'estendard del prestigi d'una de les formacions més populars i prestigiades de les nostres cobles de sardanes.

Josep Ventura

BLANQUERNA

CONFERÈNCIA INFORMATIVA "Quina escola de mestres és "BLANQUERNA"

Dissabte 12 de maig a les 11 del matí.
Dilluns, 14 de maig a les 7 del vespre.

PRE-INSCRIPCIONS PEL CURS 1984-85
Del 21 de maig al 15 de juny (llevat els dissabtes).
Adreça: Marqués de Santa Anna, 17
(prop plaça Lesseps).

MODA

Blanca i radiant va la núvia

La primavera és l'època essencialment ideal per a les núvies que des un temps ençà, tomen a sentir-se atretes pel tradicional vestit blanc, si bé avui, el que es coneix per la "moda nupcial" es presenta a través d'uns conceptes i uns detalls completament renovats i plens de suggeriments.

Raimon Bundó és el creador que, juntament amb un expert i ben coordinat equip, es dedica exclusivament a l'elaboració de la peça nupcial, persistint a ves-

tir a la núvia de blanc, si bé en tota la seva col·lecció la presència de tons suaus i naturals com el rosa, el verd, l'ametlla, el lila i el groc són presents en alguns dels seus models, realitzats sempre en gèneres fluïds i subtils com les gasses, tafetans, organdi, cotó i rasos, combinant-los en moltes ocasions amb brodats, entredosos i puntes. Models sempre atractius i elegantment variats, presenten novament faldilles fins als peus, recordant èpoques passades,

mentre que les mànigues responen plenament a les tendències actuals, presentant-les de formes molt variades, desfocant sempre per unes folgues molt en línia amb les tendències actuals.

L'evolució constant, pel que fa a la introducció de nous detalls; en moltes ocasions plens d'atreviment, com són els escots i les transparències, no desvirtuen l'encant habitual pel que s'entén "vestir les núvies",

ja que a través d'un ben pensat disseny, així com el seu colorit, detalls i ornaments en general compleixen amb la doble comesa de la cerimònia i el vestit de nit.

No obstant, aquest creador no abandona mai la presència en les seves col·leccions del vestit blanc i més tradicional pel que fa a conceptes, creat per a totes aquelles núvies que se senten vinculades als convencionalismes de tipus familiar o social.

Acabats amb suggeriments a base d'aplicacions i meravellosos brodats que enriqueixen la peça, de tall molt simple en moltes ocasions, però sempre embellit pel segell inconfusible i romàntic d'un vestit completísim que, cada temporada, és esperat amb més d'interès.

(Models exhibits en "Moda Selecció".)

María José Ejarque

Costums i tradicions

Les flors del Mes de Maria

Anem a començar el mes de maig. El Mes de Maria, de la Mare del Bell Amor. Antany a moltes escoles, tant si eren confessionals com no, solia celebrar-se la devoció dita, justament, "Mes de Maria". I amb més solemnitat, a les esglésies i capelles.

Solien fer-se unes meditacions, unes pregàries i uns càntics. S'oferia, també, un pensament o propòsit seguit d'una jaculatoria. Se'n deia una "flor".

Els infants del temps en què jo n'era, no en teníem prou, moltes vegades, de fer el Mes de Maria al col·legi —"estudi", en dèiem els nois o "costura" quan es tractava de nenes. Aleshores, com que molts vaillets teníem capelles per a "jugars a capel·lans", les convertíem en altars amb flors boscanes i estampes de Mare de Déu i resàvem el nostre Mes de Maria particular. Les noies havien d'improvisar els altars en alguna tauleta o petit moble dels que ara en diem auxiliars.

Mossèn Cinto Verdguer, inspirant-se en el Mes de Maria

va compondre un seguit de poesies marianes apropiades a cada dia del mes i les aplegà en tres "petites toies" deia, "Flors, Càntics i Idil·lis" sota el títol genèric de "Flors de Maria".

"De flors —escrigué en el pròleg—, n'hi ha, si es vol, una per cada dia del mes de maig..." Efectivament és així, però, abans, havia remarcat que n'hi havia moltes, de les de debò, que duïen noms populars al·lusius a la Mare de Déu. Bona mostra de la devoció de la gent humil, a la Verge.

Hi ha una "Rosa Mística", una "Viola de la Mare de Déu" (el pensament); una "Herba de Santa Maria" blanquinosa i de flors vermellenques i grosses que es fa arrapada a les roques de Montserrat. I a València, de la menta romana, en diuen "Menta de Santa Maria".

Verdguer, poeta i folklorista pensava en la relació dels noms populars de les flors marianes amb els passos de la Verge. Fins i tot, s'imaginava que quan es llevava es posava la "Camisola de la Mare de Déu" (campaneta

blanca o corretjola), aixecant-se del "Bressol de Maria" (una de les clemàtides) mentre que del Puigmal estant, una altra flor li oferia un "Coixí" dit, doncs, de la Mare de Déu.

Per a no repetir-nos, prescindirem de les denominacions. Així, duen el "cognom" de la Mare de Déu o de Verge, la "Xinel·la", o "Sabató" (una de les orquídees, dita ballarida); "Mantellet" (barretera) segons els mallorquins; "l'Enciamet" (una primulàcea nuriencia); "Peres" (fruit vermellós de la moixera); "Didalera" o "Guants de Maria"; el "Llitet" (petita heura de marge molt comú a l'Alacant...

Hi ha, encara, la "Llet de Maria" o de la Verge, nom aplicat als sucus de la pulmonària i de la poligala, respectivament; l'arbre de Maria (romani); les "Llàgrimes" (segell de Salomó) el "Tapis" (fariçola), dues o tres menes de Lliris; els "Cabells" (fils que s'enganxen a la fariçola); els "Ulls de Maria" i alguna altra no menys escaient.

Esteve Busquest i Molas

Cuina

Arròs florida

mig quilo d'arròs
quatre pastanagues grans
un quart de quilo d'espínacs
congelats
salsa mahonesa

dues cebes
tres tomàquets
un gra d'all
una cullerada de farina
una mica de xerès sec

Peleu les pastanagues, talleu-les a rodanxes fines i coeu-les amb aigua bullent i sal, durant una mitja hora. En un altre cassó coeu-hi els espínacs durant cinc minuts, després escorreu-los. Coeu l'arròs amb aigua bullent i sal, durant dotze minuts; al principi remeneu-lo amb cullera de fusta perquè no s'agafi i renteu-lo a raig d'aigua freda. Per fer el sofregit, ratlleu les cebes i fregiu-les amb oli; quan tingui un color daurat fosc, afegiu-hi els tomàquets ratllats, després l'all i el julivert picats i un raig de xerès sec. Per fer aquest plat s'afegeix una cullerada escassa de farina al sofregit i mig cullerot d'aigua, deixeu-lo coure un moment, espoleu-lo amb una mica de sal i esteneu-lo en un plat perquè es refredi una mica. Piqueu els espínacs amb un ganivet i fregiu-los amb oli. Escalfeu l'arròs amb aigua bullent i sal, escorreu-lo ben bé. Unteu un motlle rodó amb una mica d'oli i paper d'alumini en el fons, poseu una capa d'arròs, després una de pastanagues, arròs, sofregit, arròs, espínacs i acabeu amb arròs.

Al moment de servir-lo, aboqueu-lo en una plàtera rodona i cobriu-lo per damunt amb mahonesa.

La mahonesa que queda serviu-la en salsa.

María Glòria Muntañola

Jornada 34																	
La Lliga, d'un cop d'ull																	
ATH. BILBAO	REAL MADRID	BARCELONA	AT. MADRID	BETIS	R. SOCIEDAD	ZARAGOZA	ESPAÑOL	MALAGA	SEVILLA	MURCIA	VALENCIA	GIJON	OSASUNA	VALLADOLID	CADIZ	SALAMANCA	MALLORCA
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
47+15	47+13	46+12	42+10	38+ 4	37+ 3	33- 1	33+ 1	33- 1	32	31- 1	31- 3	28- 4	28- 4	27- 5	21-13	20-14	20-17

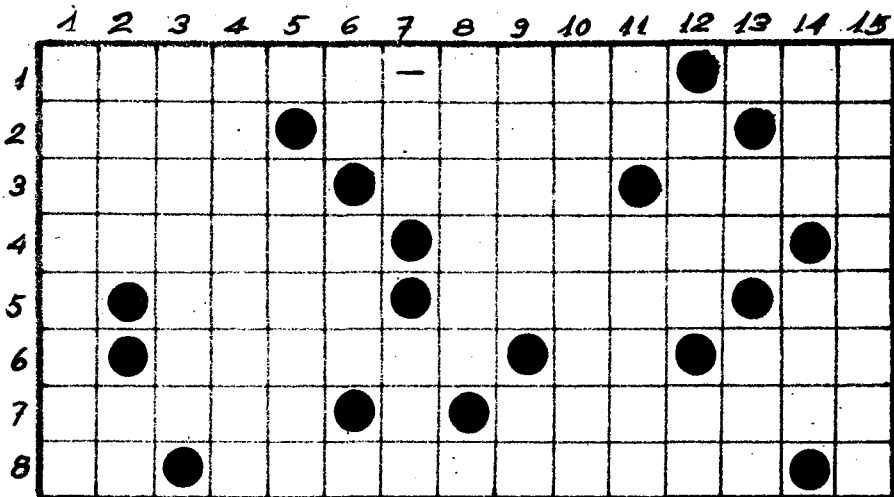
Encreuats

Horizontals

1.— El "Buscador de perles" de Catalunya Cristiana. Patriarca bíblic. 2.— Besàvia del rei David. Tot el que ens envolta. Quatre. 3.— (A l'inrevés, no guanyi. Profeta. Serie de quadrets i amb escrits que fan rima, parlant d'un esdeveniment. 4.— Egoista, poc generós. Nom llatí del fundador de l'arrianisme. Consonant. (A l'inrevés, nom de consonant). 6.— Cinquanta. Rieró. Vocals. Aparell per parar o mitigar una marxa. 7.— Profeta d'Israel. Cinquanta. Dit dels cossos cristal·lins que no tenen eix de simetria. 8.— Concepte religiós de l'antic Egipte, interpretat com a expressió d'un poble de l'home, geni, protector. Cadascuna de les lectures del primer nocturn de maitines, del divendres i dissabte sants. U.

Verticals

1.— Fill natural de Gedeó. Va morir aixafat per una roda de molí. 2.— La tan discutida llei sobre l'educació. Nota musical. 3.— Aquell qui va sempre a la Borsa. 4.— Profeta, fill del sacerdot Buzi, i que fou deportat a Babilònia per Nabucodonosor. 5.— Consonant. Castedat. 6.— Pronom personal. Conjunt de trams lligats de troncs o bigues, que segueix el corrent d'un riu amb l'ajuda de remes. Mil. 7.— Símbol químic del sodi. En quim. Org. terminació pròpia dels noms dels composts heterocíclics. 8.— Noi que acompanya un cec, per guiar-lo. Inicial de punt cardinal. 9.— Dit dels llavis gruixuts i girats enfora, que presenten determinades races melanodermes. Inicials d'Antic Testament. 10.— Torna a ordenar. 11.— Veu de comandament. Fill d'Abraham. 12.— Rei d'Israel. Onze. 13.— Inicial de punt cardinal. Efecte d'usar. Venc no al comptat. 14.— En Quim. Org. terminació pròpia del nom sistemàtic dels àcids carboxílics. Espai de temps. 15.— Nou testament.

Verticals
 1.— Abimelek. 2.— LODÉ.
 3.— Borsari. 4.— Eze-
 quiel. 5.— R. Puresa. 6.— Tu.
 7.— Na. 8.— Na. 9.— Evers. AT.
 10.— Reordena. 11.— Ar.
 12.— Saul. 13.—
 N. Us. 14.— Oic. Era.
 15.— Evangeli.

Horizontals
 1.— Albert Pera. Noè. 2.—
 Booz. Univers. 3.— idrep.
 Ageo. Auca. 4.— Mesqui.
 Arrus. N. 5.— E. Aura.
 LSDSL. eg. 6.— L. Rierol. EA.
 Fre. 7.— Elies. L. Anaxial.
 8.— Ka. Lamentació. I.

CADECA

Esport i cultura

És un tema que ha aparegut diferents vegades en aquest espai que habitualment cedeix CATALUNYA CRISTIANA al nostre col·lectiu CADECA. I és que per a nosaltres, això és vital, és com la base substancial del nostre funcioner. No entenem l'esport en si com a mer fi, sinó com endegament d'unes inquietuts culturals, que fa l'home més home, més coneixedor del saber, que no pas el simple fet de donar puntades de peu a una pilota, per bé i meritoriament que ho faci un jugador.

Ara bé, aquest plantejament no significa que l'esport sigui un fet social anodí. Ni molt menys, ja que l'esport és avui un fenomen social d'incalculables repercussions i a més, que consti, opinem que és un exercici físic de gran ressò i d'eficàcia per a un cos sa.

Però a l'esport volem afegir-li la vessant cultural que porta en si mateix. És a dir, que l'esport també serveix per altres quefers igualment sans i nobles i nosaltres els projectem vers la culturalització. Per això ja fa anys que vàrem muntar les primeres biblio-

teques itinerants que tant d'èxit han tingut a Barcelona i Comarques. El noi recull en els seus mateixos centres d'iniciació esportiva, una extensió d'allò que en el col·legi se l'ha anat instruint. Però amb l'avantatge i un factor favorable determinant que a l'escola li han enviat els pares, no per propi impuls, i en canvi el centre o entitat recreativa, ell ha estat qui l'ha elegit i hi va pel seu propi voler.

En el Centre agrupat a CADECA es compagina perfectament esport i cultura, el jugar, el recrear-se en la noble afició preferida i això va acompanyat del llegir, d'un món del qual si no se li faciliten les coses, el sent lluny i automàticament se'n margina.

CADECA doncs, continua aquesta tasca esportivo-educativa i les autoritats democràtiques del nostre país han entès la idea del nostre col·lectiu i sortosament van arribant les ajudes necessàries per continuar endavant amb el nostre intent.

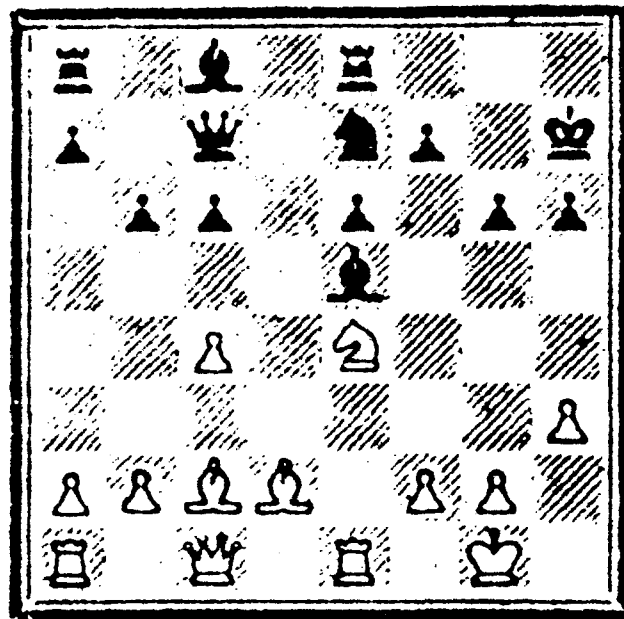
CARVAL

ESCACS

Per Jaume Mora

Diagrama 110

Blanques juguen i guanyen

Sembla inversemblant però el negre està perdut. Sempre ha de perdre material o rebre mat.

Solució

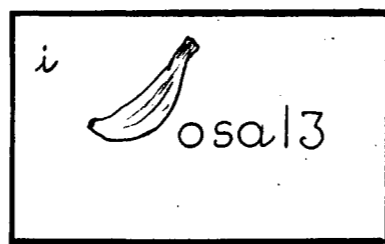
1 h3-h4+ Rg5xh4, 2 Te6-g6 i taules.

Solució al Diagrama 109

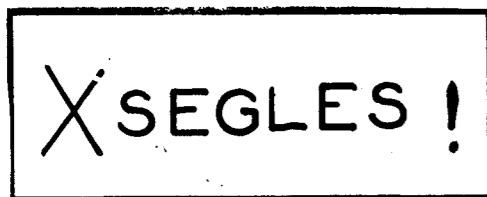
JEROGLÍFIC

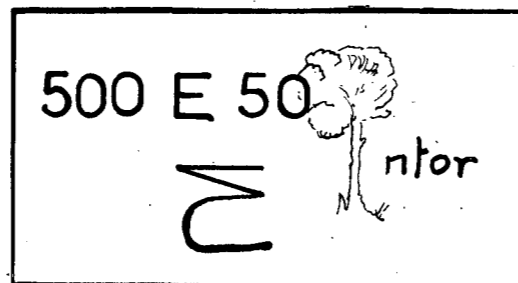
1. ¿A què jugarem?

2. ¿A qui en porto més?

3. ¿Què li has dit?

4. ¿De quin pintor és el quadre?

5. ¿Per què l'has castigat?

SOLUCIONS:
 1. A les cartes.
 2. Un plat a nosaltres.
 3. Per molts anys.
 4. Del pintor Sert.
 5. Per no creure.

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" ANY V N.º 202

L'ANGELET IGNASI

Votem per l'amistat

Aquests dies pels carrers de les ciutats, viles i pobles hi ha un gran xivarri: Voteu aquest! Voteu aquell! Voteu l'un! Voteu l'altre! Però, ¿què s'empatolla la gent gran amb tant de soroll? No sé què ho fa que tothom vulgui manar.

Doncs bé, jo proposo a tots els Eixerits i Eixerides votar per l'amistat. La gent gran vinga votar i votar, però un tira per aquí, l'altre tira per allà. Home, tan bonic que fóra que tothom es posés d'acord!

Nosaltres, seguint l'exemple de Jesús que estimava tothom, perdonava tothom, ajudava tothom, votem per l'amistat. Perquè totes les persones del món s'estimin i s'ajudin. Parlant sincerament, ¿no fóra bonic que totes les persones del món ens estiméssim, ens respectéssim i ens ajudéssim com amics?

Au, som-hi! Diguem-ho ben alt: Els Eixerits i Eixerides d'arreu de Catalunya, votem per l'amistat!

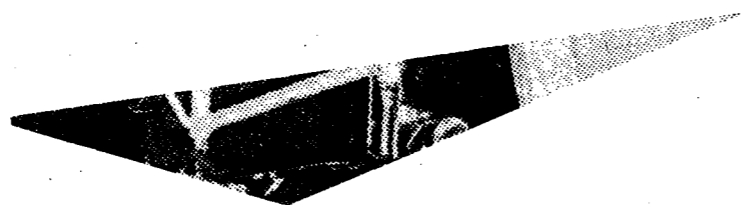
L'Eixerit

Per participar, amb deu números regala's, en el "Gran Sorteig" en suport de "Catalunya Cristiana".

Avui publiquem el primer retall de la fotografia que fa referència al regal que el Papa ens ha fet de la seva BICICLETA.

Tots els nois i noies que, finalment, ens enviïn complet el trencaclosques rebran deu números gratuïts per participar en el Gran Sorteig de: la Bicicleta del Papa, dos viatges a Roma, una Enciclopèdia Catalana, dos àlbums audiovisuals del viatge del Papa.

Atenció, eixerits i eixerides!!!

LLEGENDES

Aclarits els punts que preocupaven a l'alcalde la conversa decaigué. L'alcalde i el Sr. Lluís es miraven llargament. Cap dels dos no gosava obrir boca. A fora, a l'oficina, s'acabà el quequeig de la màquina d'escriure amb un cop de tecla sec. Tot seguit, el soroll del carro de la màquina indicà que li era llevat el paper. S'of fressa de passes que s'atansaven. Un tocl tocl respectuós ressonà a la porta del despatx. El pom es mogué. Per l'esclatxa, un ull, interrogant, espià.

L'alcalde digué:
—Passeu! Passeu!

L'alcalde tenia a les mans l'informació, que al migdia, havien anat a cercar els alumnes.

L'alcalde es posà dret i donant tombs per la sala, esbravà les seves reflexions:
—Mestre. Em penso que aneu errat de comptes. No dubto, després del que m'heu explicat, de la rectitud de les vostres intencions. Això, no em treu, però, la mala estona que m'heu fet passar. Us creia, ben bé, confabulat amb els meus amics. Ells, ben segur, a hores d'ara deuen estar convençuts que hi ha una entesa entre vós i jo. Que hi voleu fer? Tots plegats no calcem més punts. Tot això, mirat pel bon cantó, ens farà a tots, grans i joves, més assabentats de les coses de la vila. Jo, a les quatre, ja era aquí remenant papers que mai no havien interessat a ningú. Però... Mestre. Em penso que aneu errat de comptes. Què en treurem tots plegats de saber aquestes coses i ésser més deixondits de cap? Això, no dóna pa. Sabeu? Cal tenir l'armilla ben folrada per cultivar aquests coneixements. No ens fiquem en cabòries i qüestions que no podem resoldre. Deixeu-nos refugiar en la feina. No ens feu aixecar el cap, que les mans se'ns perden. Feu com tots els altres. Parleu del Rei Wamba. De "Don Pelayo y la Reconquista". Del "descubrimiento de América" i sobretot d'en "Rodrigo de Triana", aquell que va dir "Tierra". De la "guerra de la Independencia". Als alumnes feu-los aprendre allò de:

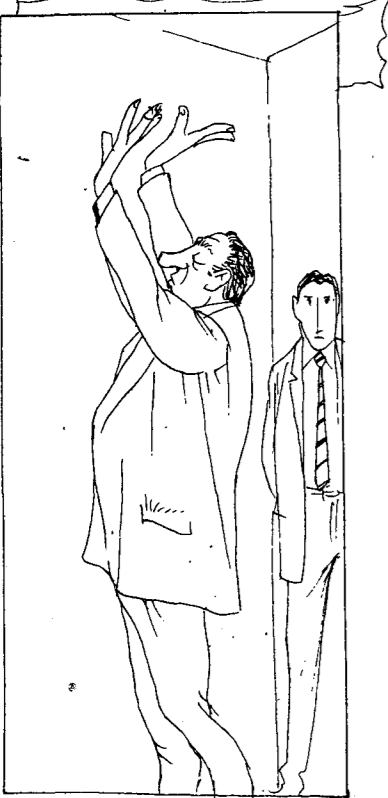
*Oigo Patria tu aflicción
y escucho el triste concierto
que forman tocando a muerto
la campana y el cañón.*

I allò de:
*Con diez cañones por banda
viento en popa a toda vela
no corta el mar sino vuela
un velero bergantín.*

Deixeu-vos de la nostra riera i els nostres torrents, altrament, gairebé sempre secs i polsosos. Deixeu-vos de coses tan locals. Tan provincianes. Parleu-los "del Ebro que baña el Pilar". Oblideu-vos del nostres turons i parleu-los del "Mulhacén".

Després, ja més grans, quan sigui l'hora, aniran a fer el soldat i allí, tot això, quedarà bellament arrodonit.

TERRA!

CANÇONER

Le petit Prince

*Cançó popular francesa
de marxa.*

Temps de marxa

Lun - di, l'Em - preur, sa fem - met le p'tit
Prin - ce, sont ve - nus chez moi pour me ser - rer la
pin - ce. Comm'je tais par - ti, le p'tit Prin - ce a dit:
Puis que c'est ain - si nous re - vien - drons mar - di.

A cada una de les estrofes següents es van canviant els noms dels dies de la setmana: *mardi, mercredi, jeudi, vendredi, samedi i dimanche*. La cançó no s'acaba mai, ja que després de *dimanche* es torna a començar. Les notes petites són pels noms de dia de tres síl·labes.

Si no saps música, busca algú que en sàpiga i que t'ensenyi aquesta cançó. Us divertireu molt cantant-la.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de Sant Lluç, capítol 24, versets del 13 al 35 (Lc 24:13-35).

Reflexionem:

1. És una bella narració de catequesi per ensenyar-nos per quin camí cadascú de nosaltres pot fer amistat amb Jesús, conèixer-lo cada dia més i estimar-lo.
2. Nosaltres, com els deixebles d'Emaús, si escoltem la Paraula de Déu, i deixem que ell sigui el nostre company de camí, comprendrem cada vegada més tot el que ha fet per nosaltres.
3. Celebrant i compartint amb Jesucrist l'Eucaristia, el nostre cor s'obrirà al seu amor i els ulls del nostre esperit el veuran sempre prop nostre.

El mossèn

DIUMENGE 6

PRIMERA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

10.00 CONCERT
10.30 EL DIA DEL SENYOR
11.30 POBLE DE DÉU
12.00 TEMPS I MARCA
15.00 TELEDIARI
15.35 LA VOLTA AL MÓN DE WILLY FOG
15.55 FAMA
16.50 PRIMERA CURSA DE CAVALLS
16.55 VAL MÉS PREVENIR
17.20 SEGONA CURSA DE CAVALLS
17.30 MASH
18.05 TERCERA CURSA DE CAVALLS
18.05 BIOLOGIA AMB DAVID BELLAMY
18.25 ESTUDI DIRECTE
20.10 I TANMATEIX T'ESTIMO
21.00 TELEDIARI
21.25 INFORMATIU: VOLTA CICLISTA A ESPANYA-84
21.45 A LA CAÇA DEL TRESOR
22.45 ESPANYA, HISTÒRIA IMMEDIATA
24.00 ESTUDI ESTADI
00.45 COMIAT

SEGONA CADENA

CIRCUIT ESTATAL

15.30 TABLA D'ANUNCIS
16.00 LA PORTA DEL MISTERI
17.00 ESTRENAS TV: "Sonrie Jenny, estás muerta". (1974)
18.40 AVENTURAS EN EL MISSISSIPPI
19.05 ELS PARES DELS NOSTRES PARES
20.05 FLAMINGO ROAD
21.00 EL DOMINICAL
22.00 LLARGMETRATGE: "Lo verde empieza en los Pirineos". (1973)
23.45 MUSICA Y MUSICS
00.15 COMIAT

CIRCUIT CATALA

10.30 MISSA
11.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CARA A CARA

DILLUNS 7

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30 MIRAMAR ESPORTIU
14.00 CREAR I VIURE
14.20 MIRAMAR

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA

16.45 CICLE JOSEP CARNER: "Deure, passió i diversió".
18.00 LA FAMILIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA

DIMARTS 8

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.00 COMARQUES
14.00 AL CALIU DE LA FELIU
14.25 MIRAMAR

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA

16.45 L'AVIA CUINA
17.15 PLEITEGUEINSAM. (Vídeos musicals.)
17.45 AMB...: "La Trinca".
18.15 LA FAMILIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA

DIMECRES 9

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30 COMARQUES
14.00 MIRALLS
14.25 MIRAMAR

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA

16.45 QUART CREIXENT
17.15 TAULA DE SO
17.45 PUNT DE REUNIÓ
18.15 LA FAMILIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA
DIJOUS 10

DIJOUS 10

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30 COMARQUES
14.00 LA CASA DE PAGES
14.25 MIRAMAR

SEGONA CADENA

CIRCUIT CATALA

16.45 SER MARE
17.15 VOSTÈ PREGUNTA
18.15 LA FAMILIA ROBINSON
18.45 L'ESPORTIU DE LA TARDA

DIVENDRES 11

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

13.30 PARLAMENT

DISSABTE 12

PRIMERA CADENA

CIRCUIT CATALA

10.30 PLANETA IMAGINARI
11.30 LA GRESCA DEL SAC DE GEMECS - XERINOLA
12.00 L'AVENTURA DELS CATALANS
12.30 PER MOLTS ANYS
13.30 UN MILIÓ PER AL MILLOR
14.30 RECULL INFORMATIU
15.00 QUE VOL VEURE?
15.00 QUE VOL VEURE?

lve

TELEVISIÓ DE CATALUNYA TV3

DIUMENGE - 6
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 DALLAS: "Torna amor meu".
22.30 GOL A GOL

DILLUNS - 7
14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 L'ESCLAVA ISAURA
20.00 TEVETRESA.
(Programa infantil.)
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 CINEMA-3

DIMARTS - 8
14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 L'ESCLAVA ISAURA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.30 ESCOLA DE JOQUEIS
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 CURAR-SE EN SALUT: "Dislexia".
22.00 ANGEL CASAS SHOW

DIMECRES - 9
14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 L'ESCLAVA ISAURA
20.00 TEVETRESA.
(Programa infantil.)
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 ESTOC DE POP

DIJOUS - 10
22.00 LA RUTA DE LA SEDA: "Mil quilòmetres més enllà del riu groc".
14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 L'ESCLAVA ISAURA
20.00 DIBUIXOS ANIMATS
20.30 JOC DE CIÈNCIES: "Veure la veu".
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 OIKUMENE
22.00 A TOT ESPORT
23.00 ELS PROFESSIONALS

DIVENDRES - 11
14.00 POBLES DE CATALUNYA
14.30 TELENOTÍCIES
15.00 L'ESCLAVA ISAURA
20.00 TEVETRESA.
(Programa infantil.)
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 CARME I DAVID, CUINA, MENJADOR I LLIT: "Esclau del vici".
22.00 CATALANS
23.00 CONNEXIONS: "Confiança en els números".

DISSABTE - 12
21.00 TELENOTÍCIES
21.30 LIMPIO I MARIA BONITA
22.00 JAZZ

TELE-CRÍTICA

Últimes preguntes (i II)

La noia de la revista americana es considera molt privilegiada essent dona. Moltes dones somien amb la llibertat, amb una professió i, si és possible, amb un marit.

Una mestressa de casa amb nois ens diu: Quan els nois eren petits vaig demanar una excedència on treballava. Quan s'han fet grans, he tornat al treball, per col.laborar amb el meu marit. Sóc partidària del treball, sempre que ajudi a la formació de la persona.

Les sufragistes d'antany, sovint eren ridiculitzades. Són dones el 64% de persones que compleixen el precepte dominical.

La intel.ligència de la dona és distinta a la de l'home; no inferior. Mentre els interessos de l'home

pertanyen a un camp espai-visual (Matemàtiques), els de la dona pertanyen a un camp motriu-verbal (Idiomes), amb les excepcions de rigor.

El tema sexe, és tema obert. Marlene Dietrich i la Garbo representen la dona fatal. (Més mite que realitat.) Millor comptar amb la dona com una inspiradora en el nostre món d'avui. Finalment, una cita bíblica a favor de la dignitat de la dona: "Déu creà home i dona, i a imatge de Déu els creà". Valdria la pena enregistrar en vídeo aquesta excel.lent sèrie del pare Martín Pantoja.

Joan Sans

FILATÈLIA

Per Enric Graupera

II. — Continuació de la sèrie de segells "Conqueridors d'America". En el valor de 6 ptes., vista d'una part de la Catedral de Morelia, a la província de Michoacan, México. En el segell de 1'50, s'hi reproduïx la Catedral de México. La Catedral de México, en els seus orígens fou una petita església que la mana construir Hernán Cortés l'any 1524 i que albergà els franciscans, mentre construïen el seu convent acabat el 1525. Foren necessaris tres segles per acabar aquesta Catedral dedicada a la Verge de l'Assumpció. L'obra s'acabà l'any 1787.

col·lecció «MASSAGRAN»

GUIÓ: R. FOLCH I CAMARASA
DIBUIXOS: J. M. MADORELL

VOLUMS PUBLICATS:

- Aventures extraordinàries d'en MASSAGRAN 30×22,5 cm. 46 pp. ctné.
- Aventures ENCARA MÉS extraordinàries d'en MASSAGRAN 30×22,5 cm. 52 pp. ctné.

NOVETAT DESEMBRE 1983

- MASSAGRAN i el quadrat màgic 30×22,5 cm. 54 pp. ctné.

EDICIONS EN CATALÀ I EN CASTELLÀ

 EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS
MATERNAL-PARVULARI-EGB-BUP

Casp, 79. Barcelona-13 Tels. 245 72 03-04